ਉਦੇ ਸਿੰਘ ਅਤੇ ਹੋਰ

ਬਨਾਮ

ਹਰਿਆਣਾ ਰਾਜ

(2010 ਦੀ ਫੌਜਦਾਰੀ ਅਪੀਲ ਨੰ. 233)

25 ਜੁਲਾਈ, 2019

[ਅਭੈ ਮਨੋਹਰ ਸਪਰੇ ਅਤੇ ਦਿਨੇਸ਼ ਮਹੇਸ਼ਵਰੀ, ਜੇ.ਜੇ.]

ਪੀਨਲ ਕੋਡ, 1860: s.306 r/w s.34 - ਖੁਦਕੁਸ਼ੀ ਲਈ ਉਕਸਾਉਣਾ - ਇਸਤਗਾਸਾ ਕੇਸ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਧਿਰਾਂ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਨਾਲ ਨੇੜਿਓਂ ਸਬੰਧਤ ਸਨ ਅਤੇ ਇੱਕੋ ਪਿੰਡ ਅਤੇ ਗੁਆਂਢ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੀਆਂ ਸਨ - ਉਹਨਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਸਬੰਧ ਤਣਾਅਪੂਰਨ ਸਨ ਅਤੇ ਉਹ ਕਈਆਂ ਵਿੱਚ ਰੁੱਝੇ ਹੋਏ ਸਨ। ਪੀ.ਡਬਲਯੂ.-11, ਮ੍ਰਿਤਕ ਦੀ ਮਾਂ ਵੱਲੋਂ ਦਰਜ ਕਰਵਾਈ ਗਈ ਸੱਟ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਮੁਕੱਦਮੇ ਸਮੇਤ ਮੁਕੱਦਮੇ - ਮੁਲਜ਼ਮਾਂ ਵਿਰੁੱਧ ਦੋਸ਼ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾ (ਪੀਡਬਲਯੂ-1) ਦੀ ਧੀ ਨੂੰ ਖੁਦਕੁਸ਼ੀ ਲਈ ਉਕਸਾਇਆ - ਮ੍ਰਿਤਕ ਲੜਕੀ ਦੀ ਉਮਰ ਲਗਭਗ 18 ਸਾਲ ਸੀ। - ਦੋਸ਼ੀ ਨੰਬਰ 1 ਅਤੇ 2 ਉਸਦੇ ਰਿਸ਼ਤੇਦਾਰੀ ਵਿੱਚ ਚਾਚੇ ਸਨ ਜਦੋਂ ਕਿ ਦੋਸ਼ੀ ਨੰਬਰ 3 ਅਤੇ 4 ਉਸਦੇ ਚਚੇਰੇ ਭਰਾ ਸਨ - ਮ੍ਰਿਤਕ ਲੜਕੀ ਆਪਣੇ ਪਰਿਵਾਰ ਨੂੰ ਦੋਸ਼ੀ ਦੇ ਅਸ਼ਲੀਲ ਵਿਵਹਾਰ ਬਾਰੇ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਉਸਨੂੰ "ਪਤਨੀ" ਕਹਿ ਕੇ ਸੰਬੋਧਿਤ ਕਰਦੇ ਹਨ, " ਚਾਚੀ" (ਮਾਸੀ) ਜਾਂ "ਬੋਹਰੀਆ" (ਛੋਟੇ ਭਰਾ ਦੀ ਪਤਨੀ) - ਲੜਕੀ ਨੂੰ ਉਸਦੇ ਪਰਿਵਾਰ ਦੁਆਰਾ ਹਮੇਸ਼ਾ ਚੁੱਪ ਰਹਿਣ ਦੀ ਸਲਾਹ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਸੀ - ਮਾੜੇ ਦਿਨ, ਉਹ ਗਲੇ ਨਾਲ ਲਟਕਦੀ ਲਾਸ਼ ਮਿਲੀ - ਪਿਛਲੇ ਦਿਨ, ਮ੍ਰਿਤਕ ਲੜਕੀ ਨੇ ਦੋਸ਼ੀ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੇ ਗਏ ਅਸ਼ਲੀਲ ਤਾਅਨੇ ਬਾਰੇ ਆਪਣੀ ਮਾਂ ਅਤੇ ਚਾਚੇ ਨੂੰ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਰੋਂਦੇ ਹੋਏ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਕਿ ਜਦੋਂ ਉਸ ਨੂੰ ਅਜਿਹਾ ਕਰਨ ਦਾ ਮੌਕਾ ਮਿਲੇਗਾ ਤਾਂ ਉਹ ਆਪਣੀ ਜੀਵਨ ਲੀਲਾ ਸਮਾਪਤ ਕਰ ਲਵੇਗੀ - ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਅਪੀਲਕਰਤਾ-ਦੋਸ਼ੀ ਨੂੰ ਧਾਰਾ 306 ਆਰ ਦੇ ਤਹਿਤ ਸਜ਼ਾਯੋਗ ਅਪਰਾਧ ਦਾ ਦੋਸ਼ੀ ਪਾਇਆ। /w s.34 ਅਤੇ ਚਾਰ ਸਾਲ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਸੁਣਾਈ ਗਈ RI - ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਨੇ ਦੋਸ਼ੀ ਠਹਿਰਾਇਆ ਪਰ ਸਜ਼ਾ ਨੂੰ ਢਾਈ ਸਾਲ ਤੱਕ ਸੋਧਿਆ ਗਿਆ RI - ਅਪੀਲ 'ਤੇ, ਰੱਖੀ ਗਈ: ਧਿਰਾਂ ਦੇ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਸੈੱਟਅੱਪ ਅਤੇ ਸਬੰਧਤ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ, ਜੇਕਰ ਦੋਸ਼ੀ ਨੰਬਰ 1 ਨੂੰ ਲਗਾਤਾਰ ਸੰਬੋਧਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਜਾਂ ਮ੍ਰਿਤਕ ਲੜਕੀ ਨੂੰ ਆਪਣੀ "ਪਤਨੀ" ਕਹਿ ਕੇ ਬੁਲਾਉਣ ਦਾ, ਇਹ ਕਥਨ ਸਿਰਫ਼ ਛੇੜਖਾਨੀ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਸਗੋਂ ਉਸ ਨੌਜਵਾਨ ਲੜਕੀ ਦੇ ਸਵੈ-ਮਾਣ ਨੂੰ ਢਾਹ ਲਾਉਣ ਵਾਲਾ ਸੀ, ਜਿਸ ਦੀ ਮੰਗਣੀ ਟੁੱਟ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਜਿਸ ਦਾ ਚਾਚਾ ਉਸ ਨੂੰ ਵਿਆਹ ਵਿਚ ਸ਼ਾਮਲ ਕਰਨ ਲਈ ਮਜ਼ਾਕ ਉਡਾ ਰਿਹਾ ਸੀ - ਇਹ ਉਸ ਦਾ ਕੰਮ ਸੀ। ਲੜਕੀ ਲਈ ਸਭ ਤੋਂ ਉੱਚੇ ਹੁਕਮਾਂ ਦਾ ਅਪਮਾਨ, ਜਿਸ ਨੇ ਨਿੱਜੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਟੁੱਟੀ ਕੁੜਮਾਈ ਦਾ ਸੰਤਾਪ ਝੱਲਿਆ ਸੀ - ਦੂਜੇ ਦੋਸ਼ੀ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਨੇ ਦੋਸ਼ੀ ਨੰਬਰ 1 ਨਾਲ ਜੁੜਨਾ ਚੁਣਿਆ ਅਤੇ ਲੜਕੀ ਨੂੰ ਛੋਟੇ ਭਰਾ ਦੀ ਪਤਨੀ ਜਾਂ ਮਾਸੀ ਕਹਿ ਕੇ ਉਸ ਦੇ ਅਪਮਾਨ ਨੂੰ ਵਧਾ ਦਿੱਤਾ - ਦੋਸ਼ੀ ਵਿਅਕਤੀ ਲੜਕੀ ਨੂੰ ਉਸਦੀ ਟੁੱਟੀ ਹੋਈ ਕੁੜਮਾਈ ਦੇ ਹਵਾਲੇ ਨਾਲ ਤੰਗ ਕਰਨ ਅਤੇ ਜ਼ਲੀਲ ਕਰਨ ਦੇ ਸਾਂਝੇ ਇਰਾਦੇ ਨਾਲ ਕੰਮ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ - ਦੋਸ਼ੀ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਦੇ ਹੱਥੋਂ ਮ੍ਰਿਤਕ ਦਾ ਅਜਿਹਾ ਤਾਅਨੇ ਮਾਰਨਾ ਅਤੇ ਅਪਮਾਨਿਤ ਕਰਨਾ ਕੋਈ ਇਕੱਲੀ ਘਟਨਾ ਜਾਂ ਇਕੱਲਾ ਮਾਮਲਾ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਬਲਕਿ ਇਹ ਨਿਰੰਤਰ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾ ਸੀ। ਜਿਵੇਂ ਕਿ

ਇਸਤਗਾਸਾ ਪੱਖ ਦੇ ਗਵਾਹਾਂ ਦੁਆਰਾ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸਥਾਪਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ - PW11 ਦੇ ਬਿਆਨ ਨੂੰ ਅਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨ ਦਾ ਕੋਈ ਕਾਰਨ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਉਸ ਦੀ ਧੀ ਨੇ ਉਕਤ ਘਟਨਾ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਪੂਰੀ ਰਾਤ ਰੋਂਦੀ ਰਹੀ ਅਤੇ ਅਜਿਹੇ ਅਪਮਾਨ ਤੋਂ ਨਿਰਾਸ਼ ਅਤੇ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਹੋ ਕੇ ਅਗਲੇ ਦਿਨ ਸਵੇਰੇ ਤੜਕੇ ਆਪਣੀ ਜੀਵਨ ਲੀਲਾ ਸਮਾਪਤ ਕਰ ਲਈ। - ਇਹ ਸਿਰਫ਼ ਛੇੜਛਾੜ, ਬੇਇੱਜ਼ਤੀ ਜਾਂ ਡਰਾਉਣ ਦਾ ਮਾਮਲਾ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਪਰ ਦੋਸ਼ੀ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਦੀਆਂ ਲਗਾਤਾਰ ਅਤੇ ਵਾਰ-ਵਾਰ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਅਤੇ ਕਥਨਾਂ ਦੀ ਗਣਨਾ ਉਸ ਦੇ ਸਵੈ-ਮਾਣ ਨੂੰ ਤਬਾਹ ਕਰਨ ਲਈ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਜਿਸਦਾ ਉਦੇਸ਼ ਉਸ ਨੂੰ ਬੇਵੱਸੀ ਦੇ ਕੰਢੇ ਅਤੇ ਅਲੋਪ ਹੋਣ ਦੇ ਬਿੰਦੂ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚਾਉਣਾ ਸੀ। ਸਹਿਣਸ਼ੀਲਤਾ - ਦੋਸ਼ੀ ਨੰਬਰ 1 ਅਤੇ 3 ਨੂੰ ਖੁਦਕੁਸ਼ੀ ਲਈ ਉਕਸਾਉਣ ਦੇ ਜੁਰਮ ਦਾ ਦੋਸ਼ੀ ਠਹਿਰਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ - ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਵਿੱਚ ਦਖਲਅੰਦਾਜ਼ੀ ਦੀ ਮੰਗ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ।

ਪੀਨਲ ਕੋਡ, 1860: s.306 r/w s.34 - ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੰ.2 ਦੁਆਰਾ ਨਾਬਾਲਗ ਹੋਣ ਦਾ ਦਾਅਵਾ - ਮੈਟ੍ਰਿਕ ਸਰਟੀਫਿਕੇਟ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਘਟਨਾ ਦੀ ਮਿਤੀ 'ਤੇ, ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੰ.2 ਦੀ ਉਮਰ 16 ਸਾਲ ਸੀ - ਉਹ ਲਾਭ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਹੈ। ਨਾਬਾਲਗਤਾ

ਸ਼ਬਦ ਅਤੇ ਵਾਕਾਂਸ਼: ਸ਼ਬਦ 'ਬੇਟਮੈਂਟ' - s.107 IPC ਦੇ ਸੰਦਰਭ ਵਿੱਚ ਅਰਥ।

ਅਪੀਲ ਦਾ ਨਿਪਟਾਰਾ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਅਦਾਲਤ

ਹੋਲਡ: 1.1 "ਉਕਸਾਉਣ" ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਕੁਝ ਕਰਨ ਲਈ ਉਕਸਾਉਣ ਦੀ ਮਾਨਸਿਕ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਸ਼ਾਮਲ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਕੋਈ ਵਿਅਕਤੀ ਕਿਸੇ ਚੀਜ਼ ਨੂੰ ਕਰਨ ਲਈ ਉਕਸਾਉਂਦਾ ਹੈ ਜਦੋਂ: (i) ਉਹ ਕਿਸੇ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਉਹ ਕੰਮ ਕਰਨ ਲਈ ਉਕਸਾਉਂਦਾ ਹੈ; ਜਾਂ (ii) ਉਹ ਉਸ ਚੀਜ਼ ਨੂੰ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿਸੇ ਸਾਜ਼ਿਸ਼ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਜਾਂ ਵੱਧ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਨਾਲ ਸ਼ਾਮਲ ਹੁੰਦਾ ਹੈ; ਜਾਂ (iii) ਉਹ ਜਾਣਬੁੱਝ ਕੇ, ਕੰਮਾਂ ਜਾਂ ਗੈਰ-ਕਾਨੂੰਨੀ ਭੁੱਲ ਦੁਆਰਾ, ਉਸ ਚੀਜ਼ ਨੂੰ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਸਹਾਇਤਾ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਅਪਰਾਧ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਉਕਸਾਉਣ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕਰਨ ਲਈ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹਨ। "ਉਕਸਾਉਣ" ਸ਼ਬਦ ਦਾ ਸ਼ਾਬਦਿਕ ਅਰਥ ਹੈ ਕੁਝ ਵੀ ਕਰਨ ਲਈ ਉਕਸਾਉਣਾ, ਉਕਸਾਉਣਾ, ਉਕਸਾਉਣਾ ਜਾਂ ਉਕਸਾਉਣਾ। ਖੁਦਕੁਸ਼ੀ ਲਈ ਕਥਿਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਉਕਸਾਉਣ ਦੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ, ਖੁਦਕੁਸ਼ੀ ਦੇ ਕਮਿਸ਼ਨ ਲਈ ਉਕਸਾਉਣ ਦੇ ਸਿੱਧੇ ਜਾਂ ਅਸਿੱਧੇ ਕੰਮਾਂ ਦਾ ਸਬੂਤ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਆਤਮਹੱਤਿਆ ਲਈ ਉਕਸਾਉਣ ਦੇ ਦੋਸ਼ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ, ਅਦਾਲਤ ਆਤਮ ਹੱਤਿਆ ਲਈ ਉਕਸਾਉਣ ਦੀਆਂ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਦੇ ਠੋਸ ਅਤੇ ਠੋਸ ਸਬੂਤ ਦੀ ਭਾਲ ਕਰੇਗੀ। ਖ਼ੁਦਕੁਸ਼ੀ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ, ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਵਿਅਕਤੀ ਵੱਲੋਂ ਮ੍ਰਿਤਕ ਨੂੰ ਤੰਗ ਕਰਨ ਦਾ ਸਿਰਫ਼ ਇਲਜ਼ਾਮ ਹੀ ਕਾਫ਼ੀ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ, ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਦੋਸ਼ੀ ਵੱਲੋਂ ਅਜਿਹੀ ਕਾਰਵਾਈ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਜੋ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਖ਼ੁਦਕੁਸ਼ੀ ਕਰਨ ਲਈ ਮਜਬੂਰ ਕਰਦਾ ਹੈ; ਅਤੇ ਅਜਿਹੀ ਅਪਮਾਨਜਨਕ ਕਾਰਵਾਈ ਵਾਪਰਨ ਦੇ ਸਮੇਂ ਦੇ ਨੇੜੇ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਕੀ ਇੱਕ ਵਿਅਕਤੀ ਨੇ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਵਿਅਕਤੀ ਦੁਆਰਾ ਖੁਦਕੁਸ਼ੀ ਕਰਨ ਲਈ ਉਕਸਾਇਆ ਹੈ ਜਾਂ ਨਹੀਂ, ਹਰ ਕੇਸ ਦੇ ਤੱਥਾਂ ਅਤੇ ਹਾਲਾਤਾਂ ਤੋਂ ਹੀ ਪਤਾ ਲਗਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। [ਪਾਰਾ 15, 16] [729-ਏ-ਈ]

1.2 ਜੇਕਰ ਦੋਸ਼ੀ ਪੀੜਤ ਦੇ ਸਵੈ-ਮਾਣ ਅਤੇ ਸਵੈ-ਮਾਣ ਨੂੰ ਢਾਹ ਲਾਉਣ ਵਿੱਚ ਸਰਗਰਮ ਭੂਮਿਕਾ ਨਿਭਾਉਂਦਾ ਹੈ, ਜੋ ਆਖਿਰਕਾਰ ਪੀੜਤ ਨੂੰ ਖੁਦਕੁਸ਼ੀ ਕਰਨ ਲਈ ਖਿੱਚਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਦੋਸ਼ੀ ਨੂੰ ਖੁਦਕੁਸ਼ੀ ਲਈ ਉਕਸਾਉਣ ਦਾ ਦੋਸ਼ੀ ਠਹਿਰਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਅਜਿਹੇ ਕੇਸਾਂ ਵਿੱਚ ਮੁਲਜ਼ਮਾਂ ਵੱਲੋਂ

ਪੁਰਸ਼ਾਂ ਦੇ ਸਵਾਲਾਂ ਦੀ ਜਾਂਚ ਮੁਲਜ਼ਮ ਦੀਆਂ ਅਸਲ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਅਤੇ ਕੰਮਾਂ ਦੇ ਸੰਦਰਭ ਵਿੱਚ ਕੀਤੀ ਜਾਵੇਗੀ ਅਤੇ ਜੇਕਰ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਅਤੇ ਕੰਮ ਅਜਿਹੇ ਹਨ, ਜਿੱਥੇ ਮੁਲਜ਼ਮ ਦਾ ਇਰਾਦਾ ਤੰਗ ਕਰਨ ਜਾਂ ਸਨੈਪ ਸ਼ੋਅ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਹੋਰ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਗੁੱਸੇ ਦਾ, ਇੱਕ ਖਾਸ ਕੇਸ ਖੁਦਕੁਸ਼ੀ ਲਈ ਉਕਸਾਉਣ ਦੇ ਅਪਰਾਧ ਤੋਂ ਘੱਟ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। [ਪਰਾ 16.1] [729-G-H; 730-ਏ-ਬੀ]

2. ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾ (ਮ੍ਰਿਤਕ ਦਾ ਪਿਤਾ) ਅਤੇ ਦੋਸ਼ੀ ਵਿਅਕਤੀ, ਹਰਿਆਣਾ ਰਾਜ ਦੇ ਇੱਕੋ ਪਿੰਡ ਦੇ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ, ਚਚੇਰੇ ਭਰਾਵਾਂ ਵਜੋਂ ਨਜ਼ਦੀਕੀ ਰਿਸ਼ਤੇਦਾਰ ਸਨ ਪਰ ਸਬੰਧਾਂ ਵਿੱਚ ਦੂਰ ਸਨ; ਅਤੇ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਦੇ ਖਿਲਾਫ ਕਈ ਸਿਵਲ ਅਤੇ ਫੌਜਦਾਰੀ ਕੇਸਾਂ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਸਨ। ਮ੍ਰਿਤਕ ਲੜਕੀ ਦੀ ਉਮਰ 18 ਸਾਲ ਦੇ ਕਰੀਬ ਸੀ; ਉਹ ਆਪਣੀ 10ਵੀਂ ਜਮਾਤ ਦੀ ਪ੍ਰੀਖਿਆ ਪਾਸ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਅਸਫਲ ਰਹੀ ਸੀ ਅਤੇ ਅਮਲੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਉਸ ਦੀ ਪੜ੍ਹਾਈ ਛੱਡ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ; ਅਤੇ ਉਸ ਨੇ ਵਿਆਹ ਦੇ ਮਕਸਦ ਨਾਲ ਮੰਗਣੀ ਕੀਤੀ ਸੀ ਪਰ ਘਟਨਾ ਤੋਂ ਛੇ ਮਹੀਨੇ ਪਹਿਲਾਂ ਉਸ ਦੀ ਮੰਗਣੀ ਟੁੱਟ ਗਈ ਸੀ। ਦੋਸ਼ੀ ਨੰ: 1 ਅਤੇ 2 ਉਸ ਦੇ ਰਿਸ਼ਤੇਦਾਰੀ ਵਿਚ ਚਾਚੇ-ਤਾਏ ਸਨ ਜਦਕਿ ਦੋਸ਼ੀ ਨੰ: 3 ਅਤੇ 4 ਉਸ ਦੇ ਚਚੇਰੇ ਭਰਾ ਸਨ। ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਸੈੱਟਅੱਪ ਅਤੇ ਧਿਰਾਂ ਦੀ ਸਬੰਧਤ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ, ਜੇਕਰ ਦੋਸ਼ੀ ਨੰਬਰ 1 ਨੇ ਲਗਾਤਾਰ ਮ੍ਰਿਤਕ ਲੜਕੀ ਨੂੰ ਆਪਣੀ "ਪਤਨੀ" ਕਹਿ ਕੇ ਸੰਬੋਧਿਤ ਕੀਤਾ ਜਾਂ ਬੁਲਾਇਆ, ਤਾਂ ਇਹ ਕਥਨ ਸਿਰਫ਼ ਛੇੜਖਾਨੀ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਸਗੋਂ ਨੌਜਵਾਨ ਦੇ ਸਵੈ-ਮਾਣ ਨੂੰ ਢਾਹ ਲਾਉਣ ਵਾਲਾ ਸੀ। ਕੁੜੀ ਜਿਸ ਦੀ ਮੰਗਣੀ ਟੁੱਟ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਜਿਸਦਾ ਚਾਚਾ ਉਸ ਨਾਲ ਵਿਆਹ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਣ ਲਈ ਉਸਦਾ ਮਜ਼ਾਕ ਉਡਾ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਇਹ ਉਸ ਲੜਕੀ ਲਈ ਸਭ ਤੋਂ ਉੱਚੇ ਦਰਜੇ ਦੀ ਬੇਇੱਜ਼ਤੀ ਦਾ ਕੰਮ ਸੀ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਨਿੱਜੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਟੁੱਟੀ ਹੋਈ ਕੁੜਮਾਈ ਦਾ ਝਟਕਾ ਲੱਗਾ ਸੀ, ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਉਹ 10ਵੀਂ ਜਮਾਤ ਦੀ ਪ੍ਰੀਖਿਆ ਵੀ ਪਾਸ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕੀ ਸੀ। ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ, ਉਸ ਦੀ ਟੁੱਟੀ ਹੋਈ ਕੁੜਮਾਈ ਲਈ ਉਸ ਦਾ ਮਜ਼ਾਕ ਉਡਾਇਆ ਜਾ ਰਿਹਾ ਸੀ ਅਤੇ ਤਾਅਨੇ ਮਾਰੇ ਜਾ ਰਹੇ ਸਨ। ਬਾਕੀ ਮੁਲਜ਼ਮਾਂ ਨੇ ਮੁਲਜ਼ਮ ਨੰਬਰ 1 ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਣ ਦੀ ਚੋਣ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਲੜਕੀ ਨੂੰ ਛੋਟੇ ਭਰਾ ਦੀ ਪਤਨੀ ਜਾਂ ਮਾਸੀ ਕਹਿ ਕੇ ਉਸ ਦੀ ਬੇਇੱਜ਼ਤੀ ਕੀਤੀ। ਇਸ ਵਿਚ ਸ਼ੱਕ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਈ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਦੋਸ਼ੀ ਵਿਅਕਤੀ ਲੜਕੀ ਨੂੰ ਉਸ ਦੀ ਟੁੱਟੀ ਹੋਈ ਕੁੜਮਾਈ ਦੇ ਹਵਾਲੇ ਨਾਲ ਤੰਗ ਕਰਨ ਅਤੇ ਜ਼ਲੀਲ ਕਰਨ ਦੇ ਸਾਂਝੇ ਇਰਾਦੇ ਨਾਲ ਕੰਮ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ। ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਦੀ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਗੱਲ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਦੋਸ਼ੀ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਵੱਲੋਂ ਮ੍ਰਿਤਕ ਦਾ ਅਜਿਹਾ ਤਾਅਨਾ ਮਾਰਨਾ ਅਤੇ ਅਪਮਾਨ ਕਰਨਾ ਕੋਈ ਇਕੱਲੀ ਘਟਨਾ ਜਾਂ ਇਕੱਲਾ ਮਾਮਲਾ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਸਗੋਂ ਇਹ ਇਕ ਨਿਰੰਤਰ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾ ਸੀ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਇਸਤਗਾਸਾ ਪੱਖ ਦੇ ਗਵਾਹਾਂ ਦੁਆਰਾ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸਥਾਪਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। [ਪਾਰਾ 20, 21] [731-E-F; 732-ਏ-ਈ]

3. ਦੋਸ਼ੀ ਦਾ ਇਰਾਦਾ ਸਿਰਫ ਮ੍ਰਿਤਕ ਨੂੰ ਬੇਬਸੀ ਅਤੇ ਅਸਹਿਣਸ਼ੀਲਤਾ ਦੇ ਕੰਢੇ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚਾਉਣਾ ਸੀ; ਉਹ ਅਸਲ ਵਿੱਚ 05.05.1996 ਨੂੰ ਅਜਿਹਾ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਸਫਲ ਹੋ ਗਏ, ਜਦੋਂ ਲੜਕੀ ਨੇ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਬੋਲਣ ਲਈ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਝਿੜਕਿਆ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਪੀੜਤ ਲੜਕੀ ਨੂੰ ਕੋਈ ਰਸਤਾ ਨਹੀਂ ਮਿਲਿਆ ਕਿਉਂਕਿ ਮੁਲਜ਼ਮਾਂ ਦੇ ਹੱਥੋਂ ਬੇਇੱਜ਼ਤੀ ਰੋਜ਼ਾਨਾ ਦਾ ਮਾਮਲਾ ਸੀ; ਅਤੇ, ਜਿਸ ਸਮਾਜ ਨਾਲ ਉਹ ਸਬੰਧਤ ਸੀ, ਦੇ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਸੈੱਟ ਵਿੱਚ, ਉਸਦੇ ਪਰਿਵਾਰ ਦੁਆਰਾ ਉਸਦੇ ਸਨਮਾਨ ਦੀ ਖਾਤਰ ਦੋਸ਼ੀ ਦੇ ਖਿਲਾਫ ਕੋਈ ਵੀ ਕਾਰਵਾਈ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਚਿਆ ਜਾ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਮੌਜੂਦਾ ਮਾਮਲਾ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਪੇਂਡੂ ਮਾਹੌਲ ਵਿੱਚ ਉਸ ਮੁਟਿਆਰ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਮਾੜੀ ਸਥਿਤੀ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ, ਜਿਸਦੀ ਇੱਜ਼ਤ ਅਤੇ ਸਵੈ-ਮਾਣ ਦੀ ਬੇਰਹਿਮੀ ਨਾਲ ਉਲੰਘਣਾ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਨੇ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਬਲਕਿ

ਉਸਦੇ ਆਪਣੇ ਰਿਸ਼ਤੇਦਾਰਾਂ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੇ ਅੰਕਾਂ ਨੂੰ ਨਿਪਟਾਉਣ ਲਈ ਨਰਮ ਨਿਸ਼ਾਨਾ ਸਮਝਿਆ ਸੀ। ਉਸਦੇ ਮਾਪੇ ਮੁਲਜ਼ਮਾਂ ਨੇ ਇਸ ਦੀ ਬਜਾਏ ਨੌਜਵਾਨ ਲੜਕੀ ਨੂੰ ਨਿਸ਼ਾਨਾ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹੋਏ ਆਪਣੀ ਘਿਣਾਉਣੀ ਮਾਨਸਿਕਤਾ ਦਾ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨ ਕੀਤਾ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਭਤੀਜੀ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਚਚੇਰੀ ਭੈਣ ਹੋਣ ਕਾਰਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੁਆਰਾ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਸਤਿਕਾਰ ਨਾਲ ਪੇਸ਼ ਆਉਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਸੀ। ਇਸ ਕੇਸ ਦੇ ਤੱਥਾਂ ਤੋਂ ਹੀ ਇਹ ਸਿੱਟਾ ਨਿਕਲਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮੁਲਜ਼ਮਾਂ ਨੇ ਜਾਣਬੁੱਝ ਕੇ, ਆਪਣੀਆਂ ਕੋਝੀਆਂ ਹਰਕਤਾਂ ਅਤੇ ਬੋਲਾਂ ਨਾਲ ਪੀੜਤ ਲੜਕੀ ਨੂੰ ਖੁਦਕੁਸ਼ੀ ਲਈ ਉਕਸਾਇਆ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਦੋਸ਼ੀ ਨਾਲ ਆਪਣੇ ਆਖਰੀ ਅਤੇ ਅਸਹਿ ਮੁਕਾਬਲੇ ਦੇ ਕੁਝ ਘੰਟਿਆਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਖੁਦਕੁਸ਼ੀ ਕਰ ਲਈ। 05.05.1996 ਦੀ ਸ਼ਾਮ ਨੂੰ ਮੁਲਜ਼ਮਾਂ ਦੀਆਂ ਹਰਕਤਾਂ ਅਤੇ ਕਰਮ 06.05.1996 ਦੀ ਸਵੇਰ 9 ਵਜੇ ਤੱਕ ਖੁਦਕੁਸ਼ੀ ਦੀ ਘਟਨਾ ਦੇ ਬਹੁਤ ਨੇੜੇ ਸਨ। ਜਿਵੇਂ ਕਿ PW-11 ਦੁਆਰਾ ਗਵਾਹੀ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ, ਉਸਦੀ ਧੀ ਸਾਰੀ ਰਾਤ ਦੋਸ਼ੀ ਦੇ ਹੱਥੋਂ ਰੋਜ਼ਾਨਾ ਬੇਇੱਜ਼ਤੀ ਸਹਿਣ ਵਿੱਚ ਅਸਮਰੱਥ ਹੋਣ ਲਈ ਰੋਂਦੀ ਰਹੀ; ਅਤੇ ਸਵੇਰੇ ਆਪਣੀ ਜੀਵਨ ਲੀਲਾ ਸਮਾਪਤ ਕਰ ਲਈ। [ਪਾਰਾ 23, 24] [733-ਸੀ-ਜੀ]

> ਰਮੇਸ਼ ਕੁਮਾਰ ਬਨਾਮ ਛੱਤੀਸਗੜ੍ਹ ਰਾਜ **(2001) 9 SCC 618 : [2001] 4 Suppl. SCR 247** ; ਮਦਨ ਮੋਹਨ ਸਿੰਘ ਬਨਾਮ ਗੁਜਰਾਤ ਰਾਜ ਅਤੇ ਹੋਰ **(2010) 8 SCC 628 : [2010] 10 SCR 351** ; ਪਵਨ ਕੁਮਾਰ ਬਨਾਮ ਹਿਮਾਚਲ ਪ੍ਰਦੇਸ਼ **(2017) 7 SCC 780 : [2017] 3 SCR 458 ;** ਐਸ.ਐਸ.ਛੀਨਾ ਬਨਾਮ ਵਿਜੇ ਕੁਮਾਰ ਮਹਾਜਨ ਅਤੇ ਹੋਰ। **(2010) 12 SCC 190 : [2010] 9 SCR 1111 ;** ਚਿਤਰੇਸ਼ ਕੁਮਾਰ ਚੋਪੜਾ ਬਨਾਮ ਰਾਜ (ਦਿੱਲੀ ਦੀ ਐਨਸੀਟੀ ਸਰਕਾਰ) **(2009) 16 SCC 605 : [2009] 13 SCR 230** ; ਅਮਲੇਂਦੂ ਪਾਲ ਬਨਾਮ ਸਟੇਟ ਆਫ ਡਬਲਯੂ.ਬੀ. **(2010) 1 SCC 707 : [2009] 15 SCR 836** - 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਕੀਤਾ.

4. ਹੁਣ ਤੱਕ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੰ. 2 (ਦੋਸ਼ੀ ਨੰ. 3) ਦਾ ਸਬੰਧ ਹੈ, ਉਹ ਜੁਵੇਨਾਈਲ ਜਸਟਿਸ (ਬੱਚਿਆਂ ਦੀ ਦੇਖਭਾਲ ਅਤੇ ਸੁਰੱਖਿਆ) ਐਕਟ, 2000 ਦੇ ਲਾਭ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਲਈ ਕਾਰਵਾਈ ਨੂੰ ਖਤਮ ਕਰਨ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ। ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੰਬਰ 2 ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਸੈਕੰਡਰੀ ਸਿੱਖਿਆ ਬੋਰਡ, ਹਰਿਆਣਾ ਵੱਲੋਂ ਮਿਤੀ 24.06.1994 ਨੂੰ ਜਾਰੀ ਮੈਟ੍ਰਿਕ ਸਰਟੀਫਿਕੇਟ ਨੂੰ ਰਿਕਾਰਡ ਵਿੱਚ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸ ਵਿੱਚ, ਉਸਦੀ ਜਨਮ ਮਿਤੀ ਸਪਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ "20.04.1980" ਵਜੋਂ ਦਰਜ ਹੈ। ਇਸ ਸਰਟੀਫਿਕੇਟ ਨੂੰ ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਵਿਵਾਦਿਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਹਾਲਾਤਾਂ ਵਿੱਚ, ਸਾਨੂੰ ਇਸਦੀ ਸ਼ੁੱਧਤਾ ਅਤੇ ਸੱਚਾਈ 'ਤੇ ਸ਼ੱਕ ਕਰਨ ਦਾ ਕੋਈ ਕਾਰਨ ਨਹੀਂ ਮਿਲਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਹੋਰ ਪੁੱਛਗਿੱਛ ਕਰਨ ਦਾ ਕੋਈ ਕਾਰਨ ਜਾਪਦਾ ਹੈ। [ਪਾਰਾ 10, 11] [717-ਸੀ-ਈ]

5. ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾ ਦੀ ਧੀ 06.05.1996 ਨੂੰ ਆਤਮਹੱਤਿਆ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਮ੍ਰਿਤਕ ਪਾਈ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸ ਵੱਲੋਂ ਅਜਿਹਾ ਸਖ਼ਤ ਕਦਮ ਚੁੱਕਣ ਦਾ ਕਾਰਨ ਮੁਲਜ਼ਮਾਂ ਵੱਲੋਂ ਲਗਾਤਾਰ ਬੇਇੱਜ਼ਤੀ ਅਤੇ ਪ੍ਰੇਸ਼ਾਨ ਕਰਨਾ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਹੈ; ਅਜਿਹੀ ਆਖਰੀ ਘਟਨਾ 05.05.1996 ਦੀ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ, ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ ਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੰਬਰ 2 ਦੀ ਉਮਰ ਘਟਨਾ ਦੀ ਮਿਤੀ/ਵਾਰ ਨੂੰ ਲਗਭਗ 16 ਸਾਲ ਸੀ। ਭਾਵੇਂ ਇਹ ਤੱਥ ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਅਤੇ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਅੱਗੇ ਵਿਚਾਰਨ ਲਈ

ਨਹੀਂ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਪਰ ਰਾਜੂ ਬਨਾਮ ਹਰਿਆਣਾ ਰਾਜ ਦੇ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਵੱਲੋਂ ਐਲਾਨੇ ਗਏ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਰੌਸ਼ਨੀ ਵਿੱਚ ਉਹ ਇਸ ਅਪੀਲ ਵਿੱਚ ਵੀ ਇਹ ਪਟੀਸ਼ਨ ਉਠਾਉਣ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਹੈ। . 2000 ਦੇ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 20 ਦੇ ਨਾਲ ਪੜ੍ਹੀ ਗਈ ਧਾਰਾ 2(k), 2(l), 7A ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ, ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੰ. 2, ਇੱਕ ਨਾਬਾਲਗ ਹੋਣ ਕਰਕੇ ਜਿਸ ਨੇ ਜੁਰਮ ਕਰਨ ਦੀ ਮਿਤੀ ਨੂੰ 18 ਸਾਲ ਦੀ ਉਮਰ ਪੂਰੀ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਸੀ। , ਨਾਬਾਲਗਤਾ ਦੇ ਲਾਭ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। [ਪਰਾ 11.1] [717-F-H]

ਰਾਜੂ ਬਨਾਮ ਹਰਿਆਣਾ ਰਾਜ **2019 (4) ਸਕੇਲ 398 - 'ਤੇ ਨਿਰਭਰ।**

<u>ਕੇਸ ਕਾਨੂੰਨ ਦਾ ਹਵਾਲਾ</u>

[2001] 4 ਸਪਲ. SCR 247 ਪੈਰਾ 8 'ਤੇ ਨਿਰਭਰ ਕਰਦਾ ਹੈ
[2010] 10 SCR 351 ਪੈਰਾ 8 'ਤੇ ਨਿਰਭਰ ਕਰਦਾ ਹੈ
[2017] 3 SCR 458 ਪੈਰਾ 8 'ਤੇ ਨਿਰਭਰ ਕਰਦਾ ਹੈ
2019 (4) ਸਕੇਲ 398 ਪੈਰਾ 11.1 'ਤੇ ਨਿਰਭਰ ਕਰਦਾ ਹੈ
[2010] 9 SCR 1111 ਪੈਰਾ 14.5 'ਤੇ ਨਿਰਭਰ ਕਰਦਾ ਹੈ
[2009] 13 SCR 230 ਪੈਰਾ 14.6 'ਤੇ ਨਿਰਭਰ ਕਰਦਾ ਹੈ
[2009] 15 SCR 836 ਪੈਰਾ 14.7 'ਤੇ ਨਿਰਭਰ ਕਰਦਾ ਹੈ

ਕ੍ਰਿਮੀਨਲ ਅਪੀਲੀ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ : 2010 ਦੀ ਕ੍ਰਿਮੀਨਲ ਅਪੀਲ ਨੰਬਰ 233।

ਚੰਡੀਗੜ੍ਹ ਵਿਖੇ ਪੰਜਾਬ ਅਤੇ ਹਰਿਆਣਾ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੇ ਮਿਤੀ 05.05.2008 ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਅਤੇ ਹੁਕਮ ਤੋਂ ਸੀ.ਆਰ.ਐਲ. ਅਪੀਲ ਨੰ. 964-SB/97।

ਰਿਸ਼ੀ ਮਲਹੋਤਰਾ ਅਤੇ ਉਤਕਰਸ਼ ਸਿੰਘ, ਐਡਵੋਕੇਟ. ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਲਈ।

ਰਾਕੇਸ਼ ਮੁਦਗਲ, ਕੈਲਾਸ਼ ਸੀ. ਮੁਦਗਲ ਅਤੇ ਡਾ: ਮੋਨਿਕਾ ਗੁਸਾਈਂ, ਐਡਵੋਕੇਟ. ਜਵਾਬਦੇਹ ਲਈ.

ਵੱਲੋਂ ਅਦਾਲਤ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਸੁਣਾਇਆ ਗਿਆ

ਦਿਨੇਸ਼ ਮਹੇਸ਼ਵਰੀ, ਜੇ.

1. ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਛੁੱਟੀ ਦੁਆਰਾ ਇਹ ਅਪੀਲ 05.05.2008 ਦੇ ਕ੍ਰਿਮੀਨਲ ਅਪੀਲ ਨੰਬਰ 964-ਐਸ.ਬੀ. 1997 ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਅਤੇ ਆਦੇਸ਼ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਨਿਰਦੇਸ਼ਿਤ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ, ਜਿਸ ਤਹਿਤ, ਪੰਜਾਬ ਅਤੇ ਹਰਿਆਣਾ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਚੰਡੀਗੜ੍ਹ ਵਿਖੇ, ਦੋਸ਼ੀਆਂ-ਅਪੀਲਕਾਰਾਂ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਨੂੰ ਬਰਕਰਾਰ ਰੱਖਦੇ ਹੋਏ। ਭਾਰਤੀ ਦੰਡਾਵਲੀ ('ਆਈ.ਪੀ.ਸੀ.') ਦੀ ਧਾਰਾ 34 ਦੇ ਨਾਲ ਪੜ੍ਹੀ ਗਈ ਧਾਰਾ 306 ਦੇ ਤਹਿਤ ਅਪਰਾਧ, ਚਾਰ ਸਾਲ ਦੀ ਸਖ਼ਤ ਕੈਦ ਅਤੇ ਰੁਪਏ ਜੁਰਮਾਨੇ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਨੂੰ ਸੋਧਿਆ ਗਿਆ ਹੈ। 300/-

ਮੂਲ ਸ਼ਰਤ ਦੇ ਨਾਲ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਵਧੀਕ ਸੈਸ਼ਨ ਜੱਜ, ਰੇਵਾੜੀ ਦੁਆਰਾ 1997 ਦੇ ਸੈਸ਼ਨ ਕੇਸ ਨੰਬਰ 23 ਵਿੱਚ, ਢਾਈ ਸਾਲ ਦੀ ਸਖ਼ਤ ਕੈਦ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ।

2. ਮਾਮਲੇ ਦੇ ਸੰਬੰਧਿਤ ਪਿਛੋਕੜ ਵਾਲੇ ਪਹਿਲੂਆਂ ਨੂੰ ਸੰਖੇਪ ਵਿੱਚ, ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਅਨੁਸਾਰ ਦੇਖਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ:

2.1 ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਉਦੇ ਸਿੰਘ, ਮਨੋਜ ਕੁਮਾਰ ਅਤੇ ਦੌਲਤ ਰਾਮ (ਦੋਸ਼ੀ ਨੰ. 2 ਤੋਂ 4) ਅਤੇ ਇੱਕ ਹੇਮ ਕਰਨ ਉਰਫ਼ ਹੇਮਲਾ (ਮੁਲਜ਼ਮ ਨੰਬਰ 1- ਮ੍ਰਿਤਕ ਤੋਂ ਬਾਅਦ) ਨੂੰ ਧਾਰਾ 306/34 ਆਈ.ਪੀ.ਸੀ. ਦੇ ਤਹਿਤ ਇਸ ਦੋਸ਼ 'ਤੇ ਮੁਕੱਦਮਾ ਚਲਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾ ਪੋਹਾਪ ਸਿੰਘ (ਪੀ.ਡਬਲਯੂ.-1) ਦੀ ਧੀ ਨੂੰ ਖੁਦਕੁਸ਼ੀ ਲਈ ਉਕਸਾਇਆ ਸੀ। ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਧਿਰਾਂ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਨਾਲ ਨੇੜਿਓਂ ਜੁੜੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਹਨ। ਦੋਸ਼ੀ ਨੰਬਰ 1 ਅਤੇ 2 ਸਕੇ ਭਰਾ ਸਨ ਅਤੇ ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਚਚੇਰਾ ਭਰਾ ਹੈ। ਦੋਸ਼ੀ ਨੰਬਰ 3 ਅਤੇ 4 ਮਨੋਜ ਅਤੇ ਦੌਲਤ ਰਾਮ ਦੋਸ਼ੀ ਨੰਬਰ 2 ਉਦੇ ਸਿੰਘ ਦੇ ਲੜਕੇ ਹਨ। ਗਵਾਹ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨਾ (ਪੀਡਬਲਯੂ-11) ਮ੍ਰਿਤਕ ਲੜਕੀ ਦੀ ਮਾਂ ਹੈ ਜਦੋਂਕਿ ਇਕ ਹੋਰ ਗਵਾਹ ਜੈ ਨਰਾਇਣ (ਪੀਡਬਲਯੂ-2) ਵੀ ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾ ਦਾ ਚਚੇਰਾ ਭਰਾ ਹੈ ਅਤੇ ਮੁਲਜ਼ਮ ਨੰਬਰ 1 ਅਤੇ 2 ਹੈ। ਦੋਵੇਂ ਧਿਰਾਂ ਇੱਕੋ ਪਿੰਡ ਸ਼ਹਾਦਤਨਗਰ (ਹਰਿਆਣਾ) ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੀਆਂ ਸਨ ਅਤੇ ਆਂਢ-ਗੁਆਂਢ ਵਿੱਚ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਧਿਰਾਂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਬਹੁਤ ਤਣਾਅਪੂਰਨ ਸਨ ਅਤੇ ਉਹ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਕਈ ਮੁਕੱਦਮਿਆਂ ਵਿੱਚ ਰੁੱਝੇ ਹੋਏ ਸਨ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਪੀਡਬਲਯੂ-11 ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਦੁਆਰਾ ਦਰਜ ਕਰਵਾਈ ਗਈ ਇੱਕ ਸੱਟ ਦੇ ਕੇਸ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਵੀ ਸ਼ਾਮਲ ਸੀ। ਕ੍ਰਿਸ਼ਨਾ (ਮੌਜੂਦਾ ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾ ਦੀ ਪਤਨੀ) ਨੇ ਹੇਮ ਕਰਨ ਉਰਫ ਹੇਮਲਾ ਅਤੇ ਉਦੇ ਸਿੰਘ ਦੇ ਖਿਲਾਫ ਮੁਕੱਦਮਾ ਚਲਾਇਆ ਸੀ ਜੋ ਕਿ ਸਬੰਧਤ ਸਮੇਂ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਅਧੀਨ ਸੀ।

2.2 ਮੌਜੂਦਾ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਮੁਕੱਦਮਾ ਚਲਾਉਣ ਦਾ ਮਾਮਲਾ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਦੋਸ਼ੀ ਵਿਅਕਤੀ ਹੇਮ ਕਰਨ ਉਰਫ ਹੇਮਲਾ, ਉਦੇ ਸਿੰਘ, ਮਨੋਜ ਅਤੇ ਦੌਲਤ ਰਾਮ ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾ ਦੀ ਅਣਵਿਆਹੀ ਧੀ (ਮ੍ਰਿਤਕ ਲੜਕੀ) ਨੂੰ "ਪਤਨੀ" ਕਹਿ ਕੇ ਤਾਹਨੇ ਮਾਰ ਰਹੇ ਸਨ, “ਚਾਚੀ” (ਮਾਸੀ) ਅਤੇ “ਬੋਹਰੀਆ” (ਛੋਟੇ ਭਰਾ ਦੀ ਪਤਨੀ); ਅਤੇ ਮ੍ਰਿਤਕ ਲੜਕੀ ਆਪਣੇ ਪਰਿਵਾਰ ਨੂੰ ਦੋਸ਼ੀ ਦੇ ਅਸ਼ਲੀਲ ਵਿਵਹਾਰ ਦੀ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ। ਦੋਸ਼ ਲਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ 15.04.1996 ਨੂੰ ਜਦੋਂ ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾ ਦੀ ਪਤਨੀ ਅਤੇ ਹੋਰ ਗਵਾਹ ਹੇਮ ਕਰਨ ਅਤੇ ਉਦੇ ਸਿੰਘ ਵਿਰੁੱਧ ਅਪਰਾਧਿਕ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਗਵਾਹੀ ਭਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਪਿੰਡ ਵਾਪਸ ਆਏ ਤਾਂ ਹੇਮ ਕਰਨ ਨੇ ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾ ਦੀ ਧੀ ਨੂੰ ਫੜ ਲਿਆ; ਉਸ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਖਿੱਚ ਲਿਆ; ਉਸ ਨੂੰ ਧੱਕਾ ਦਿੱਤਾ; ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਪਰਿਵਾਰਕ ਮੈਂਬਰਾਂ ਨਾਲ ਜ਼ੁਬਾਨੀ ਦੁਰਵਿਵਹਾਰ ਕੀਤਾ। ਘਰ ਪਰਤਣ 'ਤੇ ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾ ਦੀ ਧੀ ਨੇ ਇਹ ਸਾਰੀ ਘਟਨਾ ਆਪਣੀ ਮਾਂ ਨੂੰ ਦੱਸੀ ਅਤੇ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਉਹ ਲਗਾਤਾਰ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਬੇਇੱਜ਼ਤੀ ਬਰਦਾਸ਼ਤ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੀ ਸੀ। ਇਹ ਵੀ ਦੋਸ਼ ਲਾਇਆ ਗਿਆ ਕਿ ਪਿੰਡ ਦੇ ਬਜ਼ੁਰਗਾਂ ਦੀ ਸਲਾਹ 'ਤੇ ਇਸ ਘਟਨਾ ਦੀ ਕੋਈ ਰਿਪੋਰਟ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ, ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਅਣਵਿਆਹੀ ਲੜਕੀ ਦੇ ਭਵਿੱਖ ਅਤੇ ਸਨਮਾਨ ਦਾ ਸਬੰਧ ਹੈ; ਹਾਲਾਂਕਿ, ਦੋਸ਼ੀ ਵਿਅਕਤੀ ਰੋਜ਼ਾਨਾ ਦੇ ਅਧਾਰ 'ਤੇ ਲੜਕੀ ਨੂੰ ਤਾਅਨੇ ਮਾਰਦੇ ਰਹੇ ਅਤੇ ਹਰ ਸਮੇਂ ਲੜਕੀ ਨੂੰ ਉਸਦੇ ਪਰਿਵਾਰ ਵੱਲੋਂ ਚੁੱਪ ਰਹਿਣ ਦੀ ਸਲਾਹ ਦਿੱਤੀ ਗਈ।

2.3 ਅੱਗੇ ਦੋਸ਼ ਲਾਇਆ ਗਿਆ ਕਿ 05.05.1996 ਨੂੰ ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾ ਦੀ ਲੜਕੀ, ਜੋ ਕੂੜਾ ਸੁੱਟ ਕੇ ਵਾਪਸ ਆ ਰਹੀ ਸੀ, ਨੂੰ ਦੇਖ ਕੇ ਉਦੇ ਸਿੰਘ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਵੇਖੋ ਮੇਰਾ ਬੋਹੜੀਆ ਆ ਰਿਹਾ

ਹੈ"; ਦੌਲਤ ਰਾਮ ਅਤੇ ਮਨੋਜ ਨੇ ਕਿਹਾ, “ਉਹ ਸਾਡੀ ਚਾਚੀ ਹੈ”; ਅਤੇ ਹੇਮ ਕਰਨ ਉਰਫ ਹੇਮਲਾ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਉਹ ਮੇਰੀ ਪਤਨੀ ਹੈ"। ਇਹ ਸਾਰੇ ਤਾਅਨੇ ਸੁਣ ਕੇ ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾ ਦੀ ਧੀ ਬਹੁਤ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਹੋ ਗਈ ਅਤੇ ਆਦਮੀਆਂ ਨਾਲ ਝਗੜਾ ਕਰਨ ਲੱਗ ਪਈ। ਇਸ ਘਟਨਾ ਨੂੰ ਕਥਿਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਜੈ ਨਰਾਇਣ (ਪੀਡਬਲਯੂ-2) ਨੇ ਦੇਖਿਆ ਸੀ। ਪੀੜਤ ਲੜਕੀ ਨੇ ਇਕ ਵਾਰ ਫਿਰ ਆਪਣੀ ਮਾਂ ਅਤੇ ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾ ਦੇ ਵੱਡੇ ਭਰਾ ਰਾਜ ਕੁਮਾਰ ਨੂੰ ਇਸ ਘਟਨਾ ਦੀ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਰੋਂਦੇ ਹੋਏ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਸ ਨੂੰ ਜਿਉਣ ਦਾ ਕੋਈ ਅਧਿਕਾਰ ਨਹੀਂ ਹੈ ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਵੀ ਮੌਕਾ ਮਿਲੇਗਾ ਉਹ ਆਪਣੀ ਜੀਵਨ ਲੀਲਾ ਸਮਾਪਤ ਕਰ ਲਵੇਗੀ। ਇਹ ਸੁਣ ਕੇ ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾ ਦੀ ਪਤਨੀ ਅਤੇ ਵੱਡੇ ਭਰਾ ਨੇ ਲੜਕੀ ਨੂੰ ਸ਼ਾਂਤ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਇਹ ਵੀ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਹ ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾ (ਜੋ ਥਾਣਾ ਬੇਰੀ, ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਰੋਹਤਕ ਵਿਖੇ ਹੈੱਡ ਕਾਂਸਟੇਬਲ ਵਜੋਂ ਤਾਇਨਾਤ ਸੀ) ਨੂੰ ਸੂਚਿਤ ਕਰਨਗੇ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਅਜਿਹੇ ਤਾਅਨੇ-ਮਿਹਣਿਆਂ ਤੋਂ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਨਾ ਹੋਣ ਦੀ ਸਲਾਹ ਵੀ ਦਿੱਤੀ ਕਿਉਂਕਿ ਪਰਿਵਾਰ ਦੀ ਇੱਜ਼ਤ ਉਸ ਦੇ ਹੱਥ ਵਿੱਚ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸ ਦਾ ਜਲਦੀ ਹੀ ਵਿਆਹ ਹੋਣਾ ਸੀ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਅਗਲੇ ਹੀ ਦਿਨ, ਭਾਵ, 06.05.1996 ਨੂੰ ਸਵੇਰੇ 9:00 ਵਜੇ, ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾ ਦੀ ਧੀ ਗਲੇ ਨਾਲ ਲਟਕਦੀ ਲਾਸ਼ ਮਿਲੀ। ਉਸ ਦੀ ਮਾਂ ਨੇ ਸਭ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਉਸ ਨੂੰ ਮਰਿਆ ਹੋਇਆ ਦੇਖਿਆ ਸੀ। ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾ, ਜੋ ਕਿ ਡਿਊਟੀ 'ਤੇ ਸੀ, ਨੂੰ ਉਸਦੀ ਧੀ ਦੀ ਮੌਤ ਬਾਰੇ ਉਸਦੇ ਭਤੀਜੇ ਰਾਹੀਂ ਸੂਚਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ।

2.4.ਆਪਣੀ ਧੀ ਦੀ ਗੈਰ-ਕੁਦਰਤੀ ਮੌਤ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿਚ ਰੱਖਦੇ ਹੋਏ, ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾ ਨੇ ਰਿਪੋਰਟ ਦਰਜ ਕਰਵਾਈ ਅਤੇ ਆਪਣਾ ਬਿਆਨ ਦਰਜ ਕਰਵਾਇਆ ਜਿਸ 'ਤੇ ਐਫ.ਆਈ.ਆਰ ਨੰ. 93 ਮਿਤੀ 06.05.1996 ਨੂੰ ਥਾਣਾ ਜਾਟੂਸਾਣਾ ਵਿਖੇ ਦਰਜ ਕੀਤਾ ਗਿਆ; ਜਾਂਚ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ; ਅਤੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ, ਦੋਸ਼ੀ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਨੂੰ ਧਾਰਾ 306 ਦੇ ਅਧੀਨ ਧਾਰਾ 34 ਆਈਪੀਸੀ ਦੇ ਨਾਲ ਪੜ੍ਹੇ ਗਏ ਅਪਰਾਧ ਲਈ ਚਾਰਜਸ਼ੀਟ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ।

3. ਮੁਕੱਦਮੇ ਵਿੱਚ, ਇਸਤਗਾਸਾ ਪੱਖ ਨੇ ਆਪਣੇ ਕੇਸ ਦੇ ਸਮਰਥਨ ਵਿੱਚ ਕਈ ਗਵਾਹਾਂ ਤੋਂ ਪੁੱਛਗਿੱਛ ਕੀਤੀ ਕਿ ਦੋਸ਼ੀ ਵਿਅਕਤੀ ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾ ਦੀ ਧੀ ਦੁਆਰਾ ਖੁਦਕੁਸ਼ੀ ਲਈ ਉਕਸਾਉਣ ਦੇ ਦੋਸ਼ੀ ਸਨ। ਇਸ ਅਪੀਲ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਸਵਾਲਾਂ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ, ਅਸੀਂ PW-1 ਪੋਹਪ ਸਿੰਘ (ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾ- ਮ੍ਰਿਤਕ ਦਾ ਪਿਤਾ) ਹੋਣ ਦੇ ਨਾਤੇ ਸਬੰਧਤ ਗਵਾਹਾਂ ਦੇ ਬਿਆਨਾਂ ਨੂੰ ਸੰਖੇਪ ਵਿੱਚ ਨੋਟ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਾਂ। PW-2 ਜੈ ਨਰਾਇਣ (ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾ ਦਾ ਭਰਾ); ਅਤੇ PW-11 ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨਾ (ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾ ਦੀ ਪਤਨੀ - ਮ੍ਰਿਤਕ ਦੀ ਮਾਂ)।

3.1 ਪੀਡਬਲਯੂ-1 ਪੋਹਪ ਸਿੰਘ ਨੇ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਪਿਛਲੇ ਦਿਨੀਂ ਹੇਮ ਕਰਨ ਅਤੇ ਹੋਰਾਂ ਨੇ ਉਸ ਦੀ ਪਤਨੀ ਨਾਲ ਕੁੱਟਮਾਰ ਕੀਤੀ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਸਬੰਧੀ ਮੁਕੱਦਮਾ ਚੱਲ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਉਸਨੇ 15.04.1996 ਅਤੇ 05.05.1996 ਨੂੰ ਕਥਿਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਵਾਪਰੀਆਂ ਘਟਨਾਵਾਂ ਬਾਰੇ ਵੀ ਦੱਸਿਆ। ਆਪਣੀ ਜਿਰ੍ਹਾ ਵਿੱਚ, ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾ ਨੇ ਪਾਰਟੀਆਂ ਦੇ ਸਬੰਧਾਂ ਨੂੰ ਮੰਨਿਆ; ਅਤੇ ਇਹ ਵੀ ਮੰਨਿਆ ਕਿ ਉਸਦੀ ਮ੍ਰਿਤਕ ਧੀ, ਜਿਸਦੀ ਉਮਰ 18 ਸਾਲ ਹੈ, ਆਪਣੀ 10ਵੀਂ ਜਮਾਤ ਦੀ ਪ੍ਰੀਖਿਆ ਪਾਸ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕੀ ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਆਪਣੀ ਪੜ੍ਹਾਈ ਛੱਡ ਦਿੱਤੀ ਸੀ। ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾ ਪੀਡਬਲਯੂ-1 ਨੇ ਅੱਗੇ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਉਹ ਦੋਸ਼ੀ ਦੇ ਹੱਥੋਂ ਉਸਦੀ ਧੀ ਦੇ ਬੇਇੱਜ਼ਤੀ ਤੋਂ ਜਾਣੂ ਸੀ; ਕਿ ਉਸਨੇ ਖੁਦ ਇਸ ਘਟਨਾ ਨੂੰ ਸਵਾਲ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਦੇਖਿਆ ਸੀ ਪਰ ਉਸਨੂੰ ਉਸਦੀ ਪਤਨੀ, ਉਸਦੇ ਭਰਾ ਅਤੇ ਜੈ ਨਰਾਇਣ ਦੁਆਰਾ ਇਸ ਬਾਰੇ ਜਾਣੂ ਕਰਵਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ; ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਭਤੀਜੇ ਨਰੇਸ਼ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਧੀ ਦੀ ਮੌਤ

ਬਾਰੇ ਸੂਚਿਤ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਆਪਣੀ ਜਿਰ੍ਹਾ ਵਿੱਚ, ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾ ਨੇ ਅੱਗੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਸਦੀ ਲੜਕੀ ਨੂੰ ਤੰਗ ਪ੍ਰੇਸ਼ਾਨ ਕਰਨ ਦੇ ਮੁੱਦੇ ਨੂੰ ਹੱਲ ਕਰਨ ਲਈ ਕਦੇ ਵੀ ਕੋਈ ਪੰਚਾਇਤ ਨਹੀਂ ਬੁਲਾਈ ਗਈ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ ਕਿ ਅਜਿਹਾ ਕਦਮ ਆਖਿਰਕਾਰ ਲੜਕੀ ਦੇ ਵਿਆਹ ਦੀਆਂ ਸੰਭਾਵਨਾਵਾਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭਾਵਤ ਕਰੇਗਾ। ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾ ਨੇ ਇਹ ਵੀ ਮੰਨਿਆ ਕਿ ਮੁਲਜ਼ਮ ਨਾਲ ਜ਼ਮੀਨੀ ਝਗੜਾ 1988 ਵਿੱਚ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਇਆ ਸੀ ਅਤੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਸਮਝੌਤਾ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ। ਉਸ ਨੇ ਇਹ ਵੀ ਮੰਨਿਆ ਕਿ ਹੇਮ ਕਰਨ ਵੱਲੋਂ ਉਸ ਵਿਰੁੱਧ ਧਾਰਾ 307 ਆਈਪੀਸੀ ਤਹਿਤ ਕੇਸ ਦਰਜ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਉਸ ਦੇ ਭਰਾ ਰਾਜ ਕੁਮਾਰ ਅਤੇ ਗਵਾਹ ਜੈ ਨਰਾਇਣ ਨੂੰ ਵੀ ਮੁਲਜ਼ਮ ਵਜੋਂ ਨਾਮਜ਼ਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ।

3.2 PW-2 ਜੈ ਨਰਾਇਣ ਨੇ 05.05.1996 ਦੀ ਘਟਨਾ ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ ਦੋਸ਼ੀ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਦੇ ਵਿਹਾਰ ਅਤੇ ਵਿਵਹਾਰ ਦੀ ਗਵਾਹੀ ਦਿੱਤੀ। ਇਸ ਗਵਾਹ ਨੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਤੌਰ 'ਤੇ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਉਹ ਰਾਮ ਕੁਮਾਰ ਅਤੇ ਵਰਿੰਦਰ ਦੇ ਨਾਲ ਇੱਕ ਪਲਾਟ 'ਤੇ ਖੜ੍ਹਾ ਸੀ ਜਦੋਂ ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾ ਦੀ ਧੀ ਕੂੜਾ ਸੁੱਟਣ ਲਈ ਉਥੇ ਆਈ ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਉਹ ਵਾਪਸ ਜਾ ਰਹੀ ਸੀ ਤਾਂ ਮੁਲਜ਼ਮਾਂ ਵੱਲੋਂ ਹੇਮ ਕਰਨ ਨਾਲ ਉਸ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਪਤਨੀ ਕਹਿ ਕੇ ਗਾਲਾਂ ਕੱਢੀਆਂ ਗਈਆਂ। ਉਦੇ ਸਿੰਘ ਉਸਨੂੰ ਬੋਹੜੀਆ ਅਤੇ ਦੌਲਤ ਅਤੇ ਮਨੋਜ ਉਸਨੂੰ ਚਾਚੀ ਕਹਿ ਕੇ ਬੁਲਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਇਸ ਗਵਾਹ ਨੇ ਇਹ ਵੀ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾ ਦੀ ਧੀ ਨੇ ਰੋਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਦੋਸ਼ੀ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਵਿਵਹਾਰ ਲਈ ਝਿੜਕਿਆ; ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਅਤੇ ਹੋਰ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਦੁਆਰਾ ਉਸ ਨੂੰ ਦਿਲਾਸਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਅਤੇ ਉਹ ਉਸ ਦੇ ਨਾਲ ਘਰ ਨੂੰ ਚੱਲ ਪਏ ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਉੱਥੇ ਛੱਡ ਗਏ। ਤਫ਼ਤੀਸ਼ ਦੌਰਾਨ ਦਿੱਤੇ ਆਪਣੇ ਬਿਆਨ ਦੇ ਕੁਝ ਹਿੱਸੇ ਨੂੰ ਵਿਵਾਦਤ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਵੀ, ਇਸ ਗਵਾਹ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ: “ਚਾਰੇ ਦੋਸ਼ੀ ਲੁਟੇਰੇ ਹਨ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਅਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਅਸ਼ਲੀਲ ਵਿਵਹਾਰ ਲਈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਝਿੜਕਣ ਜਾਂ ਝਿੜਕਣ ਦੀ ਹਿੰਮਤ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੇ। ਇਹ ਗਲਤ ਹੈ ਕਿ ਚਾਰੋਂ ਦੋਸ਼ੀ ਨੇਕ ਵਿਅਕਤੀ ਹਨ।"

3.3 ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾ ਦੀ ਪਤਨੀ ਅਤੇ ਮ੍ਰਿਤਕ ਲੜਕੀ ਦੀ ਮਾਂ ਪੀ.ਡਬਲਯੂ.-11 ਕ੍ਰਿਸ਼ਨਾ ਨੇ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਦੋਵਾਂ ਧਿਰਾਂ ਵਿਚਾਲੇ ਜ਼ਮੀਨੀ ਝਗੜੇ ਦੇ ਬਕਾਇਆ ਹੋਣ ਦੌਰਾਨ ਵੀ ਮੁਲਜ਼ਮਾਂ ਵੱਲੋਂ ਮ੍ਰਿਤਕ ਨੂੰ ਛੇੜਿਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ "ਚਾਚੀ" ਅਤੇ "ਬੋਹੜੀਆ" ਵਰਗੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਨਾਲ ਤਾਅਨਾ ਮਾਰਿਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ। ਆਦਿ; ਕਿ ਉਸ ਸਮੇਂ ਦੌਰਾਨ ਵੀ, ਪੰਚਾਇਤ ਦੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਬਜ਼ੁਰਗ ਨੇ ਦੋਸ਼ੀ ਦੇ ਵਿਵਹਾਰ ਨੂੰ ਕਾਬੂ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ; ਅਤੇ ਇਹ ਕਿ ਮੁਲਜ਼ਮ ਛੇੜਛਾੜ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਸਨ ਅਤੇ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਪਿੰਡ ਦੀਆਂ ਹੋਰ ਲੜਕੀਆਂ ਨੂੰ ਵੀ ਸ਼ਿਕਾਰ ਬਣਾਇਆ ਹੋਵੇ। ਉਸਨੇ ਇਹ ਵੀ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਉਸਨੇ ਆਪਣੀ ਧੀ ਨਾਲ ਵਾਰ-ਵਾਰ ਅਸ਼ਲੀਲ ਵਿਵਹਾਰ ਨੂੰ ਦੋਸ਼ੀ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਦੀਆਂ ਪਤਨੀਆਂ ਦੇ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਲਿਆਂਦਾ ਸੀ।

3.3.1 PW-11 ਨੇ ਅੱਗੇ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਘਟਨਾ ਤੋਂ 3 ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ, ਹੇਮ ਕਰਨ ਨੇ ਗੰਡਾਸਾ ਵਰਤ ਕੇ ਉਸ ਦੇ ਸਿਰ 'ਤੇ ਸੱਟ ਮਾਰੀ ਸੀ ਅਤੇ ਉਹ ਰਿਵਾੜੀ ਦੇ ਜੁਡੀਸ਼ੀਅਲ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਦੀ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਉਸਦੀ ਧੀ ਨੂੰ ਨਿਯਮਿਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਨਿਸ਼ਾਨਾ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਦੋਸ਼ੀ ਵਿਅਕਤੀ. ਉਸਨੇ ਇਹ ਵੀ ਬਿਆਨ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਸੱਟ ਦੇ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਸਬੂਤਾਂ ਦੀ ਮਿਤੀ 15.04.1996 ਨੂੰ ਹੇਮ ਕਰਨ ਨੇ ਉਸਦੀ ਧੀ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਖਿੱਚ ਲਿਆ ਅਤੇ ਉਸਦਾ ਅਪਮਾਨ ਕੀਤਾ ਪਰ ਅਣਵਿਆਹੀ ਲੜਕੀ ਦੀ ਇੱਜ਼ਤ ਦੀ ਰਾਖੀ ਲਈ ਪਰਿਵਾਰ ਦੇ ਮਰਦ ਮੈਂਬਰਾਂ ਨੇ ਪੁਲਿਸ ਨੂੰ ਮਾਮਲੇ ਦੀ ਰਿਪੋਰਟ ਕਰਨ ਦੇ ਖਿਲਾਫ.

3.3.2 ਪੀ.ਡਬਲਯੂ.-11 ਨੇ ਇਹ ਵੀ ਬਿਆਨ ਦਿੱਤਾ ਕਿ 05.05.1996 ਨੂੰ ਜਦੋਂ ਉਸਦੀ ਲੜਕੀ ਕੂੜਾ ਸੁੱਟਣ ਗਈ ਸੀ ਤਾਂ ਮੁਲਜ਼ਮਾਂ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਰੋਕ ਲਿਆ ਅਤੇ ਫਿਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸਾਰਿਆਂ ਵੱਲੋਂ ਛੇੜਛਾੜ ਕੀਤੀ ਗਈ। PW-11 ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਸਦੀ ਧੀ ਥੱਕ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਸਾਰੇ ਤਾਅਨੇ ਅਤੇ ਟਿੱਪਣੀਆਂ ਤੋਂ ਘਿਣਾਉਣੀ ਸੀ ਜੋ ਉਸਨੂੰ ਝੱਲਣੀ ਪਈ; ਅਤੇ ਸਾਰੀ ਰਾਤ, ਉਹ ਰੋਂਦੀ ਰਹੀ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਨੀਂਦ ਦੀ ਇੱਕ ਅੱਖ ਵੀ ਨਹੀਂ ਆਈ। ਗਵਾਹ ਨੇ ਬਿਆਨ ਦਿੱਤਾ ਕਿ 06.05.1996 ਨੂੰ, ਉਸ ਦੇ ਅਗਲੇ ਹੀ ਦਿਨ, ਉਸਦੀ ਧੀ ਨੇ ਉਸਦੇ ਪ੍ਰਤੀ ਦੋਸ਼ੀ ਦੇ ਲਗਾਤਾਰ ਅਸ਼ਲੀਲ ਵਿਵਹਾਰ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਫਾਹਾ ਲਗਾ ਕੇ ਆਪਣੀ ਜੀਵਨ ਲੀਲਾ ਸਮਾਪਤ ਕਰ ਲਈ; ਅਤੇ ਉਹੀ ਉਹ ਸੀ ਜਿਸਨੇ ਆਪਣੀ ਧੀ ਨੂੰ ਗਲੇ ਨਾਲ ਲਟਕਿਆ ਹੋਇਆ ਪਾਇਆ। ਪੀਡਬਲਯੂ-11 ਨੇ ਇਹ ਵੀ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਉਸ ਦੀ ਲੜਕੀ ਦੀ ਪਹਿਲਾਂ ਮੰਗਣੀ ਹੋਈ ਸੀ ਪਰ ਘਟਨਾ ਤੋਂ ਛੇ ਮਹੀਨੇ ਪਹਿਲਾਂ ਮੰਗਣੀ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ।

3.3.3. ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਪ੍ਰਸੰਗਿਕਤਾ ਲਈ, PW-11 ਦੇ ਜਮ੍ਹਾ ਦੇ ਪਦਾਰਥਕ ਭਾਗਾਂ ਨੂੰ ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਅਨੁਸਾਰ ਕੱਢਿਆ ਗਿਆ ਹੈ:

> “…5.5.96 ਨੂੰ ਮੀਨਾ ਸ਼ਾਮ 5.30 ਵਜੇ ਦੇ ਕਰੀਬ ਪਲਾਟ ਵਿੱਚ ਕੁੜੀ ਉੱਤੇ ਗੋਬਰ ਕੂੜਾ ਕਰਨ ਗਈ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਉਹ ਪਲਾਟ ਤੋਂ ਵਾਪਸ ਆਈ ਤਾਂ ਮੁਲਜ਼ਮ ਹੇਮ ਕਰਨ, ਦੌਲਤ, ਮਨੋਜ ਅਤੇ ਉਦੇ ਸਿੰਘ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਰੋਕ ਲਿਆ। ਦੌਲਤ ਅਤੇ ਮਨੋਜ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ 'ਚਾਚੀ' ਕਹਿ ਕੇ ਛੇੜਿਆ। ਉਦੈ ਸਿੰਘ ਮੁਲਜ਼ਮ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ‘ਬੋਹਰੀਆ’ (ਛੋਟੇ ਭਰਾ ਦੀ ਪਤਨੀ) ਕਹਿ ਕੇ ਸੰਬੋਧਨ ਕੀਤਾ। ਦੋਸ਼ੀ ਹੇਮਲਾ ਉਰਫ ਹੇਮ ਕਰਨ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ 'ਪਤਨੀ' ਕਹਿ ਕੇ ਸੰਬੋਧਨ ਕੀਤਾ। ਉਹ ਫਿਰ ਆਪਣੇ ਘਰ ਪਰਤ ਆਈ ਅਤੇ ਮੇਰੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਵਿੱਚ ਫੁੱਟ-ਫੁੱਟ ਕੇ ਰੋਈ। ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਵੀਰੇਂਦਰ, ਜੈ ਨਰਾਇਣ ਅਤੇ ਰਾਮ ਕੁਮਾਰ ਨੇ ਸਾਰੇ ਦੋਸ਼ੀਆਂ ਦੇ ਨਾਲ ਅਣਉਚਿਤ ਵਿਵਹਾਰ ਨੂੰ ਦੇਖਿਆ ਸੀ। ਮੀਨਾ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਮੁਲਜ਼ਮਾਂ ਵੱਲੋਂ ਕਦੇ-ਕਦਾਈਂ ਦਿੱਤੇ ਜਾ ਰਹੇ ਤਾਅਨੇ ਅਤੇ ਟਿੱਪਣੀਆਂ ਤੋਂ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਥੱਕ ਗਈ ਅਤੇ ਘਿਣਾਉਣੀ ਹੈ ਅਤੇ ਉਹ ਆਪਣੀ ਜੀਵਨ ਲੀਲਾ ਸਮਾਪਤ ਕਰ ਲਵੇਗੀ।
>
> 6.5.96 ਨੂੰ ਮੇਰੀ ਧੀ ਨੇ ਦੋਸ਼ੀ ਦੇ ਆਪਣੇ ਪ੍ਰਤੀ ਲਗਾਤਾਰ ਅਸ਼ਲੀਲ ਵਿਵਹਾਰ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਫਾਹਾ ਲੈ ਕੇ ਆਪਣੀ ਜੀਵਨ ਲੀਲਾ ਸਮਾਪਤ ਕਰ ਲਈ..."
>
> xxxਉਰਚਨਾ
>
> “…ਲਗਭਗ 8/9 ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ ਸਾਡੇ ਪਰਿਵਾਰ ਅਤੇ ਮੁਲਜ਼ਮਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਜ਼ਮੀਨ ਜਾਇਦਾਦ ਨੂੰ ਲੈ ਕੇ ਝਗੜਾ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਇਸ ਦਾ ਨਿਪਟਾਰਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ. ਉਸ ਜ਼ਮੀਨੀ ਝਗੜੇ ਦੌਰਾਨ ਵੀ ਮੁਲਜ਼ਮ ਉਸ ਨੂੰ ਤੰਗ-ਪ੍ਰੇਸ਼ਾਨ ਕਰਦੇ ਸਨ। ਉਹ ਉਦੋਂ ਵੀ ਮੀਨਾ ਨੂੰ ਚਾਚੀ ਅਤੇ ਬੋਹੜੀਆ ਆਦਿ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿਚ ਹੀ ਸੰਬੋਧਨ ਕਰਦੇ ਸਨ। ਮੁਲਜ਼ਮ ਨਾਲ ਇਹ ਹਰ ਰੋਜ਼ ਦਾ ਅਫੇਅਰ ਬਣ ਗਿਆ ਸੀ। ਮੀਨਾ ਪ੍ਰਤੀ ਅਸ਼ਲੀਲ ਹਰਕਤਾਂ ਬਾਰੇ ਪਿੰਡ ਦਾ ਸਾਰਾ ਭਾਈਚਾਰਾ ਜਾਣਦਾ ਸੀ। ਅਸੀਂ ਹਮੇਸ਼ਾ ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਨੂੰ ਨਜ਼ਰਅੰਦਾਜ਼ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ ਕਿਉਂਕਿ ਇੱਕ

ਅਣਵਿਆਹੀ ਲੜਕੀ ਦੀ ਇੱਜ਼ਤ ਸ਼ਾਮਲ ਸੀ। ਪਿੰਡ ਦੀ ਪੰਚਾਇਤ ਦੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਚੁਣੇ ਹੋਏ ਮੈਂਬਰ ਜਾਂ ਸਮਾਜ ਦੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਹੋਰ ਸਤਿਕਾਰਯੋਗ ਵਿਅਕਤੀ ਨੇ ਮੁਲਜ਼ਮਾਂ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਵਤੀਰੇ ਵਿਰੁੱਧ ਤਾੜਨਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਸਾਰੇ ਸਮਾਜ ਵਿਰੋਧੀ ਅਨਸਰ ਹਨ ਅਤੇ ਕੋਈ ਵੀ ਸਤਿਕਾਰਯੋਗ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਕੁੱਟਮਾਰ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ। ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਕਿ ਦੋਸ਼ੀ ਦੇ ਖਿਲਾਫ ਸਾਡੇ ਨਾਲ ਜੁੜੇ ਦੋ ਮਾਮਲਿਆਂ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਹੋਰ ਕੇਸ ਲੰਬਿਤ ਹਨ ਜਾਂ ਨਹੀਂ। ਸਵੈ-ਇੱਛੁਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਉਹ ਇਵਟੀਜ਼ਰ ਹਨ ਅਤੇ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਲੋਕਾਂ ਤੋਂ ਪੈਸੇ ਉਧਾਰ ਲਏ ਹਨ ਅਤੇ ਸੰਭਵ ਹੈ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ 'ਤੇ ਇਸ ਘਟਨਾ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਹੋਰ ਵੀ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਕੇਸ ਪੁਲਿਸ ਜਾਂ ਅਦਾਲਤਾਂ ਵਿੱਚ ਵਿਚਾਰ ਅਧੀਨ ਹਨ ਪਰ ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਕੋਈ ਪੱਕੀ ਜਾਣਕਾਰੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਕੁੜੀਆਂ ਜਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਮਾਪਿਆਂ ਦੇ ਨਾਂ ਨਹੀਂ ਜਾਣਾਂਗਾ ਜੋ ਮੁਲਜ਼ਮਾਂ ਦੇ ਵਿਵਹਾਰ ਦਾ ਨਿਸ਼ਾਨਾ ਬਣੀਆਂ ਹਨ। ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਪਿੰਡ ਦੀਆਂ 10/11 ਕੁੜੀਆਂ ਨਾਲ ਛੇੜਛਾੜ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਣ। ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਘਟਨਾਵਾਂ ਬਾਰੇ ਪੁਲਿਸ ਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਹੋਵੇ।

ਇਹ ਗਲਤ ਹੈ ਕਿ ਮੈਂ ਦੋਸ਼ੀਆਂ ਦੇ ਖਿਲਾਫ ਝੂਠਾ ਬਿਆਨ ਦੇ ਰਿਹਾ ਹਾਂ ਜਾਂ ਉਹ ਕਦੇ ਵੀ ਪਿੰਡ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਗੈਰ ਕਾਨੂੰਨੀ ਗਤੀਵਿਧੀ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਨਹੀਂ ਹੋਏ ਹਨ।
ਦੋਸ਼ੀ ਅਤੇ ਮੇਰਾ ਪਤੀ ਚਚੇਰੇ ਭਰਾ ਹਨ। ਹੇਮ ਕਰਨ ਅਤੇ ਉਦੈ ਦੀਆਂ ਪਤਨੀਆਂ ਮੇਰੀ 'ਜੇਠਾਣੀ ਅਤੇ ਦੇਵਰਾਣੀ' (ਭੈਣ) ਹਨ। ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਔਰਤਾਂ ਨੂੰ ਦੋਸ਼ੀਆਂ ਦੇ ਦੁਰਵਿਵਹਾਰ ਦੀ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਵਾਰ-ਵਾਰ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਮੈਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੀਆਂ ਸ਼ਿਕਾਇਤਾਂ ਦਾ ਨਤੀਜਾ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਹੋਵੇਗਾ। ਸਾਡੇ ਬੰਦਿਆਂ ਨੇ ਇਹ ਘਟਨਾ ਸਾਡੇ ਗੁਆਂਢੀਆਂ ਅਤੇ ਮੁਹੱਲੇ ਵਾਲੇ ਦੇ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਵੀ ਲਿਆਂਦੀ ਸੀ।

ਮੇਰੀ ਧੀ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਕਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਆਪਣੀ ਜੀਵਨ ਲੀਲਾ ਸਮਾਪਤ ਕਰ ਲਵੇਗੀ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਆਪਣੇ ਪ੍ਰਤੀ ਦੋਸ਼ੀਆਂ ਦੇ ਚੰਗੇ ਵਿਵਹਾਰ ਤੋਂ ਤੰਗ ਆ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਖਿਲਾਫ ਸਾਡੀ ਕਾਰਵਾਈ ਤੋਂ ਵੀ ਤੰਗ ਆ ਗਈ ਸੀ। ਉਹ ਚਾਹੁੰਦੀ ਸੀ ਕਿ ਅਸੀਂ ਦੋਸ਼ੀ ਖਿਲਾਫ ਕਾਰਵਾਈ ਲਈ ਪੁਲਸ ਨੂੰ ਮਾਮਲੇ ਦੀ ਰਿਪੋਰਟ ਕਰੀਏ।"

“ਮੇਰੀ ਧੀ 5.5.96 ਨੂੰ ਘਸੀਟਣ ਦੀ ਘਟਨਾ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਇਕੱਲੀ ਘਰ ਵਾਪਸ ਆਈ ਸੀ। ਇਹ ਗਲਤ ਹੈ ਕਿ ਦੋਸ਼ੀ ਮਨੋਜ ਅਤੇ ਦੌਲਤ 5.5.96 ਨੂੰ ਪਿੰਡ ਵਿਚ ਮੌਜੂਦ ਨਹੀਂ ਸਨ ਜਾਂ ਉਹ ਆਪਣੇ ਮਾਮੇ ਦੇ ਜੱਦੀ ਪਿੰਡ ਜੈਨਾਬਾਦ ਵਿਚ ਸਨ। ਮੀਨਾ ਵੱਲੋਂ 5.5.96 ਦੀ ਸਾਰੀ ਘਟਨਾ ਮੈਨੂੰ ਦੱਸਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਪਤੀ ਨੂੰ ਬੁਲਾਉਣ ਲਈ ਕਿਸੇ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਭੇਜਿਆ ਸੀ। ਉਸ ਰਾਤ ਮੀਨਾ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਹੀ ਸੁੱਤੀ ਸੀ। ਉਹ ਸਾਰੀ ਰਾਤ ਰੋਂਦੀ ਰਹੀ ਅਤੇ ਨੀਂਦ ਦੀ ਗੋਲੀ ਨਹੀਂ ਸੀ ਆਈ। ਸਵੇਰੇ 8.00 ਵਜੇ ਦੇ ਕਰੀਬ ਮੈਂ ਉਸ ਨੂੰ ਰੋਟੀ (ਰੋਟੀ) ਅਤੇ ਚਾਹ ਦਾ ਕੱਪ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਮੈਂ ਉਦੋਂ ਬਲਦਾਂ ਅੱਗੇ ਚਾਰਾ ਰੱਖਣ ਗਿਆ ਸੀ। ਉਸ ਸਮੇਂ ਵੀ ਉਹ ਮਾਨਸਿਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪ੍ਰੇਸ਼ਾਨ ਸੀ। ਮੈਂ 10 ਮਿੰਟ ਬਾਅਦ ਘਰ ਵਾਪਸ ਆਇਆ ਤਾਂ ਮੀਨਾ ਨੂੰ ਰੱਸੀ ਨਾਲ ਲਟਕਦੀ ਮਿਲੀ। ਮੈਂ ਸਵੇਰੇ 9.00 ਵਜੇ ਬਲਦ ਦੀ ਦੇਖਭਾਲ ਲਈ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ 10 ਮਿੰਟਾਂ

ਵਿੱਚ ਵਾਪਸ ਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਮੈਂ ਉਸ ਦਿਨ ਖੇਤਾਂ (ਖੇਤ) ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਗਿਆ ਸੀ ਪਰ ਮੈਂ ਅਬਾਦੀ ਵਿੱਚ ਉਸ ਪਲਾਟ ਵਿੱਚ ਗਿਆ ਸੀ ਜਿੱਥੇ ਬਲਦ ਬੰਨ੍ਹੇ ਹੋਏ ਸਨ। ਮੈਂ ਉਸ ਦਿਨ ਸਵੇਰੇ 6.00 ਵਜੇ ਉੱਠਿਆ ਸੀ, ਇਹ ਗਲਤ ਹੈ ਕਿ ਸਾਰੀ ਕਹਾਣੀ ਇੱਕ ਸ਼ੁੱਧ ਮਨਘੜਤ ਹੈ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਵੀ ਸੱਚ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਹ ਗਲਤ ਹੈ ਕਿ ਮੇਰੀ ਧੀ ਨੇ ਆਪਣੀ ਜੀਵਨ ਲੀਲਾ ਸਮਾਪਤ ਕਰ ਲਈ ਸੀ ਜਾਂ 5/6 ਮਈ, 1996 ਦੀ ਰਾਤ ਨੂੰ ਉਸ ਨੂੰ ਮੇਰੇ ਆਦਮੀ ਨੇ ਮਾਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਇਹ ਵੀ ਗਲਤ ਹੈ ਕਿ ਮੇਰੀ ਧੀ ਦੀ ਮੌਤ ਵੀ ਸ਼ਾਮ 4.20 ਵਜੇ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ। 5.5.96 ਨੂੰ। ਇਹ ਗਲਤ ਹੈ ਕਿ ਮੇਰੇ ਪਤੀ ਪੋਹਪ ਸਿੰਘ, ਜੋ ਕਿ ਇੱਕ ਪੁਲਿਸ ਮੁਲਾਜ਼ਮ ਹੈ, ਦੁਆਰਾ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਝੂਠੀ ਕਹਾਣੀ ਘੜੀ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਸਾਰੇ ਦੋਸ਼ੀਆਂ ਨੂੰ ਇਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਫਸਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ।

4. ਬਚਾਅ ਪੱਖ ਵਿੱਚ, ਮੁਲਜ਼ਮਾਂ ਨੇ 11 ਗਵਾਹਾਂ ਤੋਂ ਪੁੱਛਗਿੱਛ ਕੀਤੀ, ਜ਼ਰੂਰੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇਹ ਸੁਝਾਅ ਦੇਣ ਲਈ ਕਿ 04.05.1996 ਨੂੰ, ਦੋਸ਼ੀ ਨੰਬਰ 3 ਅਤੇ 4, ਮਨੋਜ ਅਤੇ ਦੌਲਤ, ਜੈਨਾਬਾਦ ਗਏ ਸਨ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਝੂਠਾ ਫਸਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ; ਅਤੇ ਇਸ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ, 05.06.1996 ਨੂੰ ਇੱਕ ਦਰਖਾਸਤ ਡੀਆਈਜੀ ਰੋਹਤਕ ਨੂੰ ਭੇਜੀ ਗਈ ਸੀ। ਗਵਾਹਾਂ ਨੇ ਇਹ ਵੀ ਸੁਝਾਅ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾ ਦੀ ਧੀ ਦੀ ਮੰਗਣੀ ਟੁੱਟਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਉਹ ਡਿਪਰੈਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਸੀ; ਅਤੇ ਇਸ ਕਾਰਨ ਉਸ ਨੇ ਖੁਦਕੁਸ਼ੀ ਕਰ ਲਈ।

5. ਸਬੂਤਾਂ ਦੀ ਪ੍ਰਸ਼ੰਸਾ ਕਰਨ 'ਤੇ, ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਨੇ 28.11.1997 ਦੇ ਆਪਣੇ ਫੈਸਲੇ ਅਤੇ ਆਦੇਸ਼ ਵਿੱਚ, ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਗਵਾਹਾਂ ਦੇ ਬਿਆਨਾਂ ਵਿੱਚ ਮਾਮੂਲੀ ਮਤਭੇਦ ਇਸਤਗਾਸਾ ਦੇ ਕੇਸ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਨ ਦਾ ਕਾਰਨ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਇਸਤਗਾਸਾ ਦੇ ਕੇਸ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਸਾਰੇ ਗਵਾਹਾਂ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਅਸਫਲ ਰਹਿਣ ਲਈ ਸ਼ੱਕੀ ਹੋਣ ਲਈ ਕਿਹਾ। ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਬਚਾਅ ਪੱਖ ਦੇ ਸਬੂਤਾਂ ਦੁਆਰਾ ਦਿੱਤੇ ਸੁਝਾਵਾਂ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਪਾਇਆ ਕਿ ਸਾਰੇ ਮੁਲਜ਼ਮਾਂ ਵਿਰੁੱਧ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦਾ ਕੇਸ ਸਾਬਤ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ; ਅਤੇ ਇਹ ਕਿ ਦੋਸ਼ੀ ਦੇ ਕੰਮ ਅਤੇ ਕੰਮ ਖੁਦਕੁਸ਼ੀ ਲਈ ਉਕਸਾਉਣ ਵਰਗੇ ਸਨ। ਇਸ ਅਨੁਸਾਰ, ਦੋਸ਼ੀਆਂ ਨੂੰ ਧਾਰਾ 306 ਦੇ ਨਾਲ ਧਾਰਾ 34 ਆਈ.ਪੀ.ਸੀ. ਦੇ ਤਹਿਤ ਸਜ਼ਾ ਯੋਗ ਅਪਰਾਧ ਲਈ ਦੋਸ਼ੀ ਠਹਿਰਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਹਰੇਕ ਨੂੰ ਚਾਰ ਸਾਲ ਦੀ ਸਖ਼ਤ ਕੈਦ ਅਤੇ 1000 ਰੁਪਏ ਜੁਰਮਾਨੇ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਸੁਣਾਈ ਗਈ ਸੀ। 300/- ਮੂਲ ਸ਼ਰਤਾਂ ਦੇ ਨਾਲ।

6. ਦੋਸ਼ੀਆਂ ਦੁਆਰਾ ਅਪੀਲ ਵਿੱਚ, ਪੰਜਾਬ ਅਤੇ ਹਰਿਆਣਾ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਨੇ ਦੇਖਿਆ ਕਿ 05.05.1996 ਦੀ ਘਟਨਾ ਇਕੱਲੀ ਨਹੀਂ ਸੀ; ਕਿ 15.04.1996 ਨੂੰ ਵਾਪਰੀ ਘਟਨਾ ਪਿੰਡ ਦੀ ਕੁੜੀ ਨੂੰ ਬਦਨਾਮ ਕਰਨ ਲਈ ਕਾਫੀ ਸੀ; ਦੋਸ਼ੀ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਵੱਲੋਂ ਮ੍ਰਿਤਕ ਨੂੰ ਕਈ ਵਾਰ ਤੰਗ-ਪ੍ਰੇਸ਼ਾਨ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਸੀ। ਅਤੇ ਇਹ ਕਿ ਦੋਸ਼ੀ ਵੱਲੋਂ ਵਿਆਹ ਯੋਗ ਉਮਰ ਦੀ ਲੜਕੀ ਨੂੰ ਨੁਕਸਾਨ ਪਹੁੰਚਾਉਣ ਦੀ ਲਗਾਤਾਰ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ ਜਾ ਰਹੀ ਸੀ। ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਨੇ, ਹੋਰ ਗੱਲਾਂ ਦੇ ਨਾਲ, ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਅਨੁਸਾਰ ਨਿਰੀਖਣ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਰੱਖਿਆ:

> “ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ ਵਿੱਚ, 5 ਮਈ, 1996 ਦੀ ਕੋਈ ਇਕੱਲੀ ਉਦਾਹਰਣ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜਿਸ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ 6 ਮਈ, 1996 ਨੂੰ ਖੁਦਕੁਸ਼ੀ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਪਰ ਇਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਵੀ,

ਗਵਾਹਾਂ ਨੇ ਕਿਹਾ ਹੈ ਕਿ ਮੁਲਜ਼ਮ ਮੀਨਾ ਨਾਲ ਛੇੜਛਾੜ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ। 15 ਅਪ੍ਰੈਲ 1996 ਨੂੰ ਵੀ ਜਦੋਂ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨਾ ਕੋਰਟ ਤੋਂ ਵਾਪਸ ਆਈ ਤਾਂ ਮੀਨਾ ਨੇ ਇਕ ਨੂੰ ਫੜ ਲਿਆ ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਘਸੀਟਿਆ ਗਿਆ। ਇਸ ਲਈ ਪੂਰੇ ਪਿੰਡ ਵਿੱਚ ਜਿੱਥੇ ਲੜਕੀ ਦੀ ਇੱਜ਼ਤ ਦੀ ਬਹੁਤ ਕਦਰ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਜਿੱਥੇ ਲੜਕੀਆਂ ਨੂੰ ਘਰਾਂ ਵਿੱਚ ਰੱਖਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਸਮਾਜ ਵਿੱਚ ਰਲਣ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ, ਉੱਥੇ 15 ਅਪ੍ਰੈਲ 1996 ਦੀ ਘਟਨਾ ਇੱਕ ਲੜਕੀ ਨੂੰ ਬਦਨਾਮ ਕਰਨ ਲਈ ਕਾਫੀ ਸੀ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਹਰ ਰੋਜ਼ ਮੁਲਜ਼ਮਾਂ ਦੁਆਰਾ ਲੜਕੀ ਨੂੰ ਕੁੱਟਣ, ਜ਼ਲੀਲ ਕਰਨ ਅਤੇ ਬੇਇੱਜ਼ਤ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਸੀ, ਸਿਰਫ ਇਹ ਦਾਅਵਾ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿ ਉਸਦੀ ਮਾਂ ਦੇ ਕਹਿਣ 'ਤੇ ਅਪਰਾਧਿਕ ਕੇਸ ਦਰਜ ਕਰਨ ਦਾ ਕੋਈ ਅਸਰ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ, ਅਤੇ ਉਹ ਮਾਸਪੇਸ਼ੀਆਂ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਵਿੱਚ ਉੱਤਮ ਹਨ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਇਰਾਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਸ ਨੂੰ ਨੀਵਾਂ ਕਰਨਾ। ਪਿੰਡ ਦੀ ਕੁੜੀ ਸਾਡੇ ਸਮਾਜ ਵਿੱਚ, 'ਸ਼ਾਇਦ ਸਹੀ ਹੈ' ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕਰਨਾ ਸਵੀਕਾਰਯੋਗ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਹਾਲਾਤਾਂ ਦੀ ਲੜੀ ਤੋਂ ਪਤਾ ਚੱਲਦਾ ਹੈ ਕਿ ਦੋਸ਼ੀ ਵੱਲੋਂ ਵਿਆਹ ਯੋਗ ਉਮਰ ਦੀ ਲੜਕੀ ਨੂੰ ਨੁਕਸਾਨ ਪਹੁੰਚਾਉਣ ਦੀ ਲਗਾਤਾਰ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ ਜਾ ਰਹੀ ਸੀ। ਇਸ ਲਈ, ਮੀਨਾ ਦੀ ਖੁਦਕੁਸ਼ੀ ਲਈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਉਕਸਾਹਟ ਪੂਰੀ ਹੈ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਧਾਰਾ 306 ਆਈਪੀਸੀ ਦੇ ਤਹਿਤ ਅਪਰਾਧ ਲਈ ਦੋਸ਼ੀ ਠਹਿਰਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ…।"

6.1 ਉਪਰੋਕਤ ਤੱਥਾਂ ਦੇ ਨਾਲ, ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਨੇ ਦੋਸ਼ੀ ਠਹਿਰਾਉਣ ਦੇ ਹੁਕਮ ਨੂੰ ਬਰਕਰਾਰ ਰੱਖਿਆ ਪਰ ਦੋਸ਼ੀ ਨੂੰ 12 ਸਾਲ ਦੇ ਲੰਬੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕਰਨ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਸਜ਼ਾ ਨੂੰ ਢਾਈ ਸਾਲ ਦੀ ਕੈਦ ਤੱਕ ਘਟਾ ਦਿੱਤਾ।

7. ਇਹ ਧਿਆਨ ਦੇਣ ਯੋਗ ਹੈ ਕਿ 22.07.2009 ਨੂੰ, ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਅਪੀਲ ਕਰਨ ਲਈ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਛੁੱਟੀ ਦੀ ਪਟੀਸ਼ਨ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਅਤੇ ਜਵਾਬਦੇਹ ਨੂੰ ਨੋਟਿਸ ਜਾਰੀ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਨੋਟਿਸ ਵੀ ਜਾਰੀ ਕੀਤਾ ਕਿ ਕਿਉਂ, ਇਸ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ, ਜੇ. ਲੋੜੀਂਦੇ ਸਬੂਤ ਸਵੀਕਾਰਯੋਗ ਪਾਏ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਭਾਰਤੀ ਦੰਡ ਵਿਧਾਨ ਦੀਆਂ ਢੁਕਵੀਆਂ ਧਾਰਾਵਾਂ ਦੇ ਅਧੀਨ ਢੁਕਵੀਂ ਸਜ਼ਾ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ, ਭਾਵੇਂ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਭਾਰਤੀ ਦੰਡਾਵਲੀ ਦੀ ਧਾਰਾ 306 ਦੇ ਤਹਿਤ ਅਪਰਾਧ ਕਰਨ ਲਈ ਦੋਸ਼ੀ ਨਾ ਠਹਿਰਾਇਆ ਗਿਆ ਹੋਵੇ। ਅਸੀਂ ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਥੋੜੀ ਦੇਰ ਬਾਅਦ ਸਵਾਲਾਂ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕਰਾਂਗੇ ਕਿ ਕੀ ਦੋਸ਼ੀ ਉਹਨਾਂ ਲਈ ਕੀਤੇ ਗਏ ਕੰਮਾਂ ਅਤੇ ਕਥਨਾਂ ਲਈ ਦੋਸ਼ੀ ਹਨ; ਅਤੇ ਜੇਕਰ ਅਜਿਹਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਹ ਆਤਮਹੱਤਿਆ ਲਈ ਉਕਸਾਉਣ ਦੇ ਜੁਰਮ ਲਈ ਜਾਂ ਜੇਕਰ ਉਹ ਭਾਰਤੀ ਦੰਡਾਵਲੀ ਅਧੀਨ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਅਪਰਾਧ ਲਈ ਦੋਸ਼ੀ ਹਨ।

8. ਅਪੀਲਕਰਤਾ-ਦੋਸ਼ੀ ਲਈ ਸਿੱਖਿਅਤ ਵਕੀਲ ਨੇ ਸਖ਼ਤ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਤੱਥ ਦੇ ਸਿੱਧੇ ਅਤੇ ਠੋਸ ਸਬੂਤ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ ਕਿ ਦੋਸ਼ੀ ਨੇ ਸਵਾਲ ਵਿੱਚ ਖੁਦਕੁਸ਼ੀ ਲਈ ਉਕਸਾਇਆ; ਕਿ ਇਹ ਦਰਸਾਉਣ ਦਾ ਕੋਈ ਸਬੂਤ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਮ੍ਰਿਤਕ ਨੇ ਦੋਸ਼ੀ ਨੂੰ ਕਹੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਜਾਂ ਕੰਮਾਂ ਲਈ ਆਪਣੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦਾ ਅੰਤ ਕੀਤਾ; ਅਤੇ ਇਹ ਕਿ ਘਟਨਾ ਦਾ ਕੋਈ ਚਸ਼ਮਦੀਦ ਗਵਾਹ ਨਹੀਂ ਹੈ ਅਤੇ ਗਵਾਹਾਂ ਦੇ ਬਿਆਨ ਸੁਣਨ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਸਿੱਖਿਅਤ ਵਕੀਲ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਮ੍ਰਿਤਕ ਆਪਣੀ ਪੜ੍ਹਾਈ ਛੱਡਣ ਕਾਰਨ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਨਿਰਾਸ਼ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਆਪਣੀ 10ਵੀਂ ਜਮਾਤ ਦੀ ਪ੍ਰੀਖਿਆ ਪਾਸ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਅਸਫਲ ਰਹੀ ਸੀ ਅਤੇ ਘਟਨਾ ਤੋਂ ਕੁਝ ਮਹੀਨੇ ਪਹਿਲਾਂ ਉਸ ਦੀ ਰੁਝੇਵਿਆਂ ਕਾਰਨ ਰੱਦ

ਹੋ ਗਈ ਸੀ। ਉਸ ਦੇ ਖੁਦਕੁਸ਼ੀ ਕਰਨ ਦੇ ਅਸਲ ਕਾਰਨ, ਇਸ ਲਈ ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰ ਨਹੀਂ ਠਹਿਰਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਵਿਦਵਤਾ ਦੇ ਵਕੀਲ ਨੇ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਦੋਵਾਂ ਧਿਰਾਂ ਦਰਮਿਆਨ ਪਹਿਲਾਂ ਵੀ ਮੁਕੱਦਮੇ ਚੱਲ ਚੁੱਕੇ ਹਨ ਅਤੇ ਦੋਸ਼ੀ ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਪਿਛਲੀ ਦੁਸ਼ਮਣੀ ਕਾਰਨ ਇਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਬੇਲੋੜਾ ਫਸਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਵਿਦਵਾਨ ਵਕੀਲ ਨੇ ਰਮੇਸ਼ ਕੁਮਾਰ ਬਨਾਮ ਛੱਤੀਸਗੜ੍ਹ ਰਾਜ: (2001) 9 ਐਸਸੀਸੀ 618, ਮਦਨ ਮੋਹਨ ਸਿੰਘ ਬਨਾਮ ਗੁਜਰਾਤ ਰਾਜ ਅਤੇ ਹੋਰ: (2010) 8 ਐਸਸੀਸੀ 628 ਅਤੇ ਪਵਨ ਕੁਮਾਰ ਬਨਾਮ ਰਾਜ ਦੇ ਫੈਸਲਿਆਂ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਉੱਤੇ ਭਰੋਸਾ ਕੀਤਾ। ਹਿਮਾਚਲ ਪ੍ਰਦੇਸ਼ ਦੇ: (2017) 7 ਐਸ.ਸੀ.ਸੀ. 780. ਸਿੱਖਿਅਤ ਵਕੀਲ ਨੇ ਵਿਕਲਪ ਵਿੱਚ ਇਹ ਵੀ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਹੈ ਕਿ ਭਾਵੇਂ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੇ ਸਬੂਤ ਨੂੰ ਇਸਦੀ ਕੀਮਤ 'ਤੇ ਲਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਅਪਰਾਧ ਕਿਸੇ ਦੀ ਨਿਮਰਤਾ ਦਾ ਅਪਮਾਨ ਕਰਨ ਤੋਂ ਅੱਗੇ ਨਹੀਂ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਕੁਝ ਬੋਲਾਂ ਦੁਆਰਾ ਔਰਤ; ਅਤੇ ਉਸ ਘਟਨਾ ਵਿੱਚ ਵੀ, ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਧਾਰਾ 509 ਦੇ ਤਹਿਤ ਸਿਰਫ ਅਪਰਾਧ ਲਈ ਦੋਸ਼ੀ ਠਹਿਰਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਪਰ ਧਾਰਾ 306 ਆਈਪੀਸੀ ਦੇ ਤਹਿਤ ਖੁਦਕੁਸ਼ੀ ਲਈ ਉਕਸਾਉਣ ਲਈ ਨਹੀਂ। ਵਕੀਲ ਨੇ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੰਬਰ 2 ਲਈ ਇਹ ਵੀ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਹੈ ਕਿ ਘਟਨਾ ਵਾਲੇ ਦਿਨ ਭਾਵ 05.05.1996, ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੰਬਰ 2 ਨਾਬਾਲਗ ਸੀ, ਉਸਦੀ ਉਮਰ 20.04.1980 ਦੇ ਨਾਲ ਲਗਭਗ 16 ਸਾਲ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ , ਉਸ ਨੂੰ ਨਾਬਾਲਗ ਮੰਨਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਮੁਕੱਦਮੇ ਵਿੱਚ ਸਜ਼ਾ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਸੀ।

9. ਇਸ ਦੇ ਉਲਟ, ਜਵਾਬਦੇਹ ਦੇ ਵਿਦਵਾਨ ਵਕੀਲ ਨੇ ਰਿਕਾਰਡ 'ਤੇ ਮੌਜੂਦ ਸਬੂਤਾਂ ਅਤੇ ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਅਤੇ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੁਆਰਾ ਦਰਜ ਕੀਤੀਆਂ ਖੋਜਾਂ ਦੇ ਹਵਾਲੇ ਨਾਲ ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਕੀਤੀਆਂ ਬੇਨਤੀਆਂ ਦਾ ਸਹੀ ਵਿਰੋਧ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਵਿਦਵਤਾ ਦੇ ਵਕੀਲ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਗਵਾਹਾਂ ਦੇ ਬਿਆਨ, ਖਾਸ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪੀਡਬਲਯੂ-2 ਅਤੇ ਪੀਡਬਲਯੂ-11 ਦੇ ਬਿਆਨ ਬਿਨਾਂ ਸ਼ੱਕ ਇਹ ਸਾਬਤ ਕਰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਦੋਸ਼ੀ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਨੇ ਪੀੜਤ ਲੜਕੀ, 18 ਸਾਲ ਦੀ ਉਮਰ ਦੀ ਲੜਕੀ ਨੂੰ ਲਗਾਤਾਰ ਬੇਇੱਜ਼ਤ ਕੀਤਾ, ਜ਼ਲੀਲ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਤੰਗ ਕੀਤਾ। ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਹਰਕਤਾਂ ਕਾਰਨ ਲੜਕੀ ਨੇ ਖੁਦਕੁਸ਼ੀ ਕਰ ਕੇ ਆਪਣੀ ਜੀਵਨ ਲੀਲਾ ਸਮਾਪਤ ਕਰ ਲਈ। ਇਸ ਲਈ, ਵਿਦਵਾਨ ਵਕੀਲ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਧਾਰਾ 306 ਆਈਪੀਸੀ ਦੇ ਤਹਿਤ ਜੁਰਮ ਲਈ ਦੋਸ਼ੀ ਠਹਿਰਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ।

10. ਧਿਰਾਂ ਦੇ ਵਕੀਲਾਂ ਨੂੰ ਸੁਣਨ ਅਤੇ ਲਾਗੂ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਹਵਾਲੇ ਨਾਲ ਰਿਕਾਰਡ ਦੀ ਘੋਖ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਅਸੀਂ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇਹ ਵਿਚਾਰ ਰੱਖਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਹੁਣ ਤੱਕ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੰਬਰ 2 (ਦੋਸ਼ੀ ਨੰਬਰ 3) ਦਾ ਸਬੰਧ ਹੈ, ਉਹ ਲਾਭ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਹੈ। ਜੁਵੇਨਾਈਲ ਜਸਟਿਸ (ਬੱਚਿਆਂ ਦੀ ਦੇਖਭਾਲ ਅਤੇ ਸੁਰੱਖਿਆ) ਐਕਟ, 2000 ['2000 ਦਾ ਐਕਟ'] ਅਤੇ ਉਸ ਲਈ ਕਾਰਵਾਈ ਨੂੰ ਖਤਮ ਕਰਨ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ।

11. ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੰਬਰ 2 ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਸੈਕੰਡਰੀ ਸਿੱਖਿਆ ਬੋਰਡ, ਹਰਿਆਣਾ ਵੱਲੋਂ ਮਿਤੀ 24.06.1994 ਨੂੰ ਜਾਰੀ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਦਸਵੀਂ ਦਾ ਸਰਟੀਫਿਕੇਟ ਰਿਕਾਰਡ ਵਿੱਚ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸ ਵਿੱਚ, ਉਸਦੀ ਜਨਮ ਮਿਤੀ "20.04.1980" ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਸਪਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਦਰਜ ਹੈ। ਇਸ ਸਰਟੀਫਿਕੇਟ ਨੂੰ ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਵਿਵਾਦਿਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਹਾਲਾਤਾਂ ਵਿੱਚ, ਸਾਨੂੰ ਇਸਦੀ ਸ਼ੁੱਧਤਾ ਅਤੇ ਸੱਚਾਈ 'ਤੇ ਸ਼ੱਕ ਕਰਨ ਦਾ ਕੋਈ ਕਾਰਨ ਨਹੀਂ ਮਿਲਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਹੋਰ ਪੁੱਛਗਿੱਛ ਕਰਨ ਦਾ ਕੋਈ ਕਾਰਨ ਜਾਪਦਾ ਹੈ।

11.1. ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾ ਦੀ ਧੀ 06.05.1996 ਨੂੰ ਖੁਦਕੁਸ਼ੀ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਮ੍ਰਿਤਕ ਪਾਈ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸ ਵੱਲੋਂ ਅਜਿਹਾ ਸਖ਼ਤ ਕਦਮ ਚੁੱਕਣ ਦਾ ਕਾਰਨ ਮੁਲਜ਼ਮਾਂ ਵੱਲੋਂ ਲਗਾਤਾਰ ਬੇਇੱਜ਼ਤੀ ਅਤੇ ਪ੍ਰੇਸ਼ਾਨ ਕਰਨਾ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਹੈ; ਅਜਿਹੀ ਆਖਰੀ ਘਟਨਾ 05.05.1996 ਦੀ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ, ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ ਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੰਬਰ 2 ਦੀ ਉਮਰ ਘਟਨਾ ਦੀ ਮਿਤੀ/ਵਾਰ ਨੂੰ ਲਗਭਗ 16 ਸਾਲ ਸੀ। ਹਾਲਾਂਕਿ ਇਸ ਤੱਥ ਨੂੰ ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਅਤੇ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਵਿਚਾਰਨ ਲਈ ਨਹੀਂ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਪਰ, ਰਾਜੂ ਬਨਾਮ ਹਰਿਆਣਾ ਰਾਜ: 2019 (4) ਸਕੇਲ 398 ਦੇ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਘੋਸ਼ਿਤ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਰੌਸ਼ਨੀ ਵਿੱਚ, ਉਹ ਇਸ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਹੈ। ਇਸ ਅਪੀਲ ਵਿੱਚ ਵੀ ਇਸ ਦਲੀਲ ਨੂੰ ਉਠਾਓ। 2000 ਦੇ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 20 ਦੇ ਨਾਲ ਪੜ੍ਹੀ ਗਈ ਧਾਰਾ 2(k), 2(l), 7A ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ, ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੰ. 2, ਇੱਕ ਨਾਬਾਲਗ ਹੋਣ ਕਰਕੇ ਜਿਸ ਨੇ ਜੁਰਮ ਕਰਨ ਦੀ ਮਿਤੀ ਨੂੰ 18 ਸਾਲ ਦੀ ਉਮਰ ਪੂਰੀ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਸੀ। , ਨਾਬਾਲਗਤਾ ਦੇ ਲਾਭ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਰਾਜੂ ਦੇ ਕੇਸ (ਸੁਪਰਾ) ਵਿੱਚ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਅਨੁਸਾਰ ਨਿਰੀਖਣ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਰੱਖਿਆ:

> "9. ਹਰੀ ਰਾਮ ਬਨਾਮ ਰਾਜਸਥਾਨ ਰਾਜ, (2009) 13 SCC 211 ਵਿੱਚ ਇਹ ਹੁਣ ਤੱਕ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸੈਟਲ ਹੋ ਚੁੱਕਾ ਹੈ, ਜੋ ਕਿ 2000 ਦੀ ਧਾਰਾ 20 ਦੇ ਨਾਲ ਪੜ੍ਹੀਆਂ ਗਈਆਂ ਧਾਰਾਵਾਂ 2(k), 2(l), 7A ਦੀ ਰੌਸ਼ਨੀ ਵਿੱਚ ਐਕਟ 2006 ਵਿੱਚ ਸੋਧਿਆ ਗਿਆ, ਇੱਕ ਨਾਬਾਲਗ ਜਿਸਨੇ ਜੁਰਮ ਕਰਨ ਦੀ ਮਿਤੀ 'ਤੇ ਅਠਾਰਾਂ ਸਾਲ ਪੂਰੇ ਨਹੀਂ ਕੀਤੇ ਸਨ, 2000 ਐਕਟ ਦੇ ਲਾਭ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਹੈ (ਮੋਹਨ ਮਾਲੀ ਬਨਾਮ ਮੱਧ ਪ੍ਰਦੇਸ਼ ਰਾਜ, (2010) 6 SCC 669; ਦਯਾ ਨੰਦ ਬਨਾਮ ਹਰਿਆਣਾ ਰਾਜ, (2011) 2 ਐਸਸੀਸੀ 224; ਦਿੱਲੀ (ਸੁਪਰਾ) ਜਿਤੇਂਦਰ ਸਿੰਘ @ ਬੱਬੂ ਸਿੰਘ ਬਨਾਮ ਰਾਜ, (2013) 11 ਐਸਸੀਸੀ 193)। ਇਹ ਵੀ ਬਰਾਬਰੀ ਨਾਲ ਤੈਅ ਹੈ ਕਿ 2000 ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 7ਏ (ਦੇਖੋ ਧਰਮਬੀਰ ਬਨਾਮ ਦਿੱਲੀ ਰਾਜ (ਐਨਸੀਟੀ), (ਸੁਪਰਾ), ਅਬੂਜ਼ਰ ਹੁਸੈਨ ਬਨਾਮ ਪੱਛਮੀ ਬੰਗਾਲ, (2012) 10 ਐਸਸੀਸੀ 489, ਜਿਤੇਂਦਰ ਸਿੰਘ @ ਬੱਬੂ ਸਿੰਘ ਬਨਾਮ ਯੂਪੀ ਰਾਜ, (ਸੁਪਰਾ) 2015) 15 SCC 637)।
>
> 10. ਉਪਰੋਕਤ ਕਾਨੂੰਨੀ ਸਥਿਤੀ ਦੀ ਰੋਸ਼ਨੀ ਵਿੱਚ, ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ ਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾ 2000 ਐਕਟ ਦੇ ਲਾਭ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਹੋਵੇਗਾ ਜੇਕਰ ਉਸ ਦੀ ਉਮਰ ਅਪਰਾਧ ਕਰਨ ਦੀ ਮਿਤੀ 'ਤੇ 18 ਸਾਲ ਤੋਂ ਘੱਟ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਇਹ ਅਪ੍ਰਸੰਗਿਕ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿ ਧਾਰਾ 7ਏ ਦੀ ਰੋਸ਼ਨੀ ਵਿੱਚ, ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੀ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਨਾਬਾਲਗ ਹੋਣ ਦੀ ਪਟੀਸ਼ਨ ਨਹੀਂ ਉਠਾਈ ਗਈ ਸੀ। ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਰਜਿਸਟਰਾਰ (ਜੁਡੀਸ਼ੀਅਲ) ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਜਾਂਚ ਦੀ ਰਿਪੋਰਟ ਅਨੁਸਾਰ, ਇਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ, ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੀ ਉਮਰ ਅਪਰਾਧ ਕਰਨ ਦੀ ਮਿਤੀ ਨੂੰ 18 ਸਾਲ ਤੋਂ ਘੱਟ ਸੀ। ਸਾਡੇ ਸਾਹਮਣੇ ਸਿਰਫ਼ ਇਹੀ ਸਵਾਲ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਤੈਅ ਕਰਨ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਅਜਿਹੀ ਰਿਪੋਰਟ ਨੂੰ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਵੱਲੋਂ ਲਏ ਗਏ ਉਲਟ ਵਿਚਾਰ ਨਾਲੋਂ ਪਹਿਲ ਦਿੱਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਜੋ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੂੰ 2000 ਐਕਟ ਦਾ ਲਾਭ ਦਿੱਤਾ ਜਾ ਸਕੇ।

> 25. ਇਸ ਦੁਆਰਾ ਅਪਰਾਧਿਕ ਅਪੀਲ ਨੂੰ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਨੂੰ ਆਈਪੀਸੀ ਦੀ ਧਾਰਾ 376(2)(ਜੀ) ਦੇ ਤਹਿਤ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਅਤੇ ਸਜ਼ਾ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਦੇਖਦੇ ਹੋਏ ਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ 6 ਸਾਲ ਦੀ ਕੈਦ ਕੱਟ ਚੁੱਕਾ ਹੈ, ਜਦੋਂ ਕਿ 2000 ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 15(1)(ਜੀ) ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਕਿਸੇ ਨਾਬਾਲਗ ਨੂੰ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਘਰ ਵਿੱਚ ਭੇਜਣ ਦੀ ਵੱਧ ਤੋਂ ਵੱਧ ਮਿਆਦ ਸਿਰਫ 3 ਸਾਲ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦਿੰਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੂੰ ਤੁਰੰਤ ਹਿਰਾਸਤ ਤੋਂ ਰਿਹਾਅ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ, ਜੇਕਰ ਉਸ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਕੇਸ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਹਿਰਾਸਤ ਵਿੱਚ ਲੈਣ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਹੈ।"

11.2. ਉਪਰੋਕਤ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ ਅਤੇ ਇਸ ਨਿਰਵਿਵਾਦ ਤੱਥ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ ਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੰਬਰ 2 ਅਪਰਾਧ ਕਰਨ ਦੀ ਮਿਤੀ ਨੂੰ 18 ਸਾਲ ਤੋਂ ਘੱਟ ਉਮਰ ਦਾ ਸੀ, ਉਸਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਅਪੀਲ ਮਨਜ਼ੂਰ ਹੋਣ ਦੀ ਹੱਕਦਾਰ ਹੈ।

12. ਹੋਰ ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਦੇ ਕੇਸ ਨੂੰ ਲੈ ਕੇ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਨੋਟਿਸ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਅਪੀਲ ਕਰਨ ਲਈ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਛੁੱਟੀ ਦੀ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦਾ ਵਿਚਾਰ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਇਹ ਨੋਟਿਸ ਵੀ ਜਾਰੀ ਕੀਤਾ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਭਾਰਤੀ ਦੰਡਾਵਲੀ ਦੇ ਢੁਕਵੇਂ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਤਹਿਤ ਉਚਿਤ ਸਜ਼ਾ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ। , ਭਾਵੇਂ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਰਿਕਾਰਡ ਵਿੱਚ ਮੌਜੂਦ ਸਬੂਤਾਂ ਦੇ ਹਵਾਲੇ ਨਾਲ ਧਾਰਾ 306 ਆਈਪੀਸੀ ਦੇ ਤਹਿਤ ਅਪਰਾਧ ਕਰਨ ਲਈ ਦੋਸ਼ੀ ਨਹੀਂ ਠਹਿਰਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਜ਼ਾਹਰਾ ਤੌਰ 'ਤੇ, ਇਹ ਨੋਟਿਸ ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਧਾਰਾ 509 ਆਈਪੀਸੀ ਵਿੱਚ ਦਰਸਾਏ ਗਏ ਅਪਰਾਧ ਦੇ ਸੰਦਰਭ ਵਿੱਚ ਜਾਰੀ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, "ਕਿਸੇ ਔਰਤ ਦੀ ਨਿਮਰਤਾ ਦਾ ਅਪਮਾਨ ਕਰਨ ਦੇ ਇਰਾਦੇ ਨਾਲ ਸ਼ਬਦ, ਇਸ਼ਾਰੇ ਜਾਂ ਕੰਮ" ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ। ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ, ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਅਪੀਲ ਕਰਨ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦੀ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਦਾ ਮਨੋਰੰਜਨ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਇਸ ਕੇਸ ਦੀਆਂ ਵਿਆਪਕ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾਵਾਂ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕੀਤਾ ਸੀ ਅਤੇ ਇਹ ਪਹਿਲੀ ਨਜ਼ਰੇ ਇਹ ਸੰਕੇਤ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਭਾਵੇਂ ਇਸ ਕੇਸ ਦੇ ਮੁਲਜ਼ਮਾਂ ਦੀਆਂ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਅਤੇ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਇਸ ਕੇਸ ਨੂੰ ਉਕਸਾਉਣ ਦਾ ਮਾਮਲਾ ਬਣਾਉਣ ਤੋਂ ਘੱਟ ਹਨ। ਧਾਰਾ 306 ਆਈਪੀਸੀ ਦੇ ਤਹਿਤ ਖੁਦਕੁਸ਼ੀ, ਫਿਰ ਵੀ, ਉਹ ਇੱਕ ਔਰਤ ਦੀ ਨਿਮਰਤਾ ਦਾ ਅਪਮਾਨ ਕਰਨ ਲਈ ਧਾਰਾ 509 ਆਈਪੀਸੀ ਦੇ ਤਹਿਤ ਜਵਾਬਦੇਹ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਦੀ ਸੁਣਵਾਈ ਦੇ ਦੌਰਾਨ ਵੀ, ਅਸੀਂ ਇਸ ਸਵਾਲ 'ਤੇ, ਬਦਲਵੇਂ ਜੁਰਮ ਬਾਰੇ, ਪੱਖਾਂ ਦੇ ਵਕੀਲਾਂ ਨੂੰ ਕਾਫ਼ੀ ਲੰਬਾ ਸਮਾਂ ਸੁਣਿਆ ਹੈ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਲਾਗੂ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਸੰਦਰਭ ਵਿੱਚ ਪੂਰੇ ਰਿਕਾਰਡ ਨੂੰ ਸਕੈਨ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਸਾਨੂੰ ਇਹ ਸਿੱਟਾ ਕੱਢਣ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਝਿਜਕ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਧਾਰਾ 306 ਆਈਪੀਸੀ ਦੇ ਦਾਇਰੇ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਇਸਦੇ ਅਧੀਨ ਦੋਸ਼ੀ ਠਹਿਰਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ।

13. ਆਤਮ ਹੱਤਿਆ ਲਈ ਉਕਸਾਉਣ ਦਾ ਜੁਰਮ ਧਾਰਾ 306 ਆਈਪੀਸੀ ਵਿੱਚ ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਅਨੁਸਾਰ ਹੈ:

> "306. ਖ਼ੁਦਕੁਸ਼ੀ ਲਈ ਉਕਸਾਉਣਾ।- ਜੇਕਰ ਕੋਈ ਵਿਅਕਤੀ ਖ਼ੁਦਕੁਸ਼ੀ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਜੋ ਕੋਈ ਵੀ ਅਜਿਹੀ ਖ਼ੁਦਕੁਸ਼ੀ ਲਈ ਉਕਸਾਉਂਦਾ ਹੈ, ਉਸ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਕੈਦ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇਗੀ ਜੋ ਕਿ ਦਸ ਸਾਲ ਤੱਕ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਜੁਰਮਾਨੇ ਲਈ ਵੀ ਜਵਾਬਦੇਹ ਹੋਵੇਗਾ।"

13.1. ਭਾਰਤੀ ਦੰਡ ਸੰਹਿਤਾ ਦੇ ਅਰਥਾਂ ਵਿੱਚ "ਉਕਸਾਹਟ" ਸ਼ਬਦ ਨੂੰ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪਰਿਭਾਸ਼ਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ:

> "107. ਕਿਸੇ ਚੀਜ਼ ਦਾ ਉਕਸਾਉਣਾ।- ਇੱਕ ਵਿਅਕਤੀ ਕਿਸੇ ਚੀਜ਼ ਨੂੰ ਕਰਨ ਲਈ ਉਤਸ਼ਾਹਿਤ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਜੋ
>
> ਪਹਿਲਾਂ। - ਕਿਸੇ ਵੀ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਅਜਿਹਾ ਕਰਨ ਲਈ ਉਕਸਾਉਂਦਾ ਹੈ; ਜਾਂ
>
> ਦੂਜਾ. - ਉਸ ਚੀਜ਼ ਨੂੰ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿਸੇ ਸਾਜ਼ਿਸ਼ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਜਾਂ ਇੱਕ ਤੋਂ ਵੱਧ ਹੋਰ ਵਿਅਕਤੀ ਜਾਂ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਨਾਲ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਣਾ, ਜੇਕਰ ਉਸ ਸਾਜ਼ਿਸ਼ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਕੰਮ ਜਾਂ ਗੈਰ-ਕਾਨੂੰਨੀ ਭੁੱਲ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਸ ਚੀਜ਼ ਨੂੰ ਕਰਨ ਲਈ; ਜਾਂ
>
> ਤੀਜਾ. - ਜਾਣਬੁੱਝ ਕੇ, ਕਿਸੇ ਕੰਮ ਜਾਂ ਗੈਰ-ਕਾਨੂੰਨੀ ਭੁੱਲ ਦੁਆਰਾ, ਉਸ ਚੀਜ਼ ਨੂੰ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਸਹਾਇਤਾ ਕਰਦਾ ਹੈ।
>
> ਸਪੱਸ਼ਟੀਕਰਨ 1. - ਇੱਕ ਵਿਅਕਤੀ ਜੋ ਜਾਣਬੁੱਝ ਕੇ ਗਲਤ ਪੇਸ਼ਕਾਰੀ ਦੁਆਰਾ, ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਭੌਤਿਕ ਤੱਥ ਨੂੰ ਜਾਣਬੁੱਝ ਕੇ ਛੁਪਾਉਣ ਦੁਆਰਾ, ਜਿਸਦਾ ਉਹ ਖੁਲਾਸਾ ਕਰਨ ਲਈ ਪਾਬੰਦ ਹੈ, ਆਪਣੀ ਮਰਜ਼ੀ ਨਾਲ ਕਾਰਨ ਜਾਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਚੀਜ਼ ਦਾ ਕਾਰਨ ਜਾਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਨੂੰ ਭੜਕਾਉਣ ਲਈ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਉਸ ਚੀਜ਼ ਨੂੰ ਕਰਨਾ.
>
> ਵਿਆਖਿਆ 2. - ਜੋ ਕੋਈ ਵੀ, ਕਿਸੇ ਐਕਟ ਦੇ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਜਾਂ ਉਸ ਸਮੇਂ, ਉਸ ਐਕਟ ਦੇ ਕਮਿਸ਼ਨ ਦੀ ਸਹੂਲਤ ਲਈ ਕੁਝ ਵੀ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਇਸ ਦੇ ਕਮਿਸ਼ਨ ਦੀ ਸਹੂਲਤ ਦਿੰਦਾ ਹੈ, ਉਸ ਨੂੰ ਉਸ ਐਕਟ ਨੂੰ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਸਹਾਇਤਾ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।"

13.2. ਔਰਤ ਦੀ ਨਿਮਰਤਾ ਦਾ ਅਪਮਾਨ ਕਰਨ ਦੇ ਇਰਾਦੇ ਵਾਲੇ ਸ਼ਬਦਾਂ, ਇਸ਼ਾਰਿਆਂ ਜਾਂ ਕੰਮਾਂ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਜੁਰਮ ਧਾਰਾ 509 ਆਈਪੀਸੀ ਵਿੱਚ ਅਧੀਨ 1 ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ:

> "509. ਸ਼ਬਦ, ਇਸ਼ਾਰੇ ਜਾਂ ਕੰਮ ਦਾ ਇਰਾਦਾ ਕਿਸੇ ਔਰਤ ਦੀ ਨਿਮਰਤਾ ਦਾ ਅਪਮਾਨ ਕਰਨਾ ਹੈ। - ਜੋ ਕੋਈ, ਕਿਸੇ ਔਰਤ ਦੀ ਨਿਮਰਤਾ ਦਾ ਅਪਮਾਨ ਕਰਨ ਦੇ ਇਰਾਦੇ ਨਾਲ, ਕੋਈ ਸ਼ਬਦ ਬੋਲਦਾ ਹੈ, ਕੋਈ ਆਵਾਜ਼ ਜਾਂ ਇਸ਼ਾਰੇ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਜਾਂ ਕੋਈ ਚੀਜ਼ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਿਤ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਇਹ ਇਰਾਦਾ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅਜਿਹਾ ਸ਼ਬਦ ਜਾਂ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣੀ ਜਾਵੇਗੀ, ਜਾਂ ਅਜਿਹੀ ਔਰਤ ਦੁਆਰਾ ਅਜਿਹਾ ਇਸ਼ਾਰੇ ਜਾਂ ਵਸਤੂ ਦੇਖਿਆ ਜਾਵੇਗਾ। , ਜਾਂ ਅਜਿਹੀ ਔਰਤ ਦੀ ਗੋਪਨੀਯਤਾ ਵਿੱਚ ਦਖਲਅੰਦਾਜ਼ੀ ਕਰਨ

ਲਈ, ਇੱਕ ਮਿਆਦ ਲਈ ਸਾਧਾਰਨ ਕੈਦ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਦਿੱਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ ਜੋ ਤਿੰਨ ਸਾਲ ਤੱਕ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਜੁਰਮਾਨੇ ਦੇ ਨਾਲ ਵੀ।"

14. ਜਦੋਂ ਵਰਤਮਾਨ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਦੋਸ਼ ਦੀ ਉਤਪੱਤੀ ਕੁਝ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਅਤੇ ਵਾਕਾਂਸ਼ਾਂ ਵਿੱਚ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਜੋ ਦੋਸ਼ੀ ਨੂੰ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਤੌਰ 'ਤੇ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਤਾਂ "ਉਕਸਾਹਟ" ਸ਼ਬਦ ਦਾ ਅਰਥ ਅਤੇ ਵਿਸਤਾਰ, ਖਾਸ ਤੌਰ 'ਤੇ "ਖੁਦਕੁਸ਼ੀ ਲਈ ਉਕਸਾਉਣ" ਦੇ ਜੁਰਮ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਇਸਦੀ ਕਾਰਵਾਈ 'ਤੇ, ਹੁੰਦਾ ਹੈ। 'ਤੇ ਫੈਲਾਉਣ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ, ਅੱਗੇ ਵਧਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਅਤੇ ਢੁਕਵੇਂ ਕੇਸ ਕਾਨੂੰਨ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।

14.1. ਰਮੇਸ਼ ਕੁਮਾਰ (ਸੁਪਰਾ) ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ, ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਤਿੰਨ ਜੱਜਾਂ ਦੇ ਬੈਂਚ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਧਾਰਾ 306 ਆਈਪੀਸੀ ਦੀਆਂ ਸਮੱਗਰੀਆਂ ਤਸੱਲੀਬਖਸ਼ ਸਾਬਤ ਨਹੀਂ ਹੋਈਆਂ ਤਾਂ ਜੋ ਦੋਸ਼ੀ ਨੂੰ ਫਸਾਉਣ ਅਤੇ ਸਜ਼ਾ ਦਿੱਤੀ ਜਾ ਸਕੇ। ਉਪਰੋਕਤ ਫੈਸਲਾ ਸੁਣਾਉਣ ਵਾਲੇ ਕੇਸ ਦੇ ਤੱਥ ਇਹ ਸਨ ਕਿ ਮ੍ਰਿਤਕ ਦਾ ਵਿਆਹ ਕਰੀਬ ਇੱਕ ਸਾਲ ਤੋਂ ਮੁਲਜ਼ਮ ਨਾਲ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਮ੍ਰਿਤਕ ਨੇ ਰਸੋਈ 'ਚ ਮਿੱਟੀ ਦਾ ਤੇਲ ਪਾ ਕੇ ਖੁਦ ਨੂੰ ਅੱਗ ਲਗਾ ਕੇ ਖੁਦਕੁਸ਼ੀ ਕਰ ਲਈ। ਘਟਨਾ ਵਾਲੇ ਦਿਨ ਮੁਲਜ਼ਮ ਨੇ ਮ੍ਰਿਤਕਾ ਨੂੰ ਉਸ ਦੀ ਭੈਣ ਦੇ ਘਰ ਲਿਜਾਣ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਦੌਰਾਨ ਹੋਏ ਝਗੜੇ ਦੌਰਾਨ ਮੁਲਜ਼ਮ ਪਤੀ ਨੇ ਮ੍ਰਿਤਕ ਦੀ ਪਤਨੀ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਹ ਜੋ ਚਾਹੇ ਉਹ ਕਰਨ ਅਤੇ ਜਿੱਥੇ ਚਾਹੇ ਜਾਣ ਲਈ ਆਜ਼ਾਦ ਹੈ। ਨੂੰ. ਦੋਸ਼ੀ ਨੇ ਉਸ ਦੇ ਸਰੀਰ ਦੁਆਲੇ ਬੈੱਡਸ਼ੀਟ ਪਾ ਕੇ ਉਸ ਨੂੰ ਬਚਾਉਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਸਿੱਟੇ ਵਜੋਂ ਉਹ ਖੁਦ ਵੀ ਝੁਲਸ ਗਿਆ। ਮ੍ਰਿਤਕਾ ਨੇ ਆਪਣੀ ਡਾਇਰੀ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਪਤੀ-ਦੋਸ਼ੀ ਨੂੰ ਪੱਤਰ ਲਿਖਿਆ ਸੀ ਕਿ ਉਸ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਜਿੱਥੇ ਮਰਜ਼ੀ ਜਾਣ ਲਈ ਆਜ਼ਾਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ ਪਰ ਉਸ ਕੋਲ ਜਾਣ ਲਈ ਕੋਈ ਥਾਂ ਨਹੀਂ ਸੀ ਅਤੇ ਹੁਣ ਉਹ ਖੁਦਕੁਸ਼ੀ ਨਾ ਕਰਨ ਦੀ ਗੱਲ ਤੋਂ ਅਜ਼ਾਦ ਸੀ। ਆਪਣੇ ਮਰਨ ਦੇ ਐਲਾਨ ਵਿੱਚ ਵੀ, ਉਸਨੇ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਉਸਦਾ ਆਪਣੇ ਪਤੀ ਨਾਲ ਝਗੜਾ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਜਿਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਹ ਜਿੱਥੇ ਚਾਹੇ, ਉੱਥੇ ਜਾਣ ਅਤੇ ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਅੱਗ ਲਗਾ ਲਈ। ਦੋਸ਼ੀ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੂੰ ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਧਾਰਾ 306 ਅਤੇ 498-ਏ ਆਈਪੀਸੀ ਦੇ ਅਧੀਨ ਅਪਰਾਧਾਂ ਲਈ ਦੋਸ਼ੀ ਠਹਿਰਾਇਆ ਸੀ ਅਤੇ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਨੇ ਉਸਦੀ ਸਜ਼ਾ ਨੂੰ ਬਰਕਰਾਰ ਰੱਖਿਆ ਸੀ। ਅਗਲੀ ਅਪੀਲ ਵਿੱਚ, ਧਿਰਾਂ ਦੀ ਅਗਵਾਈ ਵਿੱਚ ਸਬੂਤਾਂ ਦੀ ਘੋਖ ਕਰਨ ਅਤੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਦੇ ਸਾਰੇ ਕਾਰਕਾਂ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਦੇ ਹੋਏ, ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਧਾਰਾ 498-ਏ ਆਈਪੀਸੀ ਦੇ ਤਹਿਤ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਨੂੰ ਬਰਕਰਾਰ ਰੱਖਦੇ ਹੋਏ, ਧਾਰਾ 306 ਅਧੀਨ ਅਪਰਾਧ ਲਈ ਉਸਦੀ ਸਜ਼ਾ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਅਨੁਸਾਰ ਹੋਰ ਗੱਲਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਦੇਖਿਆ ਅਤੇ ਰੱਖਿਆ:

> "19. ..... ਸੰਭਵ ਹੈ ਕਿ ਦੋਸ਼ੀ ਨੇ ਕੁਝ ਅਜਿਹੀ ਗੱਲ ਕਹੀ ਹੋਵੇ - ਤੁਸੀਂ ਜੋ ਚਾਹੋ ਕਰਨ ਲਈ ਆਜ਼ਾਦ ਹੋ ਅਤੇ ਜਿੱਥੇ ਚਾਹੋ, ਜਾਓ। ਮ੍ਰਿਤਕ ਹਿੰਦੂ ਧਰਮ ਪਤਨੀ ਹੋਣ ਕਰਕੇ ਇਹ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਦੀ ਸੀ ਕਿ ਉਸ ਦੇ ਮਾਤਾ-ਪਿਤਾ ਵੱਲੋਂ ਉਸ ਦੇ ਪਤੀ ਨਾਲ ਵਿਆਹ ਕਰਾਏ ਜਾਣ ਕਾਰਨ ਉਸ ਕੋਲ ਆਪਣੇ ਪਤੀ ਦੇ ਘਰ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਹੋਰ ਕੋਈ ਥਾਂ ਨਹੀਂ ਸੀ ਅਤੇ ਜੇਕਰ ਪਤੀ ਉਸ ਨੂੰ “ਆਜ਼ਾਦ” ਕਰ ਦਿੰਦਾ, ਤਾਂ ਉਸ ਨੇ ਬੇਝਿਜਕ ਹੋ ਕੇ ਸੋਚਿਆ ਕਿ ਸਿਰਫ਼ ਇਹੀ ਚੀਜ਼ ਹੈ। ਜੋ ਉਹ ਕਰ ਸਕਦੀ ਸੀ ਉਹ ਸੀ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਮਾਰਨਾ, ਸ਼ਾਂਤੀ ਨਾਲ ਮਰਨਾ ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਆਪਣੇ ਪਤੀ ਦੀ ਇੱਛਾ ਦੀ ਸਮਝ ਅਨੁਸਾਰ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਆਜ਼ਾਦ ਕਰਨਾ। ਕੀ ਇਸ ਨੂੰ ਖੁਦਕੁਸ਼ੀ ਲਈ

ਉਕਸਾਉਣਾ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ? ਬਦਕਿਸਮਤੀ ਨਾਲ, ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਮ੍ਰਿਤਕ ਦੁਆਰਾ ਉਸਦੇ ਪਤੀ ਨੂੰ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਪ੍ਰਗਟਾਵੇ ਦੇ ਅਰਥ ਨੂੰ ਗਲਤ ਢੰਗ ਨਾਲ ਕੱਢ ਦਿੱਤਾ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਸੁਝਾਅ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਦੋਸ਼ੀ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਖੁਦਕੁਸ਼ੀ ਕਰਨ ਲਈ ਆਜ਼ਾਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਮ੍ਰਿਤਕ ਨੂੰ ਆਜ਼ਾਦ ਕਰਨਾ - ਜਿੱਥੇ ਵੀ ਉਹ ਚਾਹੇ ਜਾਣ ਅਤੇ ਜੋ ਚਾਹੇ ਉਹ ਕਰੇ, ਦਾ ਇਹ ਮਤਲਬ ਨਹੀਂ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਖਿੱਚ ਕੇ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ ਕਿ ਦੋਸ਼ੀ ਨੇ ਮ੍ਰਿਤਕ ਨੂੰ "ਖੁਦਕੁਸ਼ੀ ਕਰਨ" ਲਈ ਆਜ਼ਾਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੁਆਰਾ ਬਰਕਰਾਰ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। .

20. ਭੜਕਾਉਣਾ, ਅੱਗੇ ਵਧਣਾ, ਉਕਸਾਉਣਾ, ਉਕਸਾਉਣਾ ਜਾਂ "ਇੱਕ ਕੰਮ" ਕਰਨ ਲਈ ਉਤਸ਼ਾਹਿਤ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਭੜਕਾਉਣ ਦੀ ਜ਼ਰੂਰਤ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕਰਨ ਲਈ ਹਾਲਾਂਕਿ ਇਹ ਜ਼ਰੂਰੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਅਸਲ ਸ਼ਬਦਾਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਉਸ ਪ੍ਰਭਾਵ ਲਈ ਕੀਤੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਜਾਂ ਜੋ ਭੜਕਾਹਟ ਬਣਾਉਂਦੀ ਹੈ ਉਹ ਲਾਜ਼ਮੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਅਤੇ ਖਾਸ ਤੌਰ 'ਤੇ ਨਤੀਜੇ ਦਾ ਸੁਝਾਅ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਹੋਣੇ ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ। ਫਿਰ ਵੀ ਨਤੀਜੇ ਨੂੰ ਭੜਕਾਉਣ ਲਈ ਇੱਕ ਵਾਜਬ ਨਿਸ਼ਚਤਤਾ ਸਪੈਲ ਆਉਟ ਹੋਣ ਦੇ ਯੋਗ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਮੌਜੂਦਾ ਮਾਮਲਾ ਅਜਿਹਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜਿੱਥੇ ਦੋਸ਼ੀ ਨੇ ਆਪਣੀਆਂ ਹਰਕਤਾਂ ਜਾਂ ਅਣਗਹਿਲੀ ਕਰਕੇ ਜਾਂ ਲਗਾਤਾਰ ਵਿਵਹਾਰ ਕਰਕੇ ਅਜਿਹੇ ਹਾਲਾਤ ਪੈਦਾ ਕੀਤੇ ਹੋਣ ਕਿ ਮ੍ਰਿਤਕ ਕੋਲ ਆਤਮਹੱਤਿਆ ਕਰਨ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਕੋਈ ਹੋਰ ਚਾਰਾ ਨਹੀਂ ਬਚਿਆ ਹੋਵੇ, ਜਿਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਉਕਸਾਉਣ ਦਾ ਅੰਦਾਜ਼ਾ ਲਗਾਇਆ ਗਿਆ ਹੋਵੇ। ਕ੍ਰੋਧ ਜਾਂ ਭਾਵਨਾ ਦੇ ਫਿੱਟ ਵਿੱਚ ਬੋਲੇ ਗਏ ਇੱਕ ਸ਼ਬਦ ਨੂੰ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਨਤੀਜੇ ਭੁਗਤਣ ਦੇ ਇਰਾਦੇ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਉਕਸਾਉਣਾ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ।

21. ਰਾਜ ਵਿੱਚ ਡਬਲਯੂ.ਬੀ. v. ਓਰੀਲਾਲ ਜੈਸਵਾਲ [(1994) 1 SCC 73], ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਸਾਵਧਾਨ ਕੀਤਾ ਹੈ ਕਿ ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਹਰੇਕ ਕੇਸ ਦੇ ਤੱਥਾਂ ਅਤੇ ਸਥਿਤੀਆਂ ਦਾ ਮੁਲਾਂਕਣ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਸਾਵਧਾਨ ਰਹਿਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਪਤਾ ਲਗਾਉਣ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਕਿ ਕੀ ਬੇਰਹਿਮੀ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਮੁਕੱਦਮੇ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਬੂਤ। ਅਸਲ ਵਿਚ ਪੀੜਤਾ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਖੁਦਕੁਸ਼ੀ ਕਰ ਕੇ ਜੀਵਨ ਲੀਲਾ ਸਮਾਪਤ ਕਰਨ ਲਈ ਉਕਸਾਇਆ ਸੀ। ਜੇ ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਇਹ ਸਿੱਧ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਖੁਦਕੁਸ਼ੀ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਪੀੜਤ ਵਿਅਕਤੀ ਸਾਧਾਰਨ ਝਗੜੇ, ਝਗੜੇ ਅਤੇ ਮਤਭੇਦਾਂ ਪ੍ਰਤੀ ਅਤਿ ਸੰਵੇਦਨਸ਼ੀਲ ਸੀ, ਘਰੇਲੂ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਜਿਸ ਸਮਾਜ ਨਾਲ ਪੀੜਤ ਸੀ, ਉਸ ਲਈ ਬਹੁਤ ਆਮ ਸੀ ਅਤੇ ਅਜਿਹੀ ਪਰੇਸ਼ਾਨੀ, ਝਗੜੇ ਅਤੇ ਮਤਭੇਦਾਂ ਦੀ ਉਮੀਦ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਸੀ ਕਿ ਅਜਿਹੇ ਹਾਲਾਤ ਵਾਲੇ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਪ੍ਰੇਰਿਤ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕੇ। ਆਤਮ ਹੱਤਿਆ ਕਰਨ ਲਈ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਸਮਾਜ ਵਿੱਚ, ਅਦਾਲਤ ਦੀ ਅੰਤਹਕਰਣ ਇਸ ਖੋਜ ਦੇ ਅਧਾਰ ਤੇ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਨਹੀਂ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਆਤਮ ਹੱਤਿਆ ਲਈ ਉਕਸਾਉਣ ਦੇ ਦੋਸ਼ ਵਿੱਚ ਦੋਸ਼ੀ ਪਾਇਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।

14.2. ਪਵਨ ਕੁਮਾਰ (ਸੁਪਰਾ) ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਮੁਲਜ਼ਮ ਖ਼ਿਲਾਫ਼ ਇਲਜ਼ਾਮ ਸੀ ਕਿ ਜਦੋਂ ਉਹ ਮ੍ਰਿਤਕ ਲੜਕੀ ਨੂੰ ਲੈ ਕੇ ਭੱਜ ਗਿਆ ਸੀ, ਤਾਂ ਉਸ ਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਸ ਦੇ ਪਰਿਵਾਰ ਵੱਲੋਂ ਉਸ ਖ਼ਿਲਾਫ਼ ਕੀਤੀ ਜਾ ਰਹੀ ਅਪਰਾਧਿਕ ਕਾਰਵਾਈ ਲਈ ਉਹ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਉਸ ਨਾਲ ਛੇੜਛਾੜ ਕੀਤੀ। ਉਹ ਉਸਦੇ ਨਾਲ ਖੜੀ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਲਗਾਏ ਗਏ ਜੁਰਮਾਂ ਤੋਂ ਬਰੀ ਕਰ ਰਹੀ ਹੈ। ਇਕ ਵਾਰ ਜਦੋਂ ਮ੍ਰਿਤਕਾ ਆਪਣੇ ਪੇਕੇ ਘਰ ਰਹਿ ਰਹੀ ਸੀ ਤਾਂ ਉਸ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਅਗਵਾ ਕਰਨ ਦੀ ਧਮਕੀ ਦਿੱਤੀ ਅਤੇ ਇਸ ਕਾਰਨ ਉਸ ਨੇ ਆਪਣੇ ਉੱਪਰ ਮਿੱਟੀ ਦਾ ਤੇਲ ਪਾ ਕੇ ਅੱਗ ਲਗਾ ਲਈ। ਆਪਣੇ ਮਰਨ ਦੇ ਐਲਾਨ ਵਿੱਚ, ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਪੱਤਰ ਲਿਖਿਆ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਦੋਸ਼ੀ ਉਸ ਕਦਮ ਲਈ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰ ਸੀ ਜੋ ਉਸਨੇ ਚੁੱਕਿਆ ਸੀ। ਹਾਲਾਂਕਿ ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਦੋਸ਼ੀਆਂ ਨੂੰ ਸਾਰੇ ਦੋਸ਼ਾਂ ਤੋਂ ਬਰੀ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ, ਪਰ ਅਪੀਲ 'ਤੇ, ਹਾਈਕੋਰਟ ਨੇ ਬਰੀ ਕਰਨ ਦੇ ਹੁਕਮ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਦੋਸ਼ੀ ਨੂੰ ਧਾਰਾ 306 ਆਈ.ਪੀ.ਸੀ. ਦੇ ਤਹਿਤ ਦੋਸ਼ੀ ਠਹਿਰਾਇਆ ਗਿਆ ਅਤੇ ਜੁਰਮਾਨੇ ਸਮੇਤ 7 ਸਾਲ ਦੀ ਸਖ਼ਤ ਕੈਦ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਸੁਣਾਈ ਗਈ। . ਅਗਲੀ ਅਪੀਲ ਵਿੱਚ, ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਇੱਕ ਹੋਰ ਤਿੰਨ ਜੱਜਾਂ ਦੇ ਬੈਂਚ ਨੇ ਖੁਦਕੁਸ਼ੀ ਲਈ ਉਕਸਾਉਣ ਦੇ ਅਪਰਾਧ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਸਿਧਾਂਤਾਂ ਦੇ ਹਵਾਲੇ ਨਾਲ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਨੂੰ ਬਰਕਰਾਰ ਰੱਖਿਆ। ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਕਈ ਫੈਸਲਿਆਂ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਇਹ ਵੀ ਸ਼ਾਮਲ ਹੈ ਕਿ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਰਮੇਸ਼ ਕੁਮਾਰ (ਸੁਪਰਾ), ਅਤੇ ਹੋਰ ਗੱਲਾਂ ਦੇ ਨਾਲ, ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਅਨੁਸਾਰ ਦੇਖਿਆ ਗਿਆ:

> "34. ਧਾਰਾ 306 ਆਈ.ਪੀ.ਸੀ. ਵਿੱਚ "ਉਕਸਾਹਟ" ਸ਼ਬਦ ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ। ਇਸ ਸੰਦਰਭ ਵਿੱਚ, ਧਾਰਾ 107 ਆਈਪੀਸੀ ਦੇ ਤਹਿਤ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੀ ਗਈ ਉਕਸਾਉਣ ਦੀ ਪਰਿਭਾਸ਼ਾ ਢੁਕਵੀਂ ਹੈ। ਆਈਪੀਸੀ ਦੀ ਧਾਰਾ 306 ਉਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਸਜ਼ਾ ਦੇਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਦੀ ਹੈ ਜੋ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਦੀ ਖੁਦਕੁਸ਼ੀ ਲਈ ਉਕਸਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਕੀ ਵਿਅਕਤੀ ਨੇ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਵਿਅਕਤੀ ਦੀ ਖੁਦਕੁਸ਼ੀ ਲਈ ਉਕਸਾਇਆ ਹੈ ਜਾਂ ਨਹੀਂ, ਇਹ ਹਰ ਕੇਸ ਦੇ ਤੱਥਾਂ ਅਤੇ ਹਾਲਾਤਾਂ ਤੋਂ ਇਕੱਤਰ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਹੈ ਅਤੇ ਦੋਸ਼ੀ ਦੇ ਨਿਰੰਤਰ ਵਿਵਹਾਰ ਤੋਂ ਪਤਾ ਲਗਾਉਣਾ ਹੈ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਉਸਦੇ ਮਾਨਸਿਕ ਤੱਤ ਸ਼ਾਮਲ ਹਨ.....
>
> 36. ਸ਼ਬਦ "ਉਕਸਾਉਣਾ" ਦਾ ਸ਼ਾਬਦਿਕ ਅਰਥ ਹੈ, ਅੱਗੇ ਵਧਣਾ, ਉਕਸਾਉਣਾ, ਉਕਸਾਉਣਾ ਜਾਂ ਕੋਈ ਕੰਮ ਕਰਨ ਲਈ ਉਤਸ਼ਾਹਿਤ ਕਰਨਾ। ਕਿਸੇ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਉਕਸਾਉਣ ਲਈ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਜਦੋਂ ਉਹ ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰੀਕੇ ਜਾਂ ਭਾਸ਼ਾ ਦੁਆਰਾ, ਸਿੱਧੇ ਜਾਂ ਅਸਿੱਧੇ ਢੰਗ ਨਾਲ ਕਿਸੇ ਕੰਮ ਲਈ ਸਰਗਰਮੀ ਨਾਲ ਸੁਝਾਅ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਉਸ ਨੂੰ ਉਤੇਜਿਤ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਭਾਵੇਂ ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਬੇਨਤੀ ਜਾਂ ਇਸ਼ਾਰਿਆਂ, ਸੰਕੇਤ ਜਾਂ ਉਤਸ਼ਾਹ ਦਾ ਰੂਪ ਲੈਂਦਾ ਹੈ। ਭੜਕਾਹਟ (ਐਕਸਪ੍ਰੈਸ) ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ ਜਾਂ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ (ਅਨੁਸਾਰਿਤ) ਆਚਰਣ ਦੁਆਰਾ।
>
> 37. ਸ਼ਬਦ "ਅੱਗੇ ਅੱਗੇ ਵਧਣਾ" ਦਾ ਅਰਥ ਹੈ ਸਲਾਹ ਦੇਣਾ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਕੁਝ ਕਰਨ ਲਈ ਮਨਾਉਣ ਲਈ ਸਖ਼ਤ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਨਾ, ਕਿਸੇ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਖਾਸ ਦਿਸ਼ਾ ਵੱਲ ਤੇਜ਼ੀ ਨਾਲ ਅੱਗੇ ਵਧਣ ਲਈ ਬਣਾਉਣਾ, ਖਾਸ ਤੌਰ 'ਤੇ ਅਜਿਹੇ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਧੱਕਾ ਜਾਂ ਮਜਬੂਰ ਕਰਕੇ। ਇਸ ਲਈ, ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਨੂੰ ਭੜਕਾਉਣ ਵਾਲੇ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਉਸ ਕੰਮ ਨੂੰ ਭੜਕਾਉਣ, ਉਕਸਾਉਣ ਜਾਂ ਉਤਸ਼ਾਹਿਤ ਕਰਨ ਦੇ ਇਰਾਦੇ ਨਾਲ

ਬਾਅਦ ਵਾਲੇ ਨੂੰ "ਗੱਡ" ਜਾਂ "ਅੱਗੇ ਵਧਾਉਣਾ" ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਬਾਅਦ ਵਾਲੇ ਦੁਆਰਾ ਇੱਕ ਐਕਟ ਦਾ. ਉਕਸਾਉਣ ਨੂੰ ਸਾਬਤ ਕਰਨ ਲਈ, ਇਹ ਦਰਸਾਇਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਦੋਸ਼ੀ ਮ੍ਰਿਤਕ ਨੂੰ ਸ਼ਬਦਾਂ, ਤਾਅਨੇ ਮਾਰ ਕੇ ਉਕਸਾਉਂਦਾ ਰਿਹਾ ਜਾਂ ਤੰਗ ਕਰਦਾ ਰਿਹਾ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਮ੍ਰਿਤਕ ਪ੍ਰਤੀਕਿਰਿਆ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ। ਇੱਕ ਆਮ ਟਿੱਪਣੀ ਜਾਂ ਰੁਟੀਨ ਜਾਂ ਆਮ ਗੱਲਬਾਤ ਵਿੱਚ ਕਹੀ ਗਈ ਕਿਸੇ ਚੀਜ਼ ਨੂੰ "ਉਕਸਾਹਟ" ਵਜੋਂ ਸਮਝਿਆ ਜਾਂ ਗਲਤ ਨਹੀਂ ਸਮਝਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ

43. ਉਪਰੋਕਤ ਕਾਨੂੰਨੀ ਸਥਿਤੀ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਦੇ ਹੋਏ, ਸਾਨੂੰ ਇਹ ਪਤਾ ਲਗਾਉਣ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਖੁਦਕੁਸ਼ੀ ਕਰਨ ਲਈ ਉਕਸਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕਿਹਾ ਜਾਵੇ ਕਿ ਦੋਸ਼ੀ ਵੱਲੋਂ ਕਿਸੇ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਖੁਦਕੁਸ਼ੀ ਕਰਨ ਲਈ ਪ੍ਰੇਰਿਤ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਘਟਨਾ ਦੇ ਸਮੇਂ ਦੇ ਨੇੜੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਸਕਾਰਾਤਮਕ ਕਾਰਵਾਈ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਤੰਗ ਕਰਨ ਦੇ ਸਿਰਫ਼ ਦੋਸ਼, ਧਾਰਾ 306 ਆਈਪੀਸੀ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਸਜ਼ਾ ਟਿਕਾਊ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇੱਕ ਆਮ ਟਿੱਪਣੀ ਜੋ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪਰੇਸ਼ਾਨੀ ਦਾ ਕਾਰਨ ਬਣ ਸਕਦੀ ਹੈ, ਉਕਸਾਉਣ ਦੇ ਦਾਇਰੇ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਆਵੇਗੀ। ਕ੍ਰੋਧ ਵਿੱਚ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਝਿੜਕ ਜਾਂ ਇੱਕ ਸ਼ਬਦ ਉਕਸਾਉਣ ਦਾ ਦਰਜਾ ਨਹੀਂ ਕਮਾਏਗਾ। ਸਕਾਰਾਤਮਕ ਕਾਰਵਾਈ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਜੋ ਪੀੜਤ ਲਈ ਜੀਵਨ ਨੂੰ ਖਤਮ ਕਰਨ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਪੈਦਾ ਕਰਦੀ ਹੈ।

44. ਤਤਕਾਲੀਨ ਕੇਸ ਵਿੱਚ, ਦੋਸ਼ੀ ਨੇ ਆਪਣੀਆਂ ਹਰਕਤਾਂ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਨਿਰੰਤਰ ਵਿਹਾਰ ਨਾਲ ਅਜਿਹੀ ਸਥਿਤੀ ਪੈਦਾ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਸੀ, ਜਿਸ ਦੇ ਸਿੱਟੇ ਵਜੋਂ ਮ੍ਰਿਤਕ ਕੋਲ ਖੁਦਕੁਸ਼ੀ ਕਰਨ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਹੋਰ ਕੋਈ ਚਾਰਾ ਨਹੀਂ ਬਚਿਆ ਸੀ। ਮੁਲਜ਼ਮਾਂ ਦੀਆਂ ਸਰਗਰਮੀਆਂ ਕਾਰਨ ਮ੍ਰਿਤਕਾ ਨੇ ਆਪਣੀ ਜੀਵਨ ਲੀਲਾ ਸਮਾਪਤ ਕਰ ਲਈ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਸਾਨੂੰ ਰਿਕਾਰਡ 'ਤੇ ਅਜਿਹੀ ਕੋਈ ਸਮੱਗਰੀ ਨਹੀਂ ਮਿਲਦੀ ਜੋ ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਇਹ ਸਿੱਟਾ ਕੱਢਣ ਲਈ ਮਜ਼ਬੂਰ ਕਰਦੀ ਹੋਵੇ ਕਿ ਖੁਦਕੁਸ਼ੀ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਪੀੜਤ ਸਮਾਜ ਲਈ ਆਮ ਤੰਗ-ਪ੍ਰੇਸ਼ਾਨ, ਝਗੜੇ ਅਤੇ ਘਰੇਲੂ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਅੰਤਰ ਦੇ ਪ੍ਰਤੀ ਅਤਿ ਸੰਵੇਦਨਸ਼ੀਲ ਸੀ ਜਿਸ ਸਮਾਜ ਨਾਲ ਪੀੜਤ ਸੀ। ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ, ਦੋਸ਼ੀ ਨੇ ਪੀੜਤ ਲੜਕੀ ਦੇ ਸਵੈ-ਮਾਣ ਅਤੇ ਸਵੈ-ਮਾਣ ਨੂੰ ਢਾਹ ਲਾਉਣ ਵਿਚ ਸਰਗਰਮ ਭੂਮਿਕਾ ਨਿਭਾਈ ਹੈ, ਜਿਸ ਨੇ ਪੀੜਤ ਲੜਕੀ ਨੂੰ ਖੁਦਕੁਸ਼ੀ ਕਰਨ ਲਈ ਪ੍ਰੇਰਿਆ। ਉਸ ਨਾਲ ਹੋਈ ਬੇਰਹਿਮੀ ਨੇ, ਅਸਲ ਵਿਚ, ਉਸ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦੀ ਚੰਗਿਆੜੀ ਨੂੰ ਬੁਝਾਉਣ ਲਈ ਪ੍ਰੇਰਿਤ ਕੀਤਾ ਹੈ

45. ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਿਤ ਹੈ, ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਨੇ ਸਿਰਫ਼ ਮਰਨ ਵਾਲੇ ਘੋਸ਼ਣਾ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਬਰੀ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਬਦਲਿਆ ਹੈ। ਇਸ ਨੇ ਮਾਪਿਆਂ ਅਤੇ ਹੋਰ ਗਵਾਹਾਂ ਦੇ ਸਬੂਤਾਂ 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਇਸਨੇ ਗ੍ਰਾਮ ਪੰਚਾਇਤ ਦੇ ਪ੍ਰਧਾਨ ਦੇ ਸੰਸਕਰਣ ਨੂੰ ਵੀ ਭਰੋਸੇਯੋਗ ਮੰਨਿਆ ਹੈ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਸਾਰੇ ਗਵਾਹਾਂ ਨੇ ਬਿਆਨ ਦਿੱਤਾ ਹੈ ਕਿ ਦੋਸ਼ੀ ਬਰੀ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਲੜਕੀ ਨੂੰ ਧਮਕੀਆਂ ਦੇਣ ਅਤੇ ਛੇੜਛਾੜ ਕਰਨ ਵਿਚ ਲੱਗਾ ਰਹਿੰਦਾ ਸੀ। ਉਸ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਸ਼ਾਂਤੀ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਰਹਿਣ ਦਿੱਤਾ।

46. ਉਸ ਨੂੰ ਹੋਣ ਵਾਲੀ ਪਰੇਸ਼ਾਨੀ ਅਸਹਿ ਅਤੇ ਅਸਹਿ ਹੋ ਗਈ ਸੀ। ਪਿਤਾ ਨੇ ਬਿਆਨ ਦਿੱਤਾ ਸੀ ਕਿ ਲੜਕੀ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਕਈ ਵਾਰ ਦੱਸਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸ ਨੇ ਪ੍ਰਧਾਨ ਨੂੰ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਇਹ ਸਾਰੀ ਰਕਮ ਮੁਲਜ਼ਮਾਂ ਵੱਲੋਂ ਨਿਭਾਈ ਗਈ ਸਰਗਰਮ ਭੂਮਿਕਾ ਲਈ ਹੈ। ਇਹ ਅਜਿਹੀ ਸਥਿਤੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜਿੱਥੇ ਕਿਸੇ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਕਰਜ਼ਾ ਵਾਪਸ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿਹਾ ਜਾਣ 'ਤੇ ਉਸ ਦਾ ਅਪਮਾਨ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਅਜਿਹੀ ਸਥਿਤੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜਿੱਥੇ ਕੋਈ ਇਕੱਲੇ ਕੰਮ 'ਤੇ ਅਪਮਾਨਿਤ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰੇ। ਇਹ ਬਿਲਕੁਲ ਵੱਖਰੀ ਸਥਿਤੀ ਹੈ। ਪਿੰਡ ਦੀ ਰਹਿਣ ਵਾਲੀ ਨੌਜਵਾਨ ਲੜਕੀ ਨੂੰ ਲਗਾਤਾਰ ਧਮਕੀਆਂ ਦਿੱਤੀਆਂ ਜਾਂਦੀਆਂ ਸਨ। ਉਹ ਹੁਣ ਹੋਰ ਬਰਦਾਸ਼ਤ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੀ ਸੀ। ਇਸ ਗੱਲ ਦਾ ਸਬੂਤ ਹੈ ਕਿ ਮਾਪੇ ਸਮਾਜ ਦੇ ਗਰੀਬ ਵਰਗ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਹਨ। ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਰਿਕਾਰਡ 'ਤੇ ਮੌਜੂਦ ਸਮੱਗਰੀ ਦਰਸਾਏਗੀ, ਪਿਤਾ ਉਸ ਦੇ ਇਲਾਜ ਲਈ ਖਰਚ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ ਸੀ ਜਦੋਂ ਉਸ ਦੀ ਧੀ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਨੂੰ ਚੰਡੀਗੜ੍ਹ ਦੇ ਹਸਪਤਾਲ ਵਿੱਚ ਰੈਫਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਪਰਿਵਾਰ ਦੀ ਬੇਇੱਜ਼ਤੀ ਜ਼ਾਹਰ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਰਿਕਾਰਡ 'ਤੇ ਲਿਆਂਦੀਆਂ ਗਈਆਂ ਸਮੱਗਰੀਆਂ ਤੋਂ ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਦੋਸ਼ੀ ਦਾ ਆਚਰਣ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਰਗਰਮ ਸੀ।

14.3 ਪਵਨ ਕੁਮਾਰ (ਸੁਪਰਾ) ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ, ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਧਾਰਾ 14, 15 ਅਤੇ 21 ਦੇ ਹਵਾਲੇ ਨਾਲ ਔਰਤ ਦੇ ਪ੍ਰਮਾਣਿਕ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦੇ ਹੋਏ ਈਵ-ਟੀਜ਼ਿੰਗ ਦੇ ਖ਼ਤਰੇ ਅਤੇ ਸਭਿਅਕ ਸਮਾਜ 'ਤੇ ਇਸ ਦੇ ਮਾੜੇ ਪ੍ਰਭਾਵਾਂ 'ਤੇ ਵੀ ਗੰਭੀਰ ਚਿੰਤਾ ਪ੍ਰਗਟ ਕੀਤੀ। ਭਾਰਤ ਦਾ ਸੰਵਿਧਾਨ। ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਪੁਰਾਣੇ ਫੈਸਲੇ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਅਨੁਸਾਰ ਦੇਖਿਆ: -

"47. .....ਸਾਨੂੰ ਇਹ ਦੱਸਦੇ ਹੋਏ ਦੁੱਖ ਹੋ ਰਿਹਾ ਹੈ ਕਿ ਇੱਕ ਸੱਭਿਅਕ ਸਮਾਜ ਵਿੱਚ ਵਿਦਿਅਕ ਸੰਸਥਾਵਾਂ, ਜਨਤਕ ਸਥਾਨਾਂ, ਪਾਰਕਾਂ, ਰੇਲਵੇ ਸਟੇਸ਼ਨਾਂ ਅਤੇ ਹੋਰ ਜਨਤਕ ਸਥਾਨਾਂ ਵਿੱਚ ਔਰਤਾਂ ਨੂੰ ਛੇੜਖਾਨੀ ਦੇ ਕਾਰਨ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਕੀਤਾ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਜੋ ਸਿਰਫ ਇਹ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਔਰਤਾਂ ਪ੍ਰਤੀ ਸਤਿਕਾਰ ਦੀ ਲੋੜੀਂਦੀ ਭਾਵਨਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਸਮਾਜਿਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪੈਦਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਔਰਤ ਦੀ ਆਪਣੀ ਥਾਂ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਮਰਦ ਕੋਲ ਹੈ। ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਆਰਟੀਕਲ 14 ਦੇ ਤਹਿਤ ਉਸ ਨੂੰ ਬਰਾਬਰਤਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੈ ਜਿੰਨੀ ਕਿ ਇੱਕ ਆਦਮੀ। ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਅਨੁਛੇਦ 21 ਦੇ ਤਹਿਤ ਗਾਰੰਟੀਸ਼ੁਦਾ ਸਨਮਾਨ ਨਾਲ ਜਿਊਣ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਨੂੰ ਈਵ ਟੀਜ਼ਿੰਗ ਦੇ ਘਿਨਾਉਣੇ ਕੰਮ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਕਰਕੇ ਉਲੰਘਣਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ। ਇਹ ਲਿੰਗ ਸੰਵੇਦਨਸ਼ੀਲਤਾ ਅਤੇ ਨਿਆਂ ਦੀ ਬੁਨਿਆਦੀ ਧਾਰਨਾ ਅਤੇ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੀ ਧਾਰਾ 14 ਅਧੀਨ ਔਰਤ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਇਹ ਔਰਤ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਲਾਇਲਾਜ ਦਾਗ ਪੈਦਾ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜੋ ਉਸ ਨੂੰ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੀ ਧਾਰਾ 15 ਦੇ ਤਹਿਤ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੈ। ਇਹ ਸੋਚਣ ਲਈ ਮਜ਼ਬੂਰ ਹੈ ਅਤੇ ਸੋਚਣ ਲਈ ਮਜਬੂਰ ਹੈ ਕਿ ਕਿਉਂ ਇਸ ਦੇਸ਼ ਦੀਆਂ ਔਰਤਾਂ ਨੂੰ ਸ਼ਾਂਤੀ ਨਾਲ ਰਹਿਣ ਅਤੇ ਇੱਜ਼ਤ ਅਤੇ ਆਜ਼ਾਦੀ ਨਾਲ ਸਸ਼ਕਤ ਜੀਵਨ ਜੀਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ.....

48. ਸਭਿਅਕ ਸਮਾਜ ਵਿੱਚ ਮਰਦ ਸ਼ਾਵਿਨਵਾਦ ਦੀ ਕੋਈ ਥਾਂ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਭਾਰਤ ਦਾ ਸੰਵਿਧਾਨ ਔਰਤਾਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਮਾਣਿਕ ਅਧਿਕਾਰ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਅਧਿਕਾਰ

ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਅਨੁਛੇਦ 15 ਤੋਂ ਗ੍ਰਹਿਣਯੋਗ ਹਨ। ਜਦੋਂ ਸੰਵਿਧਾਨ ਅਧੀਨ ਅਧਿਕਾਰ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਇਹ ਸਮਝਣਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਉਦਾਸੀਨਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇੱਕ ਆਦਮੀ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਹਉਮੈ ਜਾਂ, ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਲਈ, ਮਰਦਾਨਗੀ ਨੂੰ ਇੱਕ ਚੌਂਕੀ 'ਤੇ ਨਹੀਂ ਰੱਖਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਅਤੇ ਸਭਿਅਕਤਾ ਦੀ ਧਾਰਨਾ ਨੂੰ ਤਿਆਗਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ. ਹੰਕਾਰ ਨੂੰ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਅਧੀਨ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ. ਇਸ ਸੰਦਰਭ ਵਿੱਚ ਬਰਾਬਰੀ ਨੂੰ ਸੰਵਿਧਾਨਕ ਸਿਧਾਂਤ ਦਾ ਸੰਪੂਰਨ ਬੋਨਮ ਮੰਨਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਤਤਕਾਲ ਕੇਸ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੀ ਦੁਖਦਾਈ ਘਟੀਆਤਾ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ ਜਿਸ ਕਾਰਨ ਇੱਕ ਨੌਜਵਾਨ ਲੜਕੀ ਲਈ ਇੱਕ ਦਿਲ ਦਹਿਲਾਉਣ ਵਾਲੀ ਸਥਿਤੀ ਪੈਦਾ ਹੋ ਗਈ ਹੈ ਜਿਸ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦਾ ਅੰਤ ਕਰਨ ਲਈ ਮਜਬੂਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਸ ਲਈ ਹਾਈਕੋਰਟ ਨੇ ਬਰੀ ਕਰਨ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਨੂੰ ਬਿਲਕੁਲ ਸਹੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਪਲਟ ਕੇ ਸਜ਼ਾ ਸੁਣਾਈ ਹੈ। ਇਸ ਨੇ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕੀਤੀ ਹੈ ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਇਸ ਨਾਲ ਸਹਿਮਤ ਹਾਂ। ”

14.4. ਮਦਨ ਮੋਹਨ ਸਿੰਘ (ਸੁਪਰਾ) ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਮੁਲਜ਼ਮ ਦੇ ਡਰਾਈਵਰ ਨੇ ਆਪਣੇ ਸੁਸਾਈਡ ਨੋਟ ਵਿੱਚ ਦੋਸ਼ ਲਾਇਆ ਸੀ ਕਿ ਮੁਲਜ਼ਮ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਖ਼ੁਦਕੁਸ਼ੀ ਕਰਨ ਦੀ ਹੱਦ ਤੱਕ ਭਜਾ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਸਬੂਤਾਂ 'ਤੇ, ਇਹ ਪਾਇਆ ਗਿਆ ਕਿ ਮ੍ਰਿਤਕ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਉੱਚ ਅਧਿਕਾਰੀ ਨਾਲ ਨਰਾਜ਼ਗੀ ਸੀ ਅਤੇ ਭਾਵੇਂ ਕਿ ਮ੍ਰਿਤਕ ਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਸ ਨਾਲ ਕਿਸੇ ਸਮੇਂ ਗਲਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਪਰ ਰਿਕਾਰਡ 'ਤੇ ਅਜਿਹਾ ਕੁਝ ਵੀ ਉਪਲਬਧ ਨਹੀਂ ਸੀ ਜਿਸ ਤੋਂ ਇਹ ਸਾਬਤ ਹੋ ਸਕੇ ਕਿ ਦੋਸ਼ੀ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਭੜਕਾਉਣ ਲਈ ਕੁਝ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਖੁਦਕੁਸ਼ੀ ਕਰਨ ਲਈ ਮ੍ਰਿਤਕ. ਇਸ ਲਈ, ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਅਨੁਸਾਰ ਦੇਖਿਆ:

"10. ਸਾਨੂੰ ਯਕੀਨ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਸੁਸਾਈਡ ਨੋਟ ਜਾਂ ਐਫਆਈਆਰ ਵਿੱਚ ਬਿਲਕੁਲ ਅਜਿਹਾ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜਿਸ ਨੂੰ ਧਾਰਾ 306 ਆਈਪੀਸੀ ਦੇ ਤਹਿਤ ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਅਪਰਾਧ ਵਜੋਂ ਦੇਖਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਸਾਨੂੰ ਐਫਆਈਆਰ ਜਾਂ ਅਖੌਤੀ ਸੁਸਾਈਡ ਨੋਟ ਵਿੱਚ ਅਜਿਹਾ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਮਿਲਿਆ ਜਿਸ ਨੂੰ ਖੁਦਕੁਸ਼ੀ ਲਈ ਉਕਸਾਉਣ ਵਜੋਂ ਸੁਝਾਇਆ ਜਾ ਸਕੇ। ਅਜਿਹੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਇਲਜ਼ਾਮ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਦੋਸ਼ੀ ਨੇ ਮ੍ਰਿਤਕ ਨੂੰ ਖੁਦਕੁਸ਼ੀ ਕਰਨ ਲਈ ਉਕਸਾਇਆ ਸੀ ਜਾਂ ਦੂਜਾ, ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਵਿਅਕਤੀ ਨਾਲ ਸਾਜ਼ਿਸ਼ ਰਚਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ, ਇਹ ਕਿ ਦੋਸ਼ੀ ਨੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਕਿਸੇ ਵੀ ਕੰਮ ਨੂੰ ਅੰਜਾਮ ਦੇਣ ਲਈ ਜਾਂ ਗੈਰ-ਕਾਨੂੰਨੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਮਦਦ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਖੁਦਕੁਸ਼ੀ।"

14.5 ਅਸੀਂ ਐੱਸ.ਐੱਸ. ਛੀਨਾ ਬਨਾਮ ਵਿਜੇ ਕੁਮਾਰ ਮਹਾਜਨ ਅਤੇ ਹੋਰ: (2010) 12 ਐੱਸ.ਸੀ.ਸੀ. 190 ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਵੀ ਦੇ ਸਕਦੇ ਹਾਂ, ਜਿੱਥੇ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਧਾਰਾ 306 ਆਈ.ਪੀ.ਸੀ. ਅਧੀਨ ਅਪਰਾਧ ਦੀਆਂ ਜ਼ਰੂਰੀ ਗੱਲਾਂ ਨੂੰ ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਅਨੁਸਾਰ ਦੁਹਰਾਇਆ ਹੈ:-

"25. ਉਕਸਾਉਣ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਭੜਕਾਉਣ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਚੀਜ਼ ਨੂੰ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਵਿਅਕਤੀ ਦੀ ਜਾਣਬੁੱਝ ਕੇ ਸਹਾਇਤਾ ਕਰਨ ਦੀ ਮਾਨਸਿਕ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਸ਼ਾਮਲ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਦੋਸ਼ੀ ਵੱਲੋਂ ਆਤਮ ਹੱਤਿਆ ਲਈ ਉਕਸਾਉਣ ਜਾਂ ਮਦਦ ਕਰਨ

ਲਈ ਸਕਾਰਾਤਮਕ ਕਾਰਵਾਈ ਕੀਤੇ ਬਿਨਾਂ, ਦੋਸ਼ੀ ਠਹਿਰਾਇਆ ਨਹੀਂ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਦਾ ਇਰਾਦਾ ਅਤੇ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤੇ ਗਏ ਕੇਸਾਂ ਦੇ ਅਨੁਪਾਤ ਤੋਂ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ ਕਿ ਧਾਰਾ 306 ਆਈਪੀਸੀ ਦੇ ਤਹਿਤ ਕਿਸੇ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਦੋਸ਼ੀ ਠਹਿਰਾਉਣ ਲਈ ਅਪਰਾਧ ਕਰਨ ਲਈ ਸਪੱਸ਼ਟ ਪੁਰਸ਼ ਕਾਰਨ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਸਰਗਰਮ ਐਕਟ ਜਾਂ ਸਿੱਧੀ ਕਾਰਵਾਈ ਦੀ ਵੀ ਲੋੜ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਜਿਸ ਨਾਲ ਮ੍ਰਿਤਕ ਨੂੰ ਕੋਈ ਵਿਕਲਪ ਨਾ ਦੇਖ ਕੇ ਆਤਮਹੱਤਿਆ ਕਰਨ ਲਈ ਪ੍ਰੇਰਿਆ ਗਿਆ ਹੋਵੇ ਅਤੇ ਉਸ ਐਕਟ ਦਾ ਇਰਾਦਾ ਮ੍ਰਿਤਕ ਨੂੰ ਅਜਿਹੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਧੱਕਣ ਲਈ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸਨੇ ਖੁਦਕੁਸ਼ੀ ਕਰ ਲਈ।"

14.6 ਚਿਤਰੇਸ਼ ਕੁਮਾਰ ਚੋਪੜਾ ਬਨਾਮ ਰਾਜ (ਦਿੱਲੀ ਦੀ ਐਨਸੀਟੀ ਸਰਕਾਰ): (2009) 16 ਐਸਸੀਸੀ 605 ਵਿੱਚ, ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਰਮੇਸ਼ ਕੁਮਾਰ (ਸੁਪਰਾ) ਵਿੱਚ ਫੈਸਲੇ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ, ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਦੇ ਨਿਰਧਾਰਨ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਗੁੰਝਲਾਂ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦੇ ਹੋਏ ਖੁਦਕੁਸ਼ੀ ਦੇ ਕਾਰਨਾਂ ਲਈ, ਹੇਠਾਂ ਦਿੱਤੇ ਅਨੁਸਾਰ ਸੰਬੰਧਿਤ ਸਿਧਾਂਤਾਂ 'ਤੇ ਵਿਆਖਿਆ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ:-

"19. ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਰਮੇਸ਼ ਕੁਮਾਰ (ਸੁਪਰਾ) ਵਿੱਚ ਦੇਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਜਿੱਥੇ ਦੋਸ਼ੀ ਆਪਣੀਆਂ ਹਰਕਤਾਂ ਜਾਂ ਨਿਰੰਤਰ ਵਿਵਹਾਰ ਦੁਆਰਾ ਅਜਿਹੇ ਹਾਲਾਤ ਪੈਦਾ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮ੍ਰਿਤਕ ਕੋਲ ਖੁਦਕੁਸ਼ੀ ਕਰਨ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਕੋਈ ਹੋਰ ਵਿਕਲਪ ਨਹੀਂ ਬਚਦਾ ਹੈ, ਇੱਕ "ਉਕਸਾਉਣ" ਦਾ ਅੰਦਾਜ਼ਾ ਲਗਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਦੂਜੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ, ਇਹ ਸਾਬਤ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿ ਦੋਸ਼ੀ ਨੇ ਇੱਕ ਵਿਅਕਤੀ ਦੁਆਰਾ ਆਤਮ ਹੱਤਿਆ ਲਈ ਉਕਸਾਇਆ, ਇਹ ਸਥਾਪਿਤ ਕਰਨਾ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿ:

(i) ਦੋਸ਼ੀ ਸ਼ਬਦਾਂ, ਕੰਮਾਂ ਜਾਂ ਜਾਣਬੁੱਝ ਕੇ ਭੁੱਲ ਜਾਂ ਚਾਲ-ਚਲਣ ਦੁਆਰਾ ਮ੍ਰਿਤਕ ਨੂੰ ਚਿੜਾਉਂਦਾ ਜਾਂ ਤੰਗ ਕਰਦਾ ਰਿਹਾ, ਜੋ ਕਿ ਇੱਕ ਜਾਣਬੁੱਝ ਕੇ ਚੁੱਪ ਵੀ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਮ੍ਰਿਤਕ ਆਪਣੇ ਕੰਮਾਂ, ਸ਼ਬਦਾਂ ਜਾਂ ਜਾਣਬੁੱਝ ਕੇ ਭੁੱਲ ਜਾਂ ਚਾਲ-ਚਲਣ ਦੁਆਰਾ ਮ੍ਰਿਤਕ ਨੂੰ ਪ੍ਰਤੀਕਿਰਿਆ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ਜਾਂ ਧੱਕਾ ਜਾਂ ਮਜਬੂਰ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ। ਮ੍ਰਿਤਕ ਅੱਗੇ ਦੀ ਦਿਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਤੇਜ਼ੀ ਨਾਲ ਅੱਗੇ ਵਧਦਾ ਹੈ; ਅਤੇ

(ii) ਕਿ ਦੋਸ਼ੀ ਦਾ ਇਰਾਦਾ ਉੱਪਰ ਦੱਸੇ ਗਏ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਕੰਮ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਮ੍ਰਿਤਕ ਨੂੰ ਖੁਦਕੁਸ਼ੀ ਲਈ ਉਕਸਾਉਣ, ਉਕਸਾਉਣ ਜਾਂ ਉਤਸ਼ਾਹਿਤ ਕਰਨ ਦਾ ਸੀ। ਬਿਨਾਂ ਸ਼ੱਕ, ਮੇਨਸ ਰੀਆ ਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਭੜਕਾਉਣ ਦਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਸਹਿਯੋਗੀ ਹੈ।

20. .....ਇਸ ਸਵਾਲ ਦਾ ਕਿ ਖੁਦਕੁਸ਼ੀ ਦਾ ਕਾਰਨ ਕੀ ਹੈ, ਦਾ ਕੋਈ ਆਸਾਨ ਜਵਾਬ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਮਨੁੱਖਾਂ ਵਿੱਚ ਆਤਮ ਹੱਤਿਆ ਦੇ ਵਿਚਾਰ ਅਤੇ ਵਿਵਹਾਰ ਗੁੰਝਲਦਾਰ ਅਤੇ ਬਹੁਪੱਖੀ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਇੱਕੋ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਵਿਅਕਤੀ ਪ੍ਰਤੀਕਿਰਿਆ ਕਰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਵੱਖਰੇ ਢੰਗ ਨਾਲ ਵਿਵਹਾਰ ਕਰਦੇ ਹਨ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਹਰੇਕ ਘਟਨਾ ਵਿੱਚ ਵਿਅਕਤੀਗਤ ਅਰਥ ਜੋੜਦੇ ਹਨ, ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ

ਖੁਦਕੁਸ਼ੀ ਲਈ ਵਿਅਕਤੀਗਤ ਕਮਜ਼ੋਰੀ ਲਈ ਲੇਖਾ ਜੋਖਾ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਹਰੇਕ ਵਿਅਕਤੀ ਦੀ ਆਤਮ ਹੱਤਿਆ ਕਰਨ ਦਾ ਪੈਟਰਨ ਮਾਨਸਿਕ ਦਰਦ, ਡਰ ਅਤੇ ਨੁਕਸਾਨ ਜਾਂ ਸਵੈ-ਮਾਣ ਦੇ ਉਸ ਦੇ ਅੰਦਰੂਨੀ ਵਿਅਕਤੀਗਤ ਅਨੁਭਵ 'ਤੇ ਨਿਰਭਰ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਇਹਨਾਂ ਕਾਰਕਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਹਰ ਇੱਕ ਵਿਅਕਤੀ ਦੀ ਆਪਣੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਨੂੰ ਖਤਮ ਕਰਨ ਦੀ ਕਮਜ਼ੋਰੀ ਲਈ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਅਤੇ ਵਧਾਉਂਦਾ ਯੋਗਦਾਨ ਹੈ, ਜੋ ਜਾਂ ਤਾਂ ਸਵੈ-ਸੁਰੱਖਿਆ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਜਾਂ ਅਸਹਿਣਸ਼ੀਲ ਸਵੈ ਤੋਂ ਬਚਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ।"

14.7 ਕੇਸ ਅਮਲੇਂਦੂ ਪਾਲ ਬਨਾਮ ਸਟੇਟ ਆਫ ਡਬਲਯੂ.ਬੀ.: (2010) 1 ਐਸਸੀਸੀ 707, ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਪਿਛਲੇ ਕਈ ਫੈਸਲਿਆਂ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦੇ ਕੇ, ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਅਨੁਸਾਰ ਰੱਖਿਆ:-

> “12. ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਲਗਾਤਾਰ ਇਹ ਵਿਚਾਰ ਲਿਆ ਹੈ ਕਿ ਧਾਰਾ 306 ਆਈ.ਪੀ.ਸੀ. ਦੇ ਤਹਿਤ ਕਿਸੇ ਦੋਸ਼ੀ ਨੂੰ ਦੋਸ਼ੀ ਠਹਿਰਾਉਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਮਾਮਲੇ ਦੇ ਤੱਥਾਂ ਅਤੇ ਸਥਿਤੀਆਂ ਦੀ ਡੂੰਘਾਈ ਨਾਲ ਜਾਂਚ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਪਤਾ ਲਗਾਉਣ ਲਈ ਕਿ ਕੀ ਇਸ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਬੂਤਾਂ ਦਾ ਮੁਲਾਂਕਣ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਪੀੜਤਾ ਨਾਲ ਕੀਤੇ ਗਏ ਬੇਰਹਿਮੀ ਅਤੇ ਪਰੇਸ਼ਾਨੀ ਨੇ ਪੀੜਤਾ ਕੋਲ ਆਪਣੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਨੂੰ ਖਤਮ ਕਰਨ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਕੋਈ ਹੋਰ ਵਿਕਲਪ ਨਹੀਂ ਬਚਿਆ ਸੀ। ਇਹ ਵੀ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਖੁਦਕੁਸ਼ੀ ਲਈ ਕਥਿਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਉਕਸਾਉਣ ਦੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਖੁਦਕੁਸ਼ੀ ਲਈ ਉਕਸਾਉਣ ਦੇ ਸਿੱਧੇ ਜਾਂ ਅਸਿੱਧੇ ਕੰਮਾਂ ਦਾ ਸਬੂਤ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਸਿਰਫ਼ ਛੇੜਛਾੜ ਦੇ ਦੋਸ਼ਾਂ 'ਤੇ ਦੋਸ਼ੀ ਵੱਲੋਂ ਘਟਨਾ ਦੇ ਸਮੇਂ ਦੇ ਨੇੜੇ ਕੋਈ ਵੀ ਸਕਾਰਾਤਮਕ ਕਾਰਵਾਈ ਕੀਤੇ ਬਿਨਾਂ, ਜਿਸ ਨੇ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਖੁਦਕੁਸ਼ੀ ਕਰਨ ਲਈ ਮਜਬੂਰ ਕੀਤਾ ਜਾਂ ਮਜਬੂਰ ਕੀਤਾ, ਧਾਰਾ 306 ਆਈਪੀਸੀ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਦੋਸ਼ੀ ਠਹਿਰਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ।

15. ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, "ਉਕਸਾਉਣ" ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਕੁਝ ਕਰਨ ਲਈ ਉਕਸਾਉਣ ਦੀ ਮਾਨਸਿਕ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਸ਼ਾਮਲ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਕੋਈ ਵਿਅਕਤੀ ਕਿਸੇ ਚੀਜ਼ ਨੂੰ ਕਰਨ ਲਈ ਉਕਸਾਉਂਦਾ ਹੈ ਜਦੋਂ: (i) ਉਹ ਕਿਸੇ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਉਹ ਕੰਮ ਕਰਨ ਲਈ ਉਕਸਾਉਂਦਾ ਹੈ; ਜਾਂ (ii) ਉਹ ਉਸ ਚੀਜ਼ ਨੂੰ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿਸੇ ਸਾਜ਼ਿਸ਼ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਜਾਂ ਵੱਧ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਨਾਲ ਸ਼ਾਮਲ ਹੁੰਦਾ ਹੈ; ਜਾਂ (iii) ਉਹ ਜਾਣਬੁੱਝ ਕੇ, ਕੰਮਾਂ ਜਾਂ ਗੈਰ-ਕਾਨੂੰਨੀ ਭੁੱਲ ਦੁਆਰਾ, ਉਸ ਚੀਜ਼ ਨੂੰ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਸਹਾਇਤਾ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਅਪਰਾਧ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਉਕਸਾਉਣ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕਰਨ ਲਈ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹਨ। "ਉਕਸਾਉਣ" ਸ਼ਬਦ ਦਾ ਸ਼ਾਬਦਿਕ ਅਰਥ ਹੈ ਕੁਝ ਵੀ ਕਰਨ ਲਈ ਉਕਸਾਉਣਾ, ਉਕਸਾਉਣਾ, ਉਕਸਾਉਣਾ ਜਾਂ ਉਕਸਾਉਣਾ।

16. ਖ਼ੁਦਕੁਸ਼ੀ ਲਈ ਕਥਿਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਉਕਸਾਉਣ ਦੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ, ਖ਼ੁਦਕੁਸ਼ੀ ਲਈ ਉਕਸਾਉਣ ਦੇ ਸਿੱਧੇ ਜਾਂ ਅਸਿੱਧੇ ਕੰਮਾਂ ਦਾ ਸਬੂਤ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਸ਼ਾਇਦ ਹੀ ਵਿਵਾਦਿਤ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਖੁਦਕੁਸ਼ੀ ਦੇ ਕਾਰਨ ਦਾ ਸਵਾਲ, ਖਾਸ ਤੌਰ 'ਤੇ ਖੁਦਕੁਸ਼ੀ ਲਈ ਉਕਸਾਉਣ ਦੇ ਜੁਰਮ ਦੇ ਸੰਦਰਭ ਵਿੱਚ, ਮਨੁੱਖੀ ਵਿਵਹਾਰ ਅਤੇ ਪ੍ਰਤੀਕ੍ਰਿਆਵਾਂ/ਪ੍ਰਤੀਕਰਮਾਂ ਦੇ ਬਹੁਪੱਖੀ ਅਤੇ ਗੁੰਝਲਦਾਰ ਗੁਣਾਂ

ਨੂੰ ਸ਼ਾਮਲ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਇੱਕ ਪਰੇਸ਼ਾਨੀ ਵਾਲਾ ਬਣਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਆਤਮਹੱਤਿਆ ਲਈ ਉਕਸਾਉਣ ਦੇ ਦੋਸ਼ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ, ਅਦਾਲਤ ਆਤਮ ਹੱਤਿਆ ਲਈ ਉਕਸਾਉਣ ਦੀਆਂ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਦੇ ਠੋਸ ਅਤੇ ਠੋਸ ਸਬੂਤ ਦੀ ਭਾਲ ਕਰੇਗੀ। ਆਤਮਹੱਤਿਆ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ, ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਵਿਅਕਤੀ ਦੁਆਰਾ ਮ੍ਰਿਤਕ ਨੂੰ ਤੰਗ ਕਰਨ ਦਾ ਸਿਰਫ਼ ਇਲਜ਼ਾਮ ਹੀ ਕਾਫੀ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ, ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਦੋਸ਼ੀ ਵੱਲੋਂ ਅਜਿਹੀ ਕਾਰਵਾਈ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਜੋ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਖੁਦਕੁਸ਼ੀ ਕਰਨ ਲਈ ਮਜ਼ਬੂਰ ਕਰਦਾ ਹੋਵੇ; ਅਤੇ ਅਜਿਹੀ ਅਪਮਾਨਜਨਕ ਕਾਰਵਾਈ ਵਾਪਰਨ ਦੇ ਸਮੇਂ ਦੇ ਨੇੜੇ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਕੀ ਇੱਕ ਵਿਅਕਤੀ ਨੇ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਵਿਅਕਤੀ ਦੁਆਰਾ ਖੁਦਕੁਸ਼ੀ ਕਰਨ ਲਈ ਉਕਸਾਇਆ ਹੈ ਜਾਂ ਨਹੀਂ, ਹਰ ਕੇਸ ਦੇ ਤੱਥਾਂ ਅਤੇ ਹਾਲਾਤਾਂ ਤੋਂ ਹੀ ਪਤਾ ਲਗਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ।

16.1 ਇਹ ਪਤਾ ਲਗਾਉਣ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਕਿ ਕੀ ਕਿਸੇ ਵਿਅਕਤੀ ਨੇ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਦੁਆਰਾ ਆਤਮ ਹੱਤਿਆ ਲਈ ਉਕਸਾਇਆ ਹੈ, ਇਸ ਗੱਲ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ ਕਿ ਕੀ ਦੋਸ਼ੀ ਆਤਮ ਹੱਤਿਆ ਲਈ ਉਕਸਾਉਣ ਦੇ ਕੰਮ ਦਾ ਦੋਸ਼ੀ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉੱਪਰ ਦੱਸੇ ਗਏ ਫੈਸਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਵਿਆਖਿਆ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ ਅਤੇ ਦੁਹਰਾਈ ਗਈ ਹੈ, ਭੜਕਾਉਣ ਦਾ ਮਤਲਬ ਹੈ ਅੱਗੇ ਵਧਣਾ, ਅੱਗੇ ਵਧਾਉਣਾ, ਉਕਸਾਉਣਾ, ਉਕਸਾਉਣਾ ਜਾਂ ਕੋਈ ਕੰਮ ਕਰਨ ਲਈ ਉਤਸ਼ਾਹਿਤ ਕਰਨਾ। ਜੇਕਰ ਆਤਮ-ਹੱਤਿਆ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਵਿਅਕਤੀ ਅਤਿ ਸੰਵੇਦਨਸ਼ੀਲ ਸਨ ਅਤੇ ਦੋਸ਼ੀ ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ ਤੋਂ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਅਜਿਹੀ ਸਥਿਤੀ ਵਾਲੇ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਖੁਦਕੁਸ਼ੀ ਕਰਨ ਲਈ ਉਕਸਾਉਣ ਦੀ ਉਮੀਦ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ, ਤਾਂ ਦੋਸ਼ੀ ਨੂੰ ਖੁਦਕੁਸ਼ੀ ਲਈ ਉਕਸਾਉਣ ਲਈ ਦੋਸ਼ੀ ਠਹਿਰਾਉਣਾ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਪਰ, ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ, ਜੇਕਰ ਦੋਸ਼ੀ ਆਪਣੀਆਂ ਹਰਕਤਾਂ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਨਿਰੰਤਰ ਵਿਵਹਾਰ ਦੁਆਰਾ ਅਜਿਹੀ ਸਥਿਤੀ ਪੈਦਾ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜਿਸ ਨਾਲ ਮ੍ਰਿਤਕ ਨੂੰ ਖੁਦਕੁਸ਼ੀ ਕਰਨ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਕੋਈ ਹੋਰ ਵਿਕਲਪ ਨਹੀਂ ਸਮਝਦਾ, ਤਾਂ ਇਹ ਕੇਸ ਧਾਰਾ 306 ਆਈ.ਪੀ.ਸੀ. ਦੇ ਚਾਰ ਕੋਨਿਆਂ ਵਿੱਚ ਆ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਦੋਸ਼ੀ ਪੀੜਤ ਵਿਅਕਤੀ ਦੇ ਸਵੈ-ਮਾਣ ਅਤੇ ਸਵੈ-ਮਾਣ ਨੂੰ ਢਾਹ ਲਾਉਣ ਵਿੱਚ ਸਰਗਰਮ ਭੂਮਿਕਾ ਨਿਭਾਉਂਦਾ ਹੈ, ਜੋ ਆਖਿਰਕਾਰ ਪੀੜਤ ਨੂੰ ਖੁਦਕੁਸ਼ੀ ਕਰਨ ਲਈ ਖਿੱਚਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਦੋਸ਼ੀ ਨੂੰ ਖੁਦਕੁਸ਼ੀ ਲਈ ਉਕਸਾਉਣ ਦਾ ਦੋਸ਼ੀ ਠਹਿਰਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਅਜਿਹੇ ਕੇਸਾਂ ਵਿੱਚ ਮੁਲਜ਼ਮਾਂ ਵੱਲੋਂ ਪੁਰਸ਼ਾਂ ਦੇ ਸਵਾਲਾਂ ਦੀ ਜਾਂਚ ਮੁਲਜ਼ਮ ਦੀਆਂ ਅਸਲ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਅਤੇ ਕੰਮਾਂ ਦੇ ਸੰਦਰਭ ਵਿੱਚ ਕੀਤੀ ਜਾਵੇਗੀ ਅਤੇ ਜੇਕਰ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਅਤੇ ਕੰਮ ਅਜਿਹੇ ਹਨ, ਜਿੱਥੇ ਮੁਲਜ਼ਮ ਦਾ ਇਰਾਦਾ ਤੰਗ ਕਰਨ ਜਾਂ ਸਨੈਪ ਸ਼ੋਅ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਹੋਰ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਗੁੱਸੇ ਦਾ, ਇੱਕ ਖਾਸ ਕੇਸ ਖੁਦਕੁਸ਼ੀ ਲਈ ਉਕਸਾਉਣ ਦੇ ਅਪਰਾਧ ਤੋਂ ਘੱਟ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਜੇਕਰ ਦੋਸ਼ੀ ਮ੍ਰਿਤਕ ਦੇ ਪ੍ਰਤੀਕਰਮ ਜਾਂ ਉਕਸਾਉਣ ਤੱਕ ਸ਼ਬਦਾਂ ਜਾਂ ਕੰਮਾਂ ਦੁਆਰਾ ਮ੍ਰਿਤਕ ਨੂੰ ਚਿੜਾਉਂਦਾ ਜਾਂ ਤੰਗ ਕਰਦਾ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਇੱਕ ਖਾਸ ਮਾਮਲਾ ਖੁਦਕੁਸ਼ੀ ਲਈ ਉਕਸਾਉਣ ਦਾ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਮਨੁੱਖੀ ਵਿਵਹਾਰ ਦੇ ਨਾਜ਼ੁਕ ਵਿਸ਼ਲੇਸ਼ਣ ਦਾ ਅਜਿਹਾ ਮਾਮਲਾ ਹੋਣ ਕਰਕੇ, ਦੋਸ਼ੀ ਅਤੇ ਮ੍ਰਿਤਕ ਦੀਆਂ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਅਤੇ ਮਾਨਸਿਕਤਾ 'ਤੇ ਪ੍ਰਭਾਵ ਪਾਉਣ ਵਾਲੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਦੇ ਸਾਰੇ ਕਾਰਕਾਂ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿਚ ਰੱਖਦੇ ਹੋਏ, ਹਰੇਕ ਮਾਮਲੇ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਤੱਥਾਂ 'ਤੇ ਘੋਖਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।

16.2. ਅਸੀਂ ਇਹ ਵੀ ਦੇਖ ਸਕਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਮਨੁੱਖੀ ਮਨ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਅਣਗਿਣਤ ਤਰੀਕਿਆਂ ਨਾਲ ਪ੍ਰਤੀਕਿਰਿਆ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ; ਅਤੇ ਇੱਕ ਦੀ ਕਿਰਿਆ ਦਾ ਦੂਜੇ ਦੇ ਮਨ 'ਤੇ ਪ੍ਰਭਾਵ ਕਈ ਅਣਹੋਣੀ ਰੱਖਦਾ ਹੈ। ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਦੁਆਰਾ ਵੱਖਰੇ ਢੰਗ ਨਾਲ ਨਜਿੱਠੀਆਂ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ; ਅਤੇ ਹੁਣ ਤੱਕ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਮਨੁੱਖ ਦੀ ਕਿਰਿਆ

ਪ੍ਰਤੀ ਕਿਸੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਵਿਅਕਤੀ ਦੀ ਪ੍ਰਤੀਕ੍ਰਿਆ ਦਾ ਸੰਬੰਧ ਹੈ, ਇਸਦਾ ਅਨੁਮਾਨ ਲਗਾਉਣ ਜਾਂ ਮੁਲਾਂਕਣ ਕਰਨ ਲਈ ਕੋਈ ਖਾਸ ਸਿਧਾਂਤ ਜਾਂ ਮਾਪਦੰਡ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਕਿਸੇ ਲੜਕੀ ਨੂੰ ਤੰਗ ਕਰਨ ਦੇ ਸਵਾਲ ਨਾਲ ਜੁੜੇ ਕਾਰਕਾਂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ, ਉਮਰ, ਸ਼ਖਸੀਅਤ, ਪਾਲਣ-ਪੋਸ਼ਣ, ਪੇਂਡੂ ਜਾਂ ਸ਼ਹਿਰੀ ਸੈੱਟਅੱਪ, ਸਿੱਖਿਆ ਆਦਿ ਕਈ ਕਾਰਕਾਂ ਨੂੰ ਵਿਚਾਰਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਇੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਛੇੜਛਾੜ ਦੀ ਮਾੜੀ ਕਾਰਵਾਈ ਦਾ ਜਵਾਬ ਵੀ. ਅਤੇ ਇੱਕ ਛੋਟੀ ਕੁੜੀ 'ਤੇ ਇਸਦਾ ਪ੍ਰਭਾਵ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਕਾਰਕਾਂ ਲਈ ਵੀ ਵੱਖਰਾ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਪਿਛੋਕੜ, ਸਵੈ-ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਅਤੇ ਪਾਲਣ ਪੋਸ਼ਣ ਸ਼ਾਮਲ ਹਨ। ਇਸ ਲਈ, ਹਰੇਕ ਕੇਸ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਤੱਥਾਂ ਅਤੇ ਹਾਲਾਤਾਂ ਦੇ ਅਧਾਰ ਤੇ ਨਜਿੱਠਣ ਦੀ ਲੋੜ ਹੁੰਦੀ ਹੈ।

17. ਲਾਗੂ ਸਿਧਾਂਤਾਂ ਦਾ ਸਮੁੱਚਾ ਨਜ਼ਰੀਆ ਲੈਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਅਸੀਂ ਦੇਖ ਸਕਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਇਸ ਅਪੀਲ ਵਿੱਚ ਪੈਦਾ ਹੋਣ ਵਾਲੇ ਅਸਲ ਸਵਾਲ ਹਨ:

> (i) ਕੀ ਦੋਸ਼ੀ ਵਿਅਕਤੀ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਕੰਮਾਂ ਅਤੇ ਕਥਨਾਂ ਲਈ ਦੋਸ਼ੀ ਹਨ; ਅਤੇ
>
> (ii) ਜੇਕਰ ਸਵਾਲ ਦਾ ਜਵਾਬ (i) ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਕੀ ਅਜਿਹੀਆਂ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਅਤੇ ਕਥਨ ਸਿਰਫ ਅਪਮਾਨ ਜਾਂ ਡਰਾਉਣ ਲਈ ਸਨ ਜਾਂ ਭੜਕਾਉਣ ਦੇ ਸਨ; ਅਤੇ ਕੀ ਅਜਿਹੀਆਂ ਹਰਕਤਾਂ ਅਤੇ ਕਥਨ ਆਤਮ ਹੱਤਿਆ ਲਈ ਉਕਸਾਉਣ ਦੇ ਬਰਾਬਰ ਹਨ?

17.1 ਉਪਰੋਕਤ ਸਵਾਲਾਂ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਹੋਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਇਹ ਦੇਖਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾ ਦੀ ਧੀ ਨੇ ਗਲੇ ਨਾਲ ਲਟਕ ਕੇ ਖੁਦਕੁਸ਼ੀ ਕਰ ਲਈ ਹੈ, ਇਸ ਅਪੀਲ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਵਿਵਾਦ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਹ ਤੱਥ ਰਿਕਾਰਡ 'ਤੇ ਸਥਾਪਿਤ ਹੋ ਚੁੱਕਾ ਹੈ ਅਤੇ ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਨੇ ਵੀ ਇਸ ਤੱਥ ਨੂੰ ਸਾਬਤ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਮਾਮਲੇ ਦੇ ਇਸ ਪਹਿਲੂ 'ਤੇ ਹੋਰ ਵਿਸਥਾਰ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੋਸ਼ੀ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਇੱਕ ਕਮਜ਼ੋਰ ਸੁਝਾਅ ਕਿ ਦੋਸ਼ੀ ਨੰਬਰ 3 ਅਤੇ 4 ਮਿਤੀ 05.05.1996 ਨੂੰ ਪਿੰਡ ਵਿੱਚ ਮੌਜੂਦ ਨਹੀਂ ਸਨ ਅਤੇ ਇਸ ਸੰਬੰਧੀ ਖੋਜ ਵਿੱਚ ਵੀ ਦਖਲ ਦੇਣ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਹੈ।

18. ਮਾਮਲੇ ਦੇ ਨਿਰਧਾਰਨ ਲਈ ਭੌਤਿਕ ਬਿੰਦੂਆਂ 'ਤੇ ਆਉਂਦੇ ਹੋਏ, ਇਹ ਸਵਾਲ ਕਿ ਕੀ ਦੋਸ਼ੀ ਵਿਅਕਤੀ ਉਨ੍ਹਾਂ 'ਤੇ ਲਗਾਏ ਗਏ ਕੰਮਾਂ ਅਤੇ ਕਥਨਾਂ ਦੇ ਦੋਸ਼ੀ ਸਨ, ਸਾਨੂੰ ਜ਼ਿਆਦਾ ਦੇਰ ਤੱਕ ਰੋਕ ਨਹੀਂ ਰੱਖਦਾ। ਇਹ ਤੱਥ ਕਿ ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਅਜਿਹਾ ਕੀਤਾ ਹੈ ਅਤੇ ਅਜਿਹੇ ਬਿਆਨ ਦਿੱਤੇ ਹਨ, ਇਸਤਗਾਸਾ ਪੱਖ ਦੇ ਗਵਾਹਾਂ, ਖਾਸ ਤੌਰ 'ਤੇ PW-1, PW-2 ਅਤੇ PW-11, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉੱਪਰ ਦੇਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਦੀ ਗਵਾਹੀ ਵਿੱਚ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਥਾਪਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਹ ਵੀ ਸ਼ੱਕ ਤੋਂ ਪਰੇ ਹੈ ਕਿ ਅਜਿਹੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਕਿਸੇ ਇਕੱਲੀ ਜਾਂ ਇਕੱਲੀ ਘਟਨਾ ਦੀਆਂ ਨਹੀਂ ਸਨ, ਸਗੋਂ ਦੋਸ਼ੀ ਨੇ ਇਕਜੁੱਟ ਹੋ ਕੇ ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾ ਦੀ ਲੜਕੀ ਪ੍ਰਤੀ ਲਗਾਤਾਰ ਭੱਦੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਕੀਤੀਆਂ ਅਤੇ ਅਗਲੇ ਦਿਨ ਖੁਦਕੁਸ਼ੀ ਕਰ ਲਈ ਗਈ ਲੜਕੀ ਨੂੰ ਲਗਾਤਾਰ ਤਾਅਨੇ ਮਾਰਦਾ ਰਿਹਾ। ਦੋਸ਼ੀ ਨਾਲ ਉਸਦੀ ਆਖਰੀ ਮੁਲਾਕਾਤ ਤੋਂ ਬਾਅਦ। ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਤੱਥ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ, ਸਵਾਲ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਦੋਸ਼ੀ

ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਦੀਆਂ ਅਜਿਹੀਆਂ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਅਤੇ ਕਥਨ ਆਤਮ ਹੱਤਿਆ ਲਈ ਉਕਸਾਉਣ ਦੇ ਅਪਰਾਧ ਵੱਲ ਜਾਂ ਸਿਰਫ ਅਪਮਾਨ ਅਤੇ/ਜਾਂ ਡਰਾਉਣ ਦੇ ਅਪਰਾਧ ਵੱਲ ਲੈ ਜਾਂਦੇ ਹਨ?

19. ਰਿਕਾਰਡ ਦੀ ਸਮੁੱਚੀ ਜਾਂਚ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਅਸੀਂ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇਹ ਵਿਚਾਰ ਰੱਖਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਦੋਸ਼ੀ ਦੀਆਂ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਅਤੇ ਕਥਨਾਂ, ਜੋ ਕਿ ਲਗਾਤਾਰ ਅਧਾਰ 'ਤੇ ਮ੍ਰਿਤਕ ਦੇ ਵੱਲ ਸੇਧਿਤ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ, ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਖੁਦਕੁਸ਼ੀ ਲਈ ਪ੍ਰੇਰਿਆ ਸੀ; ਅਤੇ ਦੋਸ਼ੀ ਵਿਅਕਤੀ ਖੁਦਕੁਸ਼ੀ ਲਈ ਉਕਸਾਉਣ ਦੇ ਜੁਰਮ ਦੇ ਦੋਸ਼ੀ ਹਨ।

20. ਮਾਮਲੇ ਦੇ ਸਬੰਧਤ ਪਿਛੋਕੜ ਵਾਲੇ ਪਹਿਲੂ ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਕਰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾ (ਮ੍ਰਿਤਕ ਦਾ ਪਿਤਾ) ਅਤੇ ਦੋਸ਼ੀ ਵਿਅਕਤੀ, ਜੋ ਕਿ ਹਰਿਆਣਾ ਰਾਜ ਦੇ ਇੱਕੋ ਪਿੰਡ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੇ ਸਨ, ਚਚੇਰੇ ਭਰਾਵਾਂ ਵਜੋਂ ਨਜ਼ਦੀਕੀ ਰਿਸ਼ਤੇਦਾਰ ਸਨ ਪਰ ਸਬੰਧਾਂ ਵਿੱਚ ਦੂਰ ਸਨ; ਅਤੇ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਦੇ ਖਿਲਾਫ ਕਈ ਸਿਵਲ ਅਤੇ ਫੌਜਦਾਰੀ ਕੇਸਾਂ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਸਨ। ਮੰਨਿਆ ਕਿ ਦੋਵਾਂ ਧਿਰਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਜਾਇਦਾਦ ਦਾ ਝਗੜਾ ਸੀ, ਜਿਸ ਦਾ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਸਮਝੌਤਾ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ ਪਰ ਦੋਵਾਂ ਧਿਰਾਂ ਦੇ ਸਬੰਧਾਂ ਵਿੱਚ ਸੁਧਾਰ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ। ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਭਰਾ ਦੇ ਖਿਲਾਫ ਕਥਿਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਧਾਰਾ 307 ਆਈਪੀਸੀ ਦੇ ਤਹਿਤ ਦੋਸ਼ੀ ਨੰਬਰ 1 (ਮ੍ਰਿਤਕ ਤੋਂ) ਦੁਆਰਾ ਇੱਕ ਅਪਰਾਧਿਕ ਮਾਮਲਾ ਦਰਜ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਫਿਰ, ਇੱਕ ਹੋਰ ਅਪਰਾਧਿਕ ਮਾਮਲਾ ਸਾਹਮਣੇ ਆਇਆ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾ ਦੀ ਪਤਨੀ (ਪੀਡਬਲਯੂ-11 ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨਾ) ਨੇ ਦੋਸ਼ ਲਾਇਆ ਕਿ ਇਸ ਕੇਸ ਦੇ ਦੋਸ਼ੀ ਨੰਬਰ 1 ਨੇ ਗੰਡਾਸੇ ਨਾਲ ਉਸ ਦੀ ਕੁੱਟਮਾਰ ਕੀਤੀ ਹੈ। 15.04.1996 ਦੀ ਘਟਨਾ (ਜਦੋਂ ਮ੍ਰਿਤਕ ਲੜਕੀ ਨੂੰ ਦੋਸ਼ੀ ਨੰਬਰ 1 ਦੁਆਰਾ ਘਸੀਟਿਆ ਗਿਆ ਸੀ) ਕਥਿਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਮ੍ਰਿਤਕ ਲੜਕੀ ਦੀ ਮਾਂ ਵੱਲੋਂ ਦਰਜ ਕਰਵਾਏ ਗਏ ਅਪਰਾਧਿਕ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਸਬੂਤਾਂ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਵਾਪਰੀ ਸੀ। ਇਸ ਲਈ ਪਾਰਟੀਆਂ ਚੰਗੀਆਂ ਸ਼ਰਤਾਂ 'ਤੇ ਖੜ੍ਹੀਆਂ ਨਹੀਂ ਸਨ ਅਤੇ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਪ੍ਰਤੀ ਘੋਰ ਦੁਸ਼ਮਣੀ ਦੇ ਤੱਤ ਸਨ। ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ ਮ੍ਰਿਤਕ ਲੜਕੀ ਦਾ ਪੱਖ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਉਸ ਦੀ ਉਮਰ 18 ਸਾਲ ਦੇ ਕਰੀਬ ਸੀ; ਉਹ ਆਪਣੀ 10ਵੀਂ ਜਮਾਤ ਦੀ ਪ੍ਰੀਖਿਆ ਪਾਸ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਅਸਫਲ ਰਹੀ ਸੀ ਅਤੇ ਅਮਲੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਉਸ ਦੀ ਪੜ੍ਹਾਈ ਛੱਡ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ; ਅਤੇ ਉਸ ਨੇ ਵਿਆਹ ਦੇ ਮਕਸਦ ਨਾਲ ਮੰਗਣੀ ਕੀਤੀ ਸੀ ਪਰ ਘਟਨਾ ਤੋਂ ਛੇ ਮਹੀਨੇ ਪਹਿਲਾਂ ਉਸ ਦੀ ਮੰਗਣੀ ਟੁੱਟ ਗਈ ਸੀ। ਦੋਸ਼ੀ ਨੰ: 1 ਅਤੇ 2 ਉਸ ਦੇ ਰਿਸ਼ਤੇਦਾਰੀ ਵਿਚ ਚਾਚੇ-ਤਾਏ ਸਨ ਜਦਕਿ ਦੋਸ਼ੀ ਨੰ: 3 ਅਤੇ 4 ਉਸ ਦੇ ਚਚੇਰੇ ਭਰਾ ਸਨ।

21. ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਸੈੱਟਅਪ ਅਤੇ ਧਿਰਾਂ ਦੀ ਸਬੰਧਤ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ, ਜੇਕਰ ਦੋਸ਼ੀ ਨੰਬਰ 1 ਲਗਾਤਾਰ ਮ੍ਰਿਤਕ ਲੜਕੀ ਨੂੰ ਆਪਣੀ "ਪਤਨੀ" ਕਹਿ ਕੇ ਸੰਬੋਧਿਤ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਬੁਲਾ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਸਾਡੇ ਵਿਚਾਰ ਵਿੱਚ, ਇਹ ਕਥਨ ਸਿਰਫ਼ ਛੇੜਛਾੜ ਕਰਨ ਲਈ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਸਗੋਂ ਅਪਮਾਨਜਨਕ ਅਤੇ ਤਬਾਹ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਸੀ। ਉਸ ਨੌਜਵਾਨ ਕੁੜੀ ਦਾ ਆਤਮ-ਸਨਮਾਨ ਜਿਸ ਦੀ ਕੁੜਮਾਈ ਟੁੱਟ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਜਿਸਦਾ ਚਾਚਾ ਉਸ ਨੂੰ ਵਿਆਹ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਕਰਨ ਲਈ ਮਜ਼ਾਕ ਉਡਾ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਇਹ ਉਸ ਲੜਕੀ ਲਈ ਸਭ ਤੋਂ ਉੱਚੇ ਦਰਜੇ ਦੀ ਬੇਇੱਜ਼ਤੀ ਦਾ ਕੰਮ ਸੀ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਨਿੱਜੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਟੁੱਟੀ ਹੋਈ ਕੁੜਮਾਈ ਦਾ ਸੰਤਾਪ ਝੱਲਣਾ ਪਿਆ ਸੀ, ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਉਹ 10ਵੀਂ ਜਮਾਤ ਦੀ ਪ੍ਰੀਖਿਆ ਵੀ ਪਾਸ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕੀ ਸੀ। ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ, ਉਸ ਦੀ ਟੁੱਟੀ ਹੋਈ ਕੁੜਮਾਈ ਲਈ ਉਸ ਦਾ ਮਜ਼ਾਕ ਉਡਾਇਆ ਜਾ ਰਿਹਾ ਸੀ ਅਤੇ ਤਾਅਨੇ ਮਾਰੇ ਜਾ ਰਹੇ ਸਨ। ਬਾਕੀ ਮੁਲਜ਼ਮਾਂ ਨੇ ਮੁਲਜ਼ਮ ਨੰਬਰ 1 ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਣ ਦੀ ਚੋਣ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਲੜਕੀ ਨੂੰ ਛੋਟੇ ਭਰਾ ਦੀ ਪਤਨੀ ਜਾਂ ਮਾਸੀ ਕਹਿ ਕੇ ਉਸ ਦੀ ਬੇਇੱਜ਼ਤੀ ਕੀਤੀ। ਇਸ ਵਿਚ ਸ਼ੱਕ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਈ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਦੋਸ਼ੀ ਵਿਅਕਤੀ ਲੜਕੀ ਨੂੰ ਉਸ

ਦੀ ਟੁੱਟੀ ਹੋਈ ਕੁੜਮਾਈ ਦੇ ਹਵਾਲੇ ਨਾਲ ਤੰਗ ਕਰਨ ਅਤੇ ਜ਼ਲੀਲ ਕਰਨ ਦੇ ਸਾਂਝੇ ਇਰਾਦੇ ਨਾਲ ਕੰਮ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ। ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਦੀ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਗੱਲ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਦੋਸ਼ੀ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਵੱਲੋਂ ਮ੍ਰਿਤਕ ਦਾ ਅਜਿਹਾ ਤਾਅਨਾ ਮਾਰਨਾ ਅਤੇ ਅਪਮਾਨ ਕਰਨਾ ਕੋਈ ਇਕੱਲੀ ਘਟਨਾ ਜਾਂ ਇਕੱਲਾ ਮਾਮਲਾ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਸਗੋਂ ਇਹ ਇਕ ਨਿਰੰਤਰ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾ ਸੀ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਇਸਤਗਾਸਾ ਪੱਖ ਦੇ ਗਵਾਹਾਂ ਦੁਆਰਾ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸਥਾਪਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। 05.05.1996 ਦੀ ਘਟਨਾ ਨੇ ਅੰਤਮ ਤੂੜੀ ਪਾ ਦਿੱਤੀ ਜਦੋਂ ਉਸ ਬੇਸਹਾਰਾ ਲੜਕੀ ਨੂੰ ਮੁਲਜ਼ਮਾਂ ਵੱਲੋਂ ਉਹੀ ਤਾਅਨੇ ਮਾਰੇ ਗਏ ਅਤੇ ਉਸ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਝਿੜਕਿਆ ਵੀ। ਸਾਨੂੰ 05.05.1996 ਦੀ ਘਟਨਾ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ PW-2 ਜੈ ਨਰਾਇਣ ਦੇ ਬਿਆਨ ਨੂੰ ਅਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨ ਦਾ ਕੋਈ ਕਾਰਨ ਨਹੀਂ ਮਿਲਦਾ। ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ, PW-11 ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਦੇ ਬਿਆਨ ਨੂੰ ਅਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨ ਦਾ ਕੋਈ ਕਾਰਨ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਕ੍ਰਿਸ਼ਨਾ ਕਿ ਉਸ ਦੀ ਧੀ ਉਕਤ ਘਟਨਾ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਸਾਰੀ ਰਾਤ ਰੋਂਦੀ ਰਹੀ; ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਅਪਮਾਨ ਤੋਂ ਨਿਰਾਸ਼ ਅਤੇ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਹੋ ਕੇ, ਆਪਣੀ ਜੀਵਨ ਲੀਲਾ ਸਮਾਪਤ ਕਰਨ ਦਾ ਇਰਾਦਾ ਪ੍ਰਗਟ ਕੀਤਾ। ਮਾਮਲੇ ਦਾ ਤੱਥ ਇਹ ਵੀ ਰਿਹਾ ਕਿ ਪੀੜਤ ਲੜਕੀ ਨੇ ਅਗਲੇ ਹੀ ਦਿਨ ਤੜਕੇ ਆਪਣੀ ਜੀਵਨ ਲੀਲਾ ਸਮਾਪਤ ਕਰ ਲਈ।

22. ਮਾਮਲੇ ਦੀ ਸਮੁੱਚੀ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਨੂੰ ਦੇਖਦੇ ਹੋਏ, ਅਸੀਂ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਹਾਂ ਕਿ ਮੌਜੂਦਾ ਮਾਮਲਾ ਸਿਰਫ਼ ਛੇੜਛਾੜ, ਅਪਮਾਨ ਜਾਂ ਡਰਾਉਣ ਦਾ ਮਾਮਲਾ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਸਗੋਂ ਦੋਸ਼ੀ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਦੀਆਂ ਲਗਾਤਾਰ ਅਤੇ ਵਾਰ-ਵਾਰ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਹਰਕਤਾਂ ਅਤੇ ਕਥਨਾਂ ਨੂੰ ਬਦਨਾਮ ਕਰਨ ਲਈ ਗਿਣਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਪਿੰਡ ਦੀ ਕੁੜੀ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਸਵੈ-ਮਾਣ ਨੂੰ ਤਬਾਹ ਕਰਨ ਲਈ; ਸਗੋਂ ਕੰਮ ਅਤੇ ਕਥਨਾਂ ਦਾ ਉਦੇਸ਼ ਉਸ ਨੂੰ ਬੇਬਸੀ ਦੇ ਕੰਢੇ ਅਤੇ ਸਹਿਣਸ਼ੀਲਤਾ ਦੇ ਅਲੋਪ ਹੋ ਰਹੇ ਬਿੰਦੂ ਵੱਲ ਲਿਜਾਣਾ ਸੀ। ਇਹ ਸਿਰਫ਼ ਧਮਕਾਉਣ ਜਾਂ ਅਪਮਾਨ ਦਾ ਮਾਮਲਾ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਮਾਸੂਮ ਕੁੜੀ ਨੂੰ ਲਗਾਤਾਰ ਧਮਕਾਉਣ ਅਤੇ ਬੇਇੱਜ਼ਤੀ ਕਰਨ ਲਈ ਉਕਸਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ; ਅਤੇ ਅਜਿਹੀ ਭੜਕਾਹਟ ਆਤਮ ਹੱਤਿਆ ਲਈ ਉਕਸਾਉਣ ਦੇ ਵਰਣਨ ਦਾ ਸਪੱਸ਼ਟ ਜਵਾਬ ਦਿੰਦੀ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ, ਸਾਡੇ ਵਿਚਾਰ ਵਿੱਚ, ਦੋਸ਼ੀ ਨੰਬਰ 1 ਅਤੇ 3 ਨੂੰ ਖੁਦਕੁਸ਼ੀ ਲਈ ਉਕਸਾਉਣ ਦੇ ਜੁਰਮ ਦਾ ਦੋਸ਼ੀ ਠਹਿਰਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ।

23. ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਦੀ ਇਹ ਦਲੀਲ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਇਰਾਦਾ ਕਦੇ ਵੀ ਉਸ ਨੂੰ ਖੁਦਕੁਸ਼ੀ ਕਰਨ ਲਈ ਨਹੀਂ ਸੀ ਰੱਦ ਕਰਨ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉੱਪਰ ਦੇਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਦੋਸ਼ੀ ਲੜਕੀ ਨੂੰ ਜਾਣਬੁੱਝ ਕੇ ਬੇਇੱਜ਼ਤ ਕਰਨ ਲਈ ਚੁਣਿਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਜੋ ਕਿ ਉਸਦੇ ਨਾਲ ਕਈ ਮੁਕੱਦਮਿਆਂ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਸਨ। ਮਾਪੇ ਮੁਲਜ਼ਮਾਂ ਨੂੰ ਇਹ ਵੀ ਪਤਾ ਸੀ ਕਿ ਲੜਕੀ ਦਾ ਪਿਤਾ ਪਿੰਡ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਆਪਣੀ ਡਿਊਟੀ 'ਤੇ ਤਾਇਨਾਤ ਸੀ। ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਦੇਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਦੋਸ਼ੀ ਦਾ ਇਰਾਦਾ ਸਿਰਫ ਮ੍ਰਿਤਕ ਨੂੰ ਬੇਬਸੀ ਅਤੇ ਅਸਹਿਣਸ਼ੀਲਤਾ ਦੇ ਕੰਢੇ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚਾਉਣਾ ਸੀ; ਉਹ ਅਸਲ ਵਿੱਚ 05.05.1996 ਨੂੰ ਅਜਿਹਾ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਸਫਲ ਹੋ ਗਏ, ਜਦੋਂ ਲੜਕੀ ਨੇ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਬੋਲਣ ਲਈ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਝਿੜਕਿਆ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਪੀੜਤ ਲੜਕੀ ਨੂੰ ਕੋਈ ਰਸਤਾ ਨਹੀਂ ਮਿਲਿਆ ਕਿਉਂਕਿ ਮੁਲਜ਼ਮਾਂ ਦੇ ਹੱਥੋਂ ਬੇਇੱਜ਼ਤੀ ਰੋਜ਼ਾਨਾ ਦਾ ਮਾਮਲਾ ਸੀ; ਅਤੇ, ਜਿਸ ਸਮਾਜ ਨਾਲ ਉਹ ਸਬੰਧਤ ਸੀ, ਦੇ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਸੈੱਟ ਵਿੱਚ, ਉਸਦੇ ਪਰਿਵਾਰ ਦੁਆਰਾ ਉਸਦੇ ਸਨਮਾਨ ਦੀ ਖਾਤਰ ਦੋਸ਼ੀ ਦੇ ਖਿਲਾਫ ਕੋਈ ਵੀ ਕਾਰਵਾਈ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਚਿਆ ਜਾ ਰਿਹਾ ਸੀ।

24. ਵਰਤਮਾਨ ਮਾਮਲਾ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਪੇਂਡੂ ਮਾਹੌਲ ਵਿੱਚ ਉਸ ਮੁਟਿਆਰ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਮਾੜੀ ਸਥਿਤੀ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ, ਜਿਸਦੀ ਇੱਜ਼ਤ ਅਤੇ ਸਵੈਮਾਣ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਨੇ ਬੇਰਹਿਮੀ ਨਾਲ ਭੰਗ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਪਰ ਉਸਦੇ ਆਪਣੇ ਰਿਸ਼ਤੇਦਾਰਾਂ ਨੇ, ਜੋ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੇ ਨਿਪਟਾਉਣ ਲਈ

ਨਰਮ-ਨਿਸ਼ਾਨਾ ਸਮਝਦੇ ਸਨ। ਉਸਦੇ ਮਾਪਿਆਂ ਨਾਲ ਸਕੋਰ. ਮੁਲਜ਼ਮਾਂ ਨੇ ਇਸ ਦੀ ਬਜਾਏ ਨੌਜਵਾਨ ਲੜਕੀ ਨੂੰ ਨਿਸ਼ਾਨਾ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹੋਏ ਆਪਣੀ ਘਿਣਾਉਣੀ ਮਾਨਸਿਕਤਾ ਦਾ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨ ਕੀਤਾ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਭਤੀਜੀ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਚਚੇਰੀ ਭੈਣ ਹੋਣ ਕਾਰਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੁਆਰਾ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਸਤਿਕਾਰ ਨਾਲ ਪੇਸ਼ ਆਉਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਸੀ। ਇਸ ਕੇਸ ਦੇ ਤੱਥਾਂ ਤੋਂ ਹੀ ਇਹ ਸਿੱਟਾ ਨਿਕਲਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮੁਲਜ਼ਮਾਂ ਨੇ ਜਾਣਬੁੱਝ ਕੇ, ਆਪਣੀਆਂ ਕੋਝੀਆਂ ਹਰਕਤਾਂ ਅਤੇ ਬੋਲਾਂ ਨਾਲ ਪੀੜਤ ਲੜਕੀ ਨੂੰ ਖੁਦਕੁਸ਼ੀ ਲਈ ਉਕਸਾਇਆ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਦੋਸ਼ੀ ਨਾਲ ਆਪਣੇ ਆਖਰੀ ਅਤੇ ਅਸਹਿ ਮੁਕਾਬਲੇ ਦੇ ਕੁਝ ਘੰਟਿਆਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਖੁਦਕੁਸ਼ੀ ਕਰ ਲਈ। 05.05.1996 ਦੀ ਸ਼ਾਮ ਨੂੰ ਮੁਲਜ਼ਮਾਂ ਦੀਆਂ ਹਰਕਤਾਂ ਅਤੇ ਕਰਮ 06.05.1996 ਦੀ ਸਵੇਰ 9 ਵਜੇ ਤੱਕ ਖੁਦਕੁਸ਼ੀ ਦੀ ਘਟਨਾ ਦੇ ਬਹੁਤ ਨੇੜੇ ਸਨ। ਜਿਵੇਂ ਕਿ PW-11 ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਦੁਆਰਾ ਗਵਾਹੀ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ। ਕ੍ਰਿਸ਼ਨਾ, ਉਸਦੀ ਧੀ ਸਾਰੀ ਰਾਤ ਦੋਸ਼ੀਆਂ ਦੇ ਹੱਥੋਂ ਨਿੱਤ ਹੁੰਦੀ ਬੇਇੱਜ਼ਤੀ ਨੂੰ ਸਹਿਣ ਤੋਂ ਅਸਮਰੱਥ ਹੋਣ ਕਰਕੇ ਰੋਂਦੀ ਰਹੀ। ਅਤੇ ਸਵੇਰੇ ਆਪਣੀ ਜੀਵਨ ਲੀਲਾ ਸਮਾਪਤ ਕਰ ਲਈ।

25. ਜਿਸ ਬਾਰੇ ਇੱਥੇ ਚਰਚਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਦੀ ਸਮੁੱਚੀ ਜਾਂਚ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਸਾਨੂੰ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੰਬਰ 1 ਅਤੇ 3 ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ 05.05.2008 ਦੇ ਨਿਰਪੱਖ ਫੈਸਲੇ ਅਤੇ ਆਦੇਸ਼ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਵੀ ਦਖਲ ਬਾਰੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨ ਦਾ ਕੋਈ ਕਾਰਨ ਨਹੀਂ ਮਿਲਦਾ।

26. ਇਸ ਅਨੁਸਾਰ ਅਤੇ ਉਪਰੋਕਤ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ, ਇਸ ਅਪੀਲ ਨੂੰ ਅੰਸ਼ਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਉਸ ਹੱਦ ਤੱਕ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਜਿਸ ਹੱਦ ਤੱਕ ਇਹ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੰਬਰ 2 ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਹੈ; ਉਸ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਹਾਈਕੋਰਟ ਦੇ ਅਪ੍ਰਤੱਖ ਫੈਸਲੇ ਅਤੇ ਆਦੇਸ਼ ਅਸਥਾਈ ਹਨ; ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਕਾਰਵਾਈ ਨੂੰ ਖਤਮ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਅਪੀਲ ਦੂਜੇ ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਖਾਰਜ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੁਆਰਾ ਸੁਣਾਈ ਗਈ ਸਜ਼ਾ ਦੇ ਬਾਕੀ ਬਚੇ ਹਿੱਸੇ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕਰਨ ਦੀ ਲੋੜ ਹੋਵੇਗੀ।

ਦੇਵਿਕਾ ਗੁਜਰਾਲ ਅਪੀਲ ਦਾ ਨਿਪਟਾਰਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ

ਡਿਸਕਲੇਮਰ ਸਥਾਨਕ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਅਨੁਵਾਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਨਿਆ ਨਿਰਣਾਂ ਕੇਵਲ ਮੁਕੱਦਮੇਬਾਜ਼ਾਂ ਲਈ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਆਪਣੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਸਮਝਣ ਤੱਕ ਹੀ ਸੀਮਤ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸਦਾ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਇਸਤੇਮਾਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ । ਸਾਰੇ ਵਿਹਾਰਕ ਅਤੇ ਅਧਿਕਾਰਤ ਮੰਤਵਾਂ ਲਈ ਨਿਆਂ ਨਿਰਣੇ ਦਾ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਸੰਸਕਰਣ ਪ੍ਰਮਾਣਿਕ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਅਮਲ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਇਸ ਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇਗੀ।

Tarun Mehra

Advocate